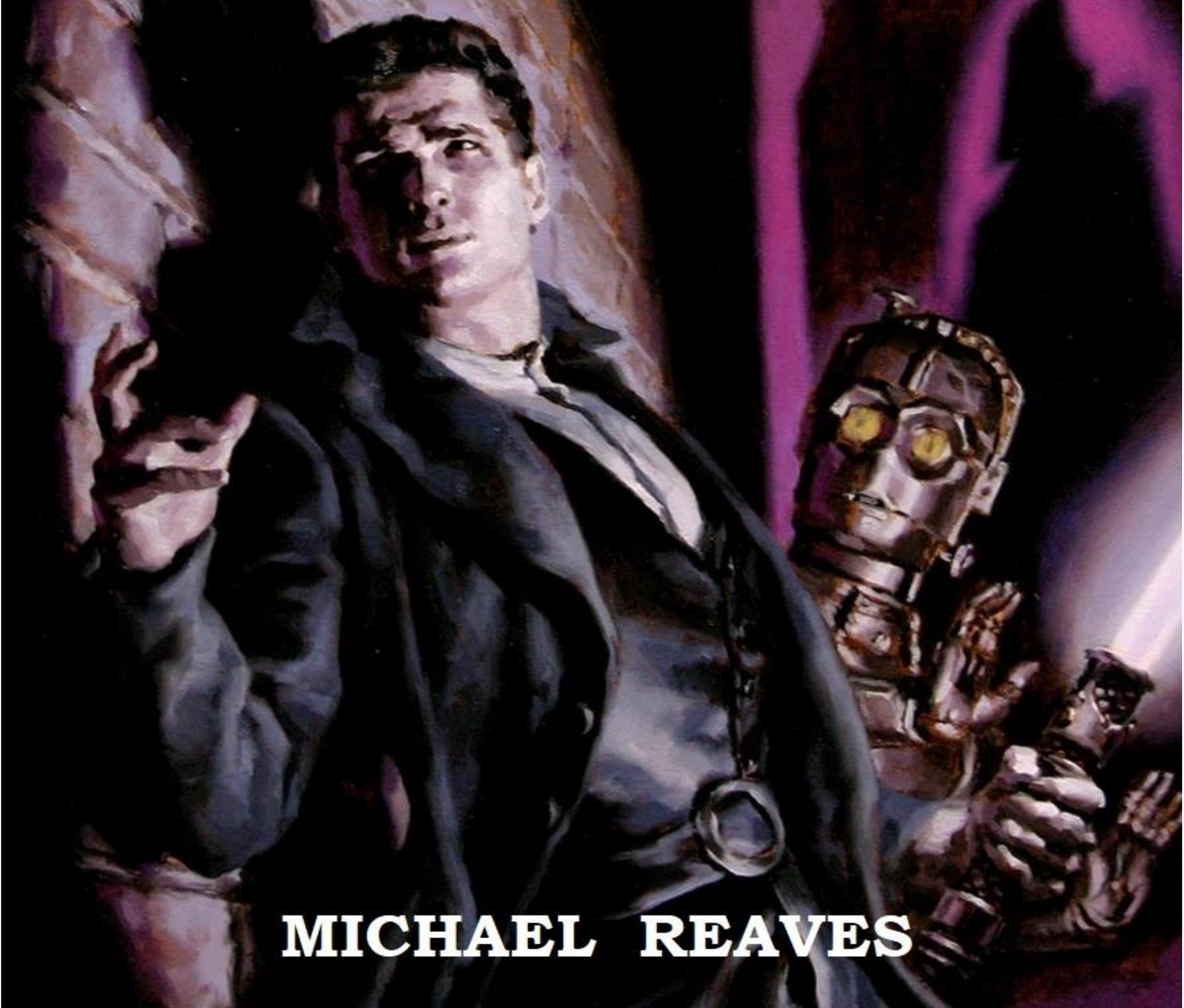
STAR WARS

NOPȚI PE CORUSCANT I

DISPARIȚIA JEDILOR



MICHAEL REAVES

MICHAEL REAVES

STAR WARS

NOPȚI PE CORUSCANT
- DISPARIȚIA JEDILOR -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Michael Reaves
Coruscant Nights I: Jedi Twilight
2008



Michael Reaves

Michael Reaves (14 Septembrie 1950 – 20 Martie 2023) este un scriitor american cunoscut pentru contribuțiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animată Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv *Darth Maul: Vânătorul din umbră* şi tetralogia Nopțile Coruscantului.

DRAMATIS PERSONAE

Dal Perhi – Stăpânul Suprem al *Soarelui Negru* (bărbat uman)
Darth Vader – Lord Întunecat Sith (bărbat uman)
Haninum Tyk Rhinann – ajutorul personal al lui Darth Vader (mascul Elomin)
Den Dhur – fost reporter de ştiri HoloNet (mascul Sullustan)
Even Piell – Maestru Jedi (mascul Lannik)
Jax Pavan – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Laranth Tarak – Paladină Jedi şi luptătoare pentru libertate (femelă Twi'lek)
I-5YQ – droid de protocol
Kaird – agent al *Soarelui Negru* (mascul Nediji)
Prinţ Xizor – agent al *Soarelui Negru* (mascul Falleen)
Nick Rostu – fost Maior în armata Republicii, luptător pentru libertate (bărbat uman)

Dacă droizii ar putea gândi, nu am mai fi niciunul dintre noi aici, nu-i aşa?

OBI-WAN KENOBI



...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PARTEA I
VIAȚA ÎN TIMP DE RĂZBOI

Capitolul 1

În cele mai joase niveluri, în adâncurile urbane abisale ale ecumenopolisului[1] care era Coruscantul, era într-adevăr un lucru rar să vezi lumina soarelui. Pentru locuitorii clădirilor colosale şi strălucitoare, ale turnurilor şi superturnurilor – acestea din urmă ajungând până la doi kilometri înălţime – soarele era ceva de la sine înţeles, la fel ca şi celelalte conforturi ale vieţii. Din moment ce *Reţeaua Meteo* garanta că nu ploua până la asfinţit sau mai târziu, lumina aurie şi bogată a soarelui era pur şi simplu aşteptată, la fel cum te aştepţi ca aerul să-ţi umple plămânii la fiecare respiraţie. Dar la sute de etaje sub primele etaje locuite ale marilor turnuri, zigurate şi minarete, în unele locuri chiar pe sau sub suprafaţa oraşului-planetă, era o altă poveste. Aici, sute de mii de oameni şi alte specii trăiau şi mureau, uneori fără să apuce măcar să zărească fabulosul cer. Aici, lumina care se filtra prin omniprezentul strat gri de inversiune era slabă şi palidă. Ploaia care ajungea la suprafaţă era aproape întotdeauna acidă, suficient de acidă uneori pentru a grava mici canale şi şanţuri în fundaţiile de ferocarbon. Era greu de crezut că ceva ar putea supravieţui în aceste şanţuri mohorâte. Totuşi, chiar şi aici, viaţa, inteligentă sau nu, se adaptase cu mult timp în urmă la amurgul perpetuu şi la mediul strict.

Chiar la fundul prăpastiei, în pulsaţia variată a luminilor şi semnelor fosforice, acarienii de piatră, viermii de conductă şi alţi necrofagi înfloreau pe baza resturilor tehnologice. Melcii de duracretă îşi făceau drum orbeşte prin moloz. Liliecii-şoim îşi construiau cuiburi în apropierea convertoarelor electrice pentru a-şi menţine ouăle calde. Şobolanii cu armuri şi gândacii-păianjen se strecurau şi vânau prin grămezile de gunoi înalte de două etaje. Şi milioane de alte specii de organisme oportuniste şi parazite, de la animalcule[2] unicelulare până la cele suficient de conştiente de ele însele pentru a-şi dori să nu fie, îşi urmăreau cu tenacitate căutarea comună a supravieţuirii, puţin altfel faţă de luptele de pe o mie de lumi junglă diferite. Aici, jos, era locul unde indezirabilii galaxiei, o colecţie pestriţă de simţitori pe care cei de sus îi numeau pur şi simplu *cei de dedesubt*, duceau o viaţă de brutalitate şi disperare. Era doar un alt fel de junglă, până la urmă. Şi unde e junglă, sunt întotdeauna şi cei care vânează.

* * *

Even Piell fusese unul dintre cei norocoşi. Născut pe planeta Lannik, plină de violenţe, într-o familie săracă, fusese luat de Jedi încă din copilărie datorită afinităţii sale pentru Forţă. Fusese crescut în Templu, sus, deasupra sărăciei şi mizeriei care păruseră odinioară dreptul de naştere inevitabil oferit de lumea sa natală.

Adevărat, viaţa lui fusese oarecum ascetică, dar fusese de asemenea curată, ordonată şi – cel mai important dintre toate – avusese un scop. Fusese despre ceva. Făcuse parte dintr-o cauză mai mare decât el însuşi, cea a unui Ordin nobil şi venerat care se întindea pe sute de generaţii. Fusese un Cavaler Jedi. Acum era un paria.

---

[1] Ecumenopolis – concept caracterizat prin existenţa unui oraş care se extinde pe o planetă întreagă.
[2] Animacule – animale foarte mici care nu pot fi văzute decît cu ajutorul microscopului.

Cei care îl cunoşteau îl respectau pe acest umanoid micuț pentru curajul său feroce şi pentru abilitățile sale de luptă, aşa cum ar fi trebuit. Nu cumva îl învinsese pe Myk'chur Zug – teroristul *Iaro Roşu* – cu prețul unui ochi?

Nu supraviețuise Bătăliei de pe Geonosis şi nu luptase de multe ori pentru Republică în Războiul Clonelor? Se spunea cu sinceritate că Even Piell nu se dăduse înapoi de la nicio luptă în viața lui. *Dă-i o sabie de lumină şi o cauză pentru care să o aprindă şi nu există războinic mai curajos pe două picioare, sau patru, sau şase.*

Dar acum...

Acum era diferit. Acum, pentru prima dată în viața lui, cunoştea frica.

Even mergea grăbit printre mulțimile diverse care se înghesuiau în *Piața Zi-Zhinn*. Acesta era un nume eufemistic pentru un târg de stradă gălăgios în desfăşurare la nivelul 17 al unei zone din Sectorul 4805, cunoscut şi sub numele de Sectorul Zi-Kree, de-a lungul benzii ecuatoriale. Oricum, acesta era numele valabil pentru nivelurile superioare; aici jos, sub stratul de fum şi ceață, era numit pur şi simplu *Coridorul Stacojiu*. În timp ce o mare parte din nivelurile inferioare ale Coruscantului cuprindeau proprietăți imobiliare mai puțin de dorit, unele zone erau pline de probleme particulare şi concentrate. *Subteranul de Sud, Districtul Fabricilor, Lucrările, Mahalalele Blackpit*[3] – acestea şi alte nume colorate nu făceau prea multă dreptate realităților dure ale vieții de sub stratul perpetuu de smog care le ascundea de nivelurile superioare rarefiate. Totuşi, în mod ironic, doar în ghetouri ca acestea, în mijlocul deznădejdii şi al disperării, se putea găsi o fărâmă de anonimat şi siguranță.

Even nu era sigur câți Jedi mai rămăseseră, dar ştia că numărul nu era mare. Măcelul început pe Geonosis fusese continuat cu înverşunare aici, pe Coruscant, dar şi pe alte lumi, precum Felucia şi Kashyyyk. Barriss Offee era moartă, la fel ca Luminara Unduli, Mace Windu şi Kit Fisto. Nava de luptă a lui Plo Koon fusese doborâtă deasupra Cato Neimoidiei. Din câte ştia, el era singurul membru senior al Consiliului care scăpase de masacrul de la Templu.

Era încă aproape imposibil de înțeles. Totul se întâmplase atât de repede. În doar câteva zile fusese forțat să renunțe la tot. Nu avea să mai privească cele cinci turle ale Templului Jedi sau să se plimbe pe cărările cu flori parfumate şi pe podelele mozaicate ale grădinilor şi camerelor private. Nu va mai petrece ore în şir discutând cu colegii săi savanți în *Consiliul Primei Cunoaşteri*, nu va mai cerceta ezoterica interstelară în Arhive şi nu va mai practica cu colegii săi Jedi cele şapte forme de luptă cu sabia.

Dar nu putea renunța să folosească Forța pentru a-i ajuta pe alții. A nega Forța însemna să se nege pe sine însuşi. Teama de a fi descoperit îl făcuse să se abțină de la a o folosi în public atâta timp cât putea suporta. Fusese un martor neputincios al atrocităților zilnice din timpul interregnului[4], al haosului şi anarhiei care însoțiseră răsturnarea Senatului Galactic şi ascensiunea noului Împărat. Cu inima rănită, îşi stăpânise consternarea şi repulsia, nevoia disperată de a face ceva pentru a opri acest coşmar fără sfârşit. Îşi văzuse camarazii Jedi asasinați de comandanți clone sub influența *Ordinului 66*; văzuse angajați şi instructori măcelăriți de focuri de blaster; şi, cel mai rău dintre toate, auzise țipetele copiilor şi ale tinerilor Padawani când fuseseră ucişi. Iar el fugise. În acea noapte fatidică, în timp ce distrugerile cădeau din ceruri şi trupele de şoc patrulau pe străzi, Piell şi ceilalți – foarte puțini – încă în viață, scăpaseră de masacru. Pentru moment.

---

[3] Mahalalele Blackpit – Mahalalele Groapa Neagră – Sectorul Yaam sau Sectorul 1Y4F.

[4] Interregn – interval de timp în care are loc schimbarea unui regim.

Even se mişca precaut şi pe furiş prin bălțile de lumină de neon pâlpâindă. Folosită subtil, Forța îi permitea să se strecoare printre mulțimi de diferite specii – Bothani, Nikto, Twi'leki şi oameni – fără să-l observe prea mulți. Şi chiar şi acei puțini îl uitau aproape imediat. Pentru moment, era în siguranță – dar nici măcar Forța nu-l putea proteja pentru totdeauna. Urmăritorii lui se apropiau.

Nu le ştia numerele de identificare şi nici nu ar fi contat dacă le-ar fi ştiut. Erau trupe de şoc, soldați clone creați în cuvele din Tipoca, pe planeta Kamino şi în alte locuri, războinici crescuți să lupte fără teamă pentru gloria Republicii şi să se supună fără întrebări ordinelor Jedilor. Totuşi, asta se întâmplase înainte de *Ordinul 66*.

Simțea prin Forță aurele lor maligne ca apa înghețată de-a lungul nervilor lui. Se apropiau; estimă distanța la puțin mai mult de un kilometru acum. Se strecură într-o uşă încastrată. Intrarea era încuiată, dar un gest al mâinii sale şi o undă de răspuns în Forță făcu panoul uşii să alunece înapoi cu reticență, cu un sunet ascuțit. Se blocă parțial, dar era suficient loc pentru ca el să se strecoare.

Lannikul se grăbi să treacă prin ceea ce fusese cândva un bârlog unde se consumau mirodenii, după cum părea; paturile de spumă şi nişele turnate în pereți arătau locurile unde zăceau cu mult timp în urmă diferite forme ale trupurilor, cu mințile deconectate şi plutind în beatitudine soporifică. Deşi poate că trecuseră cinci secole de când locul fusese folosit ultima dată, lui Even i se părea că încă mai putea simți mirosul fantomatic de *glitterstim* care întunecase cândva atât aerul, cât şi mințile ocupanților.

La început, Even se întrebase cum găsiseră atât de repede trupele de şoc care îl urmăreau. Fusese circumspect în folosirea Forței, păstrase un profil cât mai scăzut posibil în ultimele două luni standard. Rămăsese în umbră, asigurându-şi hrana şi adăpostul doar cu credite şi bani. Deşi era adevărat că Lannikii nu erau chiar atât de des întâlniți, nici măcar pe Coruscant, modul în care soldații dăduseră peste el era încă derutant. Totuşi, nu prea conta. Poate că cineva îi recunoscuse imaginea de membru al Consiliului şi îl raportase. Tot ce conta era că se apropiau, cu un singur scop în minte – să ucidă Jedi. Să-l omoare pe el.

Încă mai purta sabia de lumină, ascunsă în buzunarul interior al jachetei sale. Rezistă impulsului de a lua arma. Strânsoarea ei rece i-ar fi fost confortabilă în mână acum. Dar încă nu era momentul, deşi, după toate indiciile, acel moment avea să vină foarte curând. Bătălia finală – avea puține îndoieli că va fi mai puțin decât atât – nu putea avea loc într-un loc în care nevinovații puteau fi prinşi în focul încrucişat. Agenților Împăratului nu le păsa de victimele colaterale, dar Jedii nu puteau fi atât de nepăsători. Doar acesta era un motiv suficient pentru a fugi în loc să lupte. Dar mai era şi un alt motiv: misiunea în care se afla. Nu îşi risca doar propria viață înfruntându-şi urmăritorii. De dragul vieții multor altora, trebuia să amâne inevitabilul cât mai mult posibil.

Bârlogul de mirodenii se deschidea, printr-o intrare pe jumătate ascunsă, într-o cameră cavernoasă, slab luminată, care fusese cu mult timp în urmă un cazinou. Era imensă, cu un tavan înalt, boltit, care se ridica lejer pe trei etaje. Even se îndreptă spre un turbolift, trecând pe lângă mobila şi mesele de joc atât de vechi, încât unele dintre ele se făcură praf când trecu pe lângă ele. Câte locuri abandonate şi pustii ca acesta existau în subniveluri? Milioane, fără îndoială, ascunse şi tăcute la baza turnurilor sclipitoare şi proaspete, ca putregaiul care creştea în tăcere într-un dinte. Capitala galaxiei crescuse dintr-o vastă necropolă, aşa cum florile răsar din pământ funerar...

Even Piell își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile. Cu siguranță nu era momentul să se gândească la trecut. Era nevoie de concentrare totală dacă voia să supraviețuiască acestei nopți. Ca și cum i-ar fi confirmat gândurile, auzi, foarte slab, vocile clare ale urmăritorilor săi din afara clădirii. Ajunse la lift – un tub din oțel transparent și urcă în el. Nu se întâmplă nimic; oricum nu se așteptase să se întâmple ceva. Energia din repulsor se epuizase de-a lungul secolelor. Din fericire, el nu era dependent de tehnologie pentru a face turboliftul să funcționeze.

Se spunea că fiecare experimentează Forța în moduri diferite. Pentru unii era ca o furtună în care ei erau punctul de atracție, în siguranță în ochiul ei calm, în timp ce comandau furtunile. Pentru alții era ca o ceață, o brumă, ale cărei tentacule vaporoase puteau fi manipulate, sau ca o incandescență cu care să lumineze sau să inflameze. Acestea erau aproximări inadecvate, încercări slabe de a descrie, în termenii celor cinci simțuri obișnuite, ceea ce era de nedescris. Chiar și sinestezia în toată regula a uneia dintre cele mai halucinogene forme de mirodenii era o experiență slabă și incoloră pe lângă *a fi una cu Forța*. Pentru Even, cel mai apropiat lucru cu care se putea compara apelarea la Forță era scufundarea în apă caldă. Îl liniștea, îl calma, chiar dacă îi dădea energie mușchilor obosiți și îi ascuțea simțurile.

Făcu un gest ușor, de ridicare. Forța se transformă într-un gheizer, ridicându-l pe toată lungimea tubului. Înainte de a ajunge la tavanul prin care ieșea tubul, auzi zgomotul ușii prin care tocmai intrase, fiind deschisă cu piciorul. Intrară cinci soldați din trupele de șoc, în armură completă. Aveau în mână blastere și aruncătoare de proiectile. Unul dintre ei arătă în sus spre Even.

— Acolo! strigă el. În tub!

Ceilalți îi urmară privirea. Unul – un sergent, judecând după însemnele verzi de pe armura lui – își ridică blasterul. Era un *BlasTech SE-14*, un pistol care avea puterea fasciculului foarte concentrat al unei puști cu energie într-o armă pe jumătate ca dimensiune. Even știa că tubulatura de oțel-cristal nu putea opri unda de particule subatomice încărcate. Își acceleră ascensiunea. Chiar înainte să ajungă la tavan, soldatul trase – dar nu spre Even. Deasupra lui. Even își dădu seama prea târziu de tactica celuilalt. Explozia lovi tubul la joncțiunea dintre tavan și lift, topindu-l și fuzionându-l într-o masă impracticabilă. Even abia reuși să își oprească ascensiunea la timp. O secundă mai târziu, soldatul trase din nou, de data aceasta transformând baza tubului de sub picioarele lui în zgură topită.

Even își dădu seama că nu se putea mișca nici în sus, nici în jos. Era prins în capcană, ca un gândac într-o sticlă. Dar acest gândac putea înțepa. Băgă mâna în buzunarul hainei și își luă sabia. Înainte ca ofițerul, care își pregătea cu grijă ținta, să poată trage din nou, el activă lama. Cu un bâzâit electronic feroce, lama de energie ieși afară, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să fie liberă după atâta timp. Even învârti lama o dată, apoi inversă cursa, tăind și topind o gaură în tub. Lăsă Forța să-l cuprindă, o cascadă invizibilă care-l purtă afară din lift și într-un arc lung spre podea. Cei cinci soldați trăgeau în mod repetat cu fulgere de energie roșie pe care Even, ghidat de Forță, le respinse cu propria armă.

Niciunul nu îl nimeri. În ciuda victoriei sale momentane, știa că bătălia era departe de a fi câștigată. Trupele de șoc blocau ieșirea. În mod normal, chiar și o cotă de cinci la unu nu reprezenta o provocare pentru un Maestru Jedi cufundat în Forță.

Dar Even fusese pe fugă săptămâni întregi; se odihnise puțin și mâncase și mai puțin. În ciuda efectelor energizante ale Forței, era încă departe de forma sa maximă

de luptă. Nu avea nicio reținere în a fugi dacă era posibil; învățăturile Jedi puneau accentul pe simțul practic în detrimentul curajului. Dar să fugă în întunericul camerei antice în starea lui ar fi fost inutil. Soldații l-ar fi tăiat ca pe o tulpină *yahi'i* coaptă dacă s-ar fi întors cu spatele la ei. Nu, exista o singură cale de ieşire – prin ei.

Trupele de şoc erau aproape pe el. Even Piell luă poziția de luptă, îşi ridică sabia şi se dărui pe deplin Forței.

Capitolul 2

Nick Rostu trăia pe timp împrumutat. Ştia asta; o ştia de aproape trei ani standard, încă din noaptea aceea din buncărul de comandă de pe Haruun Kal, când vibroscutul lui Iolu îl deschisese ca pe o plăcintă Balawai cu carne gătită prea mult.

Îşi ținuse viscerele înăuntru, degetele încrucişate fiind singura barieră care le împiedica să se împrăştie pe podeaua de duracretă, în timp ce zăcea acolo, conştient doar în mică măsură de bătălia finală care avea loc la câtiva metri distanță între Mace Windu şi Kar Vastor. Apoi, chiar şi acea slabă scânteie de conştiință se stinsese; Nick simțise cum planeta se spărgea sub el, iar el căzuse prin ea şi se prăbuşise spre stele.

Nu-l deranjase, de fapt. Fiind un Korunnai, tot ce cunoscuse fusese războiul, de când se ştia. Era mai mult decât pregătit pentru puțină pace. Dar pacea încă nu fusese posibilă. Nick se trezise două zile mai târziu, la bordul unei fregate MedStar care se îndrepta spre Lumile Nucleului. I se spusese că doar legătura sa cu Forța îl ținuse în viață suficient de mult pentru a răspunde la ajutorul medical.

Ceruse ca cicatricea de pe burtă să nu fie reparată – voia să îi reamintească ce înseamnă să lase garda jos, chiar şi pentru o fracțiune de secundă. Îşi terminase convalescența la *Coruscant Medical*, sub cea mai bună îngrijire disponibilă – Consiliul Jedi avusese grijă de asta. Şi Mace îşi făcuse un scop din a-l vizita; des, la început, dar pe măsură ce zilele treceau şi Războiul Clonelor se intensifica, Maestrul Jedi apăruse din ce în ce mai rar. Nick înțelegea de ce, desigur. Lucrurile chiar se încingeau. În ultimele două dăți când îl văzuse pe Mace, fruntea acestuia era încrețită de îngrijorare.

Mace îl recomandase pentru *Medalia de Argint pentru Vitejie*, a doua cea mai înaltă distincție acordată pentru curaj remarcabil sub focul inamicului. Ceremonia avusese loc după ce Nick fusese externat din centrul medical. Gradul său de maior în Marea Armată a Republicii fusese, de asemenea, confirmat, iar în următorii doi ani Maiorul Nick Rostu comandase *Divizia 44*, o unitate compusă din soldați clone şi alte câteva specii, cunoscută şi sub numele de *Renegații lui Rostu*. *Divizia 44* văzuse acțiune pe Bassadro, Ando, Atraken şi alte câteva planete, distingându-se pe fiecare front. Cel puțin, aşa arătau comunicatele de presă de pe HoloNet. La urma urmei, loialiştii galaxiei doreau asigurări că războiul mergea într-adevăr bine pentru Republică. Aveau nevoie de toți eroii pe care îi puteau găsi, aşa că *Renegații lui Rostu* erau prezentați ca nişte luptători capabili, plini de elan şi vervă, care abia terminau o campanie înainte de a sări din nou în luptă. Nick îşi amintea cu totul altfel; îşi amintea zile şi nopți de haos strigător la cer, momente repetate în care doar intervenția mai multor trupe sau norocul orb îi smulsese din *topitorie* în ultimul moment. Dar totuşi, asta era o definiție a războiului la fel de bună ca oricare alta pe care o întâlnise. Şi ei făcuseră acelaşi serviciu pentru alte divizii, aşa că totul părea să se echilibreze. Chiar şi aşa, chiar şi în ciuda privațiunilor, a greutăților, a condițiilor extreme şi a fricii generale care era războiul, Nick se considera norocos. Fusese unul dintre cei mai tineri ofițeri din Republică şi ştia că, dacă supraviețuia diverselor conflicte, putea aştepta cu nerăbdare o carieră militară pe timp de pace – urmată, după toate probabilitățile, de o

pensie confortabilă, o familie şi un *conapt*[5], poate în cartierul *Arak Dunes* sau într-un loc similar de lux, şi, eventual, nepoţi graşi care să-i joace pe genunchi. Era de acord cu asta. Poate că nu era cea mai ilustră sau distinctă viaţă din galaxie, dar era cu ani-lumină mai bună decât ceea ce ar fi primit pe Haruun Kal, unde, dacă ar fi fost foarte norocos, ar fi avut un mormânt marcat în loc de o movilă anonimă de pământ.

Dar lucrurile nu au stat chiar aşa. În schimb, la aproape trei ani după ce Iolu îi arătase culoarea propriilor măruntaie, Nick Rostu se trezise membru al unui grup de revoluţionari în devenire, dedicaţi rezistenţei faţă de noul regim. Pe Haruun Kal, oamenii din *ghôshul*[6] lui Nick aveau o zicală: *Nu te pune cu câinele akk*. Era un sfat bun, mai ales în acele vremuri tulburi. El se aflase pe planetă, pe lumea capitală, când lovitura de stat avusese loc şi, peste noapte, se părea că totul se schimbase – chiar şi numele planetei, de la Coruscant la *Centrul Imperial*, deşi nimeni dintre cunoscuţii lui Nick nu-i spunea aşa. Dintr-o dată exista o nouă oligarhie în oraş, cu Palpatine la vârful ei. Dintr-o dată, Armata Republicii devenise Armata Imperială şi era evident că se purta foarte dur cu oricine nu ştia cum să salute. Dintr-o dată, Maiorului Rostu i se dăduse de ales: să jure credinţă noului regim sau să înfrunte un pluton de execuţie.

Acel ultimatum îi fusese oferit în aceeaşi zi în care aflase soarta lui Mace Windu. Se presupunea că Maestrul Jedi – sfătuitorul său, binefăcătorul său, prietenul său – încercase să-l asasineze pe Cancelar şi fusese ucis în timpul acţiunii trădătoare. Nick avusese o problemă în a crede asta. Cunoscându-l pe Mace aşa cum îl cunoştea, şi judecând după masacrul nemilos al Împăratului Palpatine împotriva Jedilor, Nick era destul de sigur că nu fusese nicio trădare în asta, cel puţin din punctul de vedere al lui Mace. Îi plăcea să creadă că oricum ar fi făcut alegerea corectă. Totuşi, nu se putea nega că vestea morţii lui Mace îi făcuse decizia mult mai uşoară. Îl înfruntase pe reprezentantul Imperiului, flancat de doi soldaţi înarmaţi cu blastere, şi îi spusese – cu respect, desigur, căci omul fusese un ofiţer superior în regimul anterior, la urma urmei – să se ducă dracului. Apoi apucase unul dintre blastere, îi împuşcase pe ambii soldaţi şi pe reprezentant, făcuse o gaură în fereastra mare din oţel transparent a sălii de conferinţe şi sărise prin ea în timp ce restul soldaţilor din sală declanşau un baraj de foc în direcţia lui. Îl rataseră – probabil pentru că fuseseră imobilizaţi momentan de şocul de a vedea un om sărind voluntar de la fereastra etajului 210. Nici Nick nu era înnebunit după idee, dar nu vedea prea multe alternative, în afară de a fi prăjit ca o friptură. Din fericire, avea un as în mânecă. Putea atinge Forţa.

Asta era ceva ce avea în comun cu toţi cei care proveneau de pe Haruun Kal. De ce, nimeni nu era sigur; era o teorie că toţi Korunnaii descindeau din echipajul Jedi al unei nave spaţiale care se prăbuşise acolo, cu milenii în urmă. Oricare ar fi fost motivul, uneori îi era de folos, căci acum îi spusese lui Nick că un camion încărcat cu blănuri de *nerf* tocmai trecea la doar zece metri pe sub fereastră.

În cele din urmă, îşi croise drum în josul nivelului, sub stratul de inversiune omniprezent, şi în lumea întunecată a străzilor de la suprafaţa planetei. Aproape că fusese ucis în prima sa noapte acolo de o bandă cu numele improbabil de *Zombii Purpurii*, cheltuise cea mai mare parte din singurele credite pe care le avea la el pentru un pat plin de purici, iar a doua zi mâncase în aer liber şobolan blindat la grătar de la un vânzător ambulant. Asta spunea ceva despre abilităţile oferite de descendenţa sa.

Şase săptămâni mai târziu, cu trei kilograme mai uşor şi mult mai înrăit, salvase

---

[5] Conapt – apartament în condominiu.

[6] Ghôsh – trib sau familie Korunnai de pe Haruun Kal.

viața unei femele negustor Kitonak. Pentru a reuşi acest lucru, trebuise să lupte unu la unu cu un spărgător Trandoshan, care fusese trimis să extorcheze credite pentru un gangster local. În retrospectivă, acea acțiune se dovedi a fi la fel de strălucită ca un înghițitor de săbii de la circ care îşi îmbunătățeşte numărul cu o sabie de lumină, dar i se păruse lui Nick o idee bună la momentul respectiv. Porecla Trandoshanului era *Crusher* – sau poate *Cruncher*; accentul îi era prea pronunțat pentru ca Nick să fie sigur. Oricum, păruse să i se potrivească. Bătăuşul solzos, enervat de rugămintea lui Nick de a o lăsa în pace pe micuța umanoidă grăsuță, îl lovise cu dosul palmei aruncându-l peste strada îngustă şi aproape printr-o spărtură în zidul care înconjura una dintre gropile de gunoi gigantice şi agitate care împânzeau mahalalele şi zonele industriale ale Coruscantului.

Crusher (sau *Cruncher*) nu era înalt, dar era masiv – avea cel puțin 150 de kilograme, poate mai mult. Acum se îndreptau toate direct spre Nick, cu un strigăt de luptă pe o voce sufocată de flegmă. Nick abia avu timpul şi inteligența să se ferească şi să-l lase pe atacator să treacă pe lângă el şi să cadă, urlând, în buncărul de dedesubt. Urletul lui lung fu întrerupt brusc şi, judecând după sunetul umed care urmase rapid, Nick presupuse că *Crusher/Cruncher* fusese o îmbucătură gustoasă pentru un *dianoga*, unul dintre viermii de gunoi, uriaşi şi constrictori, care infestau gropile. Era la fel de fericit să nu ştie cu adevărat răspunsul.

Femela Kitonak se dovedi a fi membru al unei mişcări subversive nou formate, numită *Whiplash*. Ea îl lăudase cu glas tare şi făcuse mare caz de curajul lui în fața camarazilor ei de arme, aşa că fusese rugat să li se alăture în lupta împotriva noului regim. Fără bani, cu puțină odihnă şi cu mult pericol... Nick nu vedea prea multe diferențe între asta şi mişcarea de rezistență de pe Haruun Kal. Dar fusese de acord.

La urma urmei, era un dezertor din armată şi un ucigaş care risca să fie împuşcat pe loc, iar siguranța – sau cel puțin un sentiment fals al acesteia – stătea în numărul lor. Ce altă alternativă exista? Era soldat; asta era tot ce ştia, tot ce ştiuse vreodată. Indiferent că era *Frontul de Eliberare Upland*[7] sau Armata Republicii, asta nu făcea nicio diferență. Uniformele erau diferite, dar slujba era aceeaşi. Nu că i-ar fi plăcut să lupte în războiul ăsta, sau în orice alt război – nu fusese lipsit de frică, aşa cum fuseseră toate clonele. Şi mulțumea pentru asta celui care era în cele din urmă la conducere. Nick urmărise odată o falangă de clone de pe Muunilinst atacând fără teamă un deal împotriva focului de blaster a de trei ori mai mulți droideka. Niciuna dintre clone nu şovăise, chiar dacă laserele, razele de plasmă şi razele de particule ale droideka îi sfâşiaseră pe cei mai mulți dintre ei de parcă ar fi fost nişte păpuşi decupate din plastic fluid. Trei sferturi din falangă fusese sfărâmată în acel atac. Dar luaseră dealul. Cu toate acestea, în ciuda pericolelor războiului, exista o anumită siguranță ciudată, aproape un confort, în regulile şi normele vieții militare.

Nick nu era nicidecum unul dintre acei ofițeri care se mişcau rapid, cu puțină sau deloc experiență de teren, ci doar timp petrecut în holouri de simulare şi aparate de antrenament. Chiar şi atunci când ajunsese Comandantul propriei sale unități, fusese nevoit să urmeze ordinele stupide ale câtorva Generali de birou şi, ca urmare, aproape că fusese împuşcat în cap de mai multe ori. O proporție destul de mare din

---

[7] Frontul de Eliberare Upland (sau FEU) – a fost un nume creat de Depa Billaba în timpul Războiului Clonelor. Ea a făcut acest lucru pentru a reprezenta grupurile de Korunnai care făceau raiduri asupra Balawai pe Haruun Kal în timpul *Războiului de Vară*. Nu era cu adevărat un grup, ci doar un nume menit să-i intimideze pe Balawai; nu avea o organizație formală, o structură de comandă sau chiar un sistem de grade.

acei războinici începători, îmbrăcați impecabili şi lustruiți, aveau tendința de a nu se întoarce din prima sau a doua campanie în perfectă stare de funcționare, asta dacă se mai întorceau. Aşteptase cu nerăbdare, ca mulți alții, o pace durabilă după ce Dooku, Grievous şi ceilalți ar fi fost eliminați în mod corespunzător. Un timp în care să poată, în sfârşit, să-şi lase blasterele jos şi să se relaxeze puțin. Un timp pentru vindecare.

În schimb, iată-l aici, în spatele aripii ruginite a unei şenilate de construcții abandonate, împreună cu alte şase persoane, aşteptând încordat ca un cvintet de soldați din trupele de şoc să treacă în grabă. Din frânturile de conversație pe care Nick le auzi în timp ce treceau, nu era nevoie de un *păianjen-creier* de pe Tatooine pentru a-şi da seama că erau în căutarea unui Jedi. Nu era clar dacă era un Padawan, un Cavaler Jedi sau un Maestru.

În timpul serviciului său şi datorită întâlnirilor sale cu Mace Windu, Nick ajunsese să cunoască destul de bine o serie de Jedi, inclusiv câțiva membri ai Consiliului – toți, din câte ştia el, erau acum morți. Sau, aşa cum spuneau Jedii înşişi adesea, *întorşi la Forță*. În fine. Nick avea puțină răbdare cu toate teoriile şi filozofiile care includeau speculații despre viața de apoi. Viața pe care o trăia acum era mai mult decât suficientă; gândul de a o lua de la capăt nu făcea decât să-l obosească.

Se uită înapoi la grupul său, semnalând cu o mişcare a capului că urmau grupul. Echipa nu ezită şi rămase în spatele lui. Ținându-i pe soldați la vedere, Nick se deplasă pe furiş pe străzile pustii. Niciodată nu era prea mult trafic pietonal pe aici la ora asta, iar puținul care era se mutase prudent când trupele înarmate veniseră mărşăluind pe arteră. Nu trecu mult şi se opriră în fața unui panou întredeschis dintr-o clădire demult abandonată. Nick abia îi auzea cum discutau dacă prada lor intrase acolo. Decizia de a investiga fu luată rapid când unul dintre soldați sublinie că panoul fusese deschis destul de recent, judecând după praful şi murdăria deranjate. Un singur şut din partea unui alt soldat fu suficient pentru a-l deschide până la capăt. Trupele de şoc dispărură înăuntru, cu armele pregătite.

— Să mergem, şopti Nick. S-ar putea să aibă un Jedi prins acolo.

— S-ar putea să fim în aceeaşi încurcătură, dacă nu facem o recunoaştere înainte să ne grăbim să intrăm, sublinie Kars Korthos.

Era un om mic şi compact, plin de energie nervoasă care părea mereu pe punctul de a exploda ca o erupție solară, iar instinctele lui se înşelau rareori.

Nick se gândi la asta. Kars avea dreptate; ar trebui cel puțin să cerceteze clădirea în căutarea altor căi posibile de intrare sau ieşire, înainte de a...

Din adâncul interiorului interzis se auzi sunetul focurilor de blaster.

— Intrăm, spuse Nick, scoțându-şi blasterul şi păşind rapid înăuntru.

— Aşa se pare, fu de acord Kars în timp ce el şi ceilalți îl urmau.

Capitolul 3

Forța era o *pânză* invizibilă care îl purta pe Even Piell în strânsoarea ei, la fel de uşor ca o sământă de *jekka* în apa albă. I se predase, aşa cum învățase să facă cu mult timp în urmă, lăsând-o să-l ghideze şi să-l direcționeze, lăsând-o să-l mişte în acțiuni ofensive şi defensive mult mai rapide şi mai precise decât ar fi putut executa mintea sa conştientă. Focurile de armă ale trupelor de şoc ricoşau din sabia lui în sclipiri orbitoare, exploziile de energie disipându-se inofensiv.

Îşi dădu seama că mai avea o mică şansă de supraviețuire: dacă ar putea sări cu Forța peste soldați, ar putea avea o şansă de a ajunge la uşă. Ar fi trebuit să execute totul perfect, iar pericolul era că adversarii lui ar fi fost familiarizați cu mişcarea. Cu toate astea, chiar în timp ce gândurile îi treceau prin minte, sări spre cei cinci soldați în armură, fiecare dintre ei având cu uşurință dublul mărimii şi greutății sale.

Mişcarea neaşteptată fu în avantajul lui; evident, soldații din trupele de şoc nu mai cunoscuseră această acțiune. Even sări, se lăsă purtat de Forță, o lăsă să-i schimbe greutatea şi să-i încordeze muşchii, învârtindu-l astfel încât, atunci când ateriză, era cu fața la duşmanii săi. Tehnica lui fusese impecabilă; se oprise, perfect echilibrat pe parchetul antic, cu sabia pregătită. Soldații, luați prin surprindere, se întoarseră şi începură să tragă cu sălbăticie în direcția lui. Even simțea cum speranța înfloreşte în el, în timp ce devia proiectilele dând înapoi. Intrarea se afla la doar vreo cinci metri în spatele lui. Dacă ar putea ajunge la ea...

Unul dintre soldații din trupele de şoc scoase un obiect rotund de la centură şi îl ridică ca şi cum s-ar fi pregătit să-l arunce. O grenadă, realiză Even.

Cred că devin disperați, gândi el. *Cu siguranță îşi dau seama că, dacă pot devia proiectilele energetice, nu voi avea probleme în a respinge...*

Înțelese prea târziu strategia soldatului. Obiectul pe care îl ținea în mână era o grenadă *luma*, iar omul nu avea nicio intenție să o arunce. În schimb, o activă pur şi simplu şi o lăsă să cadă la picioarele lui. Înainte ca Even să se poată proteja sau chiar închide ochii, sfera se dizolvă într-o explozie orbitoare de lumină actinică[8] care cuprinse zona. Trupele de şoc purtau lentile polarizate ca parte a echipamentului de protecție a capului. Lumina nu îi orbi deloc. Îl puteau vedea pe Even, iar el nu putea vedea nimic altceva decât strălucirea retinei sale arse. Totuşi, erau proşti să creadă că asta făcea vreo diferență. Un Jedi putea *vedea* prin Forță mai bine decât orice ochi. Evan se dădu înapoi, împletind sabia într-un model de protecție care blocă avalanşa de fulgere energetice pe care o lansaseră spre el, în timp ce se întindea cu Forța şi o lăsa să facă ceea ce vederea lui şocată nu putea. Dar în timp ce se mira de naivitatea lor, un alt obiect se repezi spre el. Modelul de ondulații pe care îl făcea în Forță îi spunea că era un alt obiect mic şi rotund, cel mai probabil o altă grenadă – iar aceasta, simțea el, era sensibilă la impact. Dacă ar fi blocat-o cu sabia, probabil că ar fi detonat. Evan ridică mâna pentru a devia sfera cu o împingere a Forței...

Şi unul dintre soldații din trupele de şoc trase un alt proiectil de blaster, dar nu spre el. Pulsul de energie lovi grenada care se îndrepta spre el şi o detonă. Even îşi

---

[8] Lumină actinică – lumină capabil să producă reacții (foto-) chimice.

dădu seama că fusese păcălit. *Luma* fusese menită să-i distragă atenția, pentru a le permite să intre prin garda lui cu adevăratul lor atac. Unda de şoc îl lovi, ridicându-l şi aruncându-l înapoi. Se izbi de un stâlp de susținere cu un impact teribil.

Forța îl protejase de vaporizarea imediată, dar stâlpul fusese o surpriză. Îşi simți oasele rupându-se şi organele explodând când se lovi de fibroplastul neiertător.

Nu fu conştient de țipătul său.

Dimpotrivă, ca de la mare distanță, simți Forța zguduindu-se brusc, ca un iaz liniştit lovit brusc de o piatră. Auzi strigătele de surpriză ale duşmanilor săi, auzi alte blastere, pocnetul descărcărilor lor având un sunet uşor diferit de cel al trupelor de şoc. Cu ultima sa scânteie de conştiință, care se stingea, Even Piell îşi dădu seama că sosise ajutorul.

Prea târziu.

* * *

Nick auzi țipătul în timp ce el şi camarazii lui dădeau buzna în ceea ce părea a fi un cazinou antic. Văzu, la vreo jumătate de duzină de metri distanță, o siluetă mică şi zdrobită la baza unui stâlp. În apropiere, cinci soldați din trupele de şoc trăgeau deja asupra noilor veniți. Primele focuri trecură pe lângă, dar surpriza lor avea să se termine într-o clipă, iar apoi aveau să-i prăjească pe loc pe Nick şi echipa lui.

— Luați-i! strigă Nick în timp ce sărea în față, scoțându-şi blasterul şi atrăgând focul trupelor.

Căzu la podea, rostogolindu-se pe sub o salvă de proiectile, şi se ridică într-un genunchi cu arma întinsă. O rafală de la arma celui mai apropiat soldat pârjoli gresia în locul unde fusese el, dar Nick strânse din dinți şi o ignoră. Apoi trase şi el, iar unul dintre soldați fu aruncat înapoi. Armura lui îl proteja de orice, cu excepția unei lovituri din plin la putere maximă, dar impactul îl va lăsa amețit pentru o vreme.

În fundal, auzi focurile de blaster dintre soldații rămaşi şi luptătorii lui, dar toată atenția îi era concentrată asupra siluetei mici care zăcea complet nemişcată pe podea.

Nick îl recunoscu. Era Even Piell. Se repezi lângă Jedi, dar văzu imediat că nu putea face nimic. Era evident că Maestrul Piell avea răni interne masive şi, judecând după unghiurile nefireşti ale membrelor sale, şi multe oase rupte. Şi, ca şi cum lucrurile nu ar fi fost destul de rele, după felul în care îi erau răsucite spatele şi pelvisul, Nick îşi dădu seama că, probabil, îşi rupsese coloana vertebrală.

Văzuse multe atrocități pe diferite câmpuri de luptă planetare – soldați cu membrele smulse, sau cu perforații de şrapnel, sau parțial mutilați – era o listă lungă, pe care cu siguranță nu voia să o inventarieze acum. Dar rareori văzuse asemenea ravagii făcute asupra unei singure ființe vii. Cei mai mulți simțitori obişnuiți ar fi murit de mult timp din cauza pierderii de sânge şi a şocului. Forța era singurul lucru care îl ținea laolaltă pe Maestrul Piell, dar aceasta se destrăma rapid – Nick simțea asta.

Nu-l cunoscuse prea bine pe Lannik, dar ştia suficient despre el pentru a-l respecta enorm. Faptul că rămăsese în viață, chiar şi pentru o clipă, după ce fusese atât de aproape de explozia unei grenade, era o mărturie uimitoare atât a curajului său, cât şi a eficacității antrenamentului Jedi.

— Nu există moarte, există Forța, murmură Nick.

Era mantra finală a Codului Jedi. Nu se putea gândi la nimic altceva de spus.

Pleoapele Maestrului Piell se deschiseră, iar el se concentră asupra feței lui Nick.

— Rostu? hârâi el. Tu eşti?

Nick clipi uimit; nu se aşteptase ca celălalt să trăiască mai mult de un minut sau două, cu atât mai puțin să-i revină cunoştința.

— Da, Maestre Piell. Nu vorbi; trebuie să-ți păstrezi puterile. O să chem un medic şi o să te trateze bine...

— Oh, nu fi idiot, răbufni slab Maestrul Piell. Mişcă-mă şi o să mă dezmembrez ca un holopuzzle. Sunt terminat – amândoi ştim asta. Cineva trebuie să preia misiunea mea. Tuşi, amintindu-i lui Nick de o sunetul unei sticle spărgându-se. După un moment, Jediul continuă. Acum fii atent...

* * *

Nick se alătură camarazilor săi, care îl aşteptau lângă uşă. Se uită în jur.

— Trupele de şoc?

— Au scăpat, spuse Kars. L-au luat pe cel rănit cu ei.

Nu detalie. Un alt membru al grupului, un Nautolan pe nume Lex Rogger, trata o arsură pe brațul lui Kars, aşa că Nick nu credea că ar fi ajutat prea mult dacă insista asupra problemei.

— Cum rămâne cu Jediul? întrebă Kars.

Nick suspină şi îşi frecă fața cu dosul unei mâini.

— Este mort. Dar, continuă el, uitându-se la ei, mi-a vorbit despre nişte afaceri neterminate.

— Pe care le vom termina noi, spuse Lex.

— De fapt, nu. Nu o vom face. Dar ştiu pe cineva care o va face.

Capitolul 4

Huttul era într-o dispoziție destul de proastă. Îşi săltase corpul la înălțimea sa maximă, ridicându-se deasupra lui Jax, cu masa dezosată a părții superioare uşor aplatizată, astfel încât să sugereze că e şi mai mare. Jax ştia că era o acțiune atavică, un răspuns inconştient la pericol încă din veacurile trecute, când Huttii fuseseră atât prădători, cât şi pradă. Totuşi, acea cunoaştere nu făcea să fie mai puțin impresionant. Rokko părea să blocheze lățimea pasarelei arcuite pe care se aflau cei patru – nu că ar fi contat, din moment ce intervalul se termina la jumătatea drumului într-o încâlceală ruptă şi zimțată de ferrocretă şi armătură de duraniu. Cândva în trecut, un vehicul de marfă sau ceva asemănător scăpase de sub control şi se izbise de ea, cel mai probabil. Nu fusese niciodată reparată, ceea ce nu era deloc neobişnuit în nivelele de jos.

Nimic nu exista sub ceață în ceea ce-i privea pe cei de la nivelurile superioare, aşa că de ce să iroseşti credite pentru reparații?

Huttul ceruse acest loc oarecum precar ca punct de întâlnire. Nu venise singur; lângă el se aflau cei doi bătăuşi ai săi, un Klatooinian şi un Nikto roşu, ambii cu un aer amenințător pe măsură. Huttul Rokko era o ființă puternică, cel puțin în *Mahalalele Blackpit*, şi angajase cei mai buni executanți disponibili. Jax nu mai avusese de-a face cu el până atunci şi începea să pară că nu va mai avea niciodată. Sau cu oricine altcineva, dacă îl citea corect pe melcul uriaş.

Rokko îi aruncă o privire acidă.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuie să am încredere într-un om. Vocea lui suna ca pietrişul care se vărsa pe un tobogan de *alumabronz*. Dar ai fost foarte bine recomandat de Braze. Se pare că am greşit să am încredere în el şi în tine.

— Mi-ai cerut să ți-l livrez pe Toh Revo Chryyx, un escroc Cerean, răspunse Jax. Asta am făcut. Faptul că s-a sinucis înainte ca tu să-l interoghezi nu este vina mea.

Modul exact în care umanoidul îşi oprise propria inimă încă era un mister atât pentru Hutt, cât şi pentru Jax, deşi Jax auzise zvonuri că unii Cereani, prin multă meditație şi conştiință interioară, dobândiseră controlul asupra sistemului lor nervos autonom. Totuşi, asta nu prea conta. Tot ce conta era că Huttul îi datora lui Jax cincisprezece mii de credite şi că, în mod evident, căuta o modalitate de a evita plata.

— Sunt eu prost? răcni Huttul. Contractul nostru spune clar că trebuia să mi-l aduci în viață. Nu asta s-a întâmplat.

— Era în viață. Jax îşi păstră vocea egală, dar cu efort. A murit în momentul în care a dat cu ochii de tine.

Şi cine l-ar putea învinui, adăugă el în tăcere. Rokko era renumit pentru faptul că era unul dintre cei mai răzbunători gangsteri din lumea interlopă. Inventivitatea şi plăcerea lui de a folosi diverse forme de tortură erau coşmarurile multor escroci.

Cei doi executanți ai Huttului se îndepărtară puțin, pentru a-l flanca mai bine. Jax îi ignoră, concentrându-şi atenția asupra lui Rokko. Firele de pânză care se strânseseră în jurul Huttului de când acesta sosise deveneau din ce în ce mai groase şi mai întunecate; acum melcul crescut în exces părea aproape încolăcit într-un cocon de mătase neagră şi groasă de shimmersilk. Unele dintre ele se înfăşuraseră în jurul executorilor săi. Jax putea să *vadă* şi fire care se îndepărtau de gastropodul uriaş, care

se întindeau prin dimensiuni superioare, unde timpul şi distanţa erau lipsite de sens, reverberând prin legăturile lor cu încă şi mai multe fiinţe, de pe această lume şi de pe altele: fiinţe care trecuseră prin sfera de influenţă a Huttului. Unele erau vii; multe erau moarte. Jax nu avea nicio dorinţă să urmărească vreunul dintre fire pentru a vedea soarta celor prinşi în plasa Huttului. Rokko era nemilos şi minuţios, iar Jax se îndoia că va găsi multe persoane în viaţă.

Ceea ce îl mâhnea era că făcuse afaceri cu bună ştiinţă cu un criminal. Rokko era un traficant de mărfuri furate, un pirat al zilelor noastre căruia nu-i păsa în ce circumstanţe se producea şi se obţinea contrabanda şi care, cu siguranţă, era în stare să inginerească astfel de circumstanţe dacă el considera necesar. Era crud şi răzbunător, şi multe fiinţe muriseră pentru ca el să poată continua să fumeze cele mai fine amestecuri de mirodenii în narghilea şi să se înfrupte din delicatese precum *cho nor hoola* şi *nune* vii, suculente.

Iar Jax Pavan, care fusese cândva Cavaler Jedi, facilita acest lucru.

Huttul făcu un gest brusc de respingere şi se întoarse să se strecoare înapoi în clădire.

— Am terminat aici, spuse el peste umărul inexistent. Contractul nu a fost îndeplinit, prin urmare plata nu va veni.

— Acest lucru este inacceptabil, răspunse Jax. Tranzacţia a fost întreprinsă cu bună credinţă.

— Dacă eşti nemulţumit, spuse Rokko în timp ce dispărea din peisaj, te rog să nu eziţi să discuţi problema cu *partenerii* mei de afaceri.

Jax se întoarse cu faţa la Klatooinian şi la Nikto. Primul zâmbi, mâna cu pielea zbârcită coborând spre blaster. Nikto îşi flutură pliurile gurii, ceea ce era echivalentul unui zâmbet, şi îşi apucă şi el arma. Apoi înaintară împreună. Jax stătea într-o postură relaxată, cu mâinile în lături. Nu purta nicio armă vizibilă, în afară de un vibrocuţit în teaca de la curea, pe care nu făcu nicio încercare să-l scoată.

Klatooinianul îi atrase atenţia *partenerului* Nikto.

— Tipic pentru un om, spuse el. Aduce un vibrocuţit la o luptă cu blastere.

Jax ştia că era o singură cale de a scăpa cu viaţă din asta. Totul avea să se petreacă prea repede pentru ca el să îi poată face să îi uite prezenţa şi, oricum, nu era sigur că ar fi putut – setea lor de sânge era în toi, minţile lor primitive erau concentrate de entuziasmul unei potenţiale crime. Va trebui să folosească Forţa, şi nu era cazul să fie subtil. *Partenerii de afaceri* ai Huttului îşi ridicară blasterele aproape simultan, anticipând fără îndoială o crimă uşoară.

Dar încrederea lor dispăru o clipă mai târziu, împreună cu armele lor, când Jax făcu două gesturi mici, aproape neglijabile. Blasterele săriră din mâinile bătăuşilor şi traversară doi metri de aer pentru a se lovi puternic de mâinile lui. Expresia îi era calmă.

— Exact ca nişte drogaţi musculoşi, zise el. Folosesc blastere împotriva Forţei.

Cei doi bătăuşi se holbară la blasterele îndreptate spre ei, apoi la Jax, apoi unul la celălalt. În final, fugiră în aceeaşi direcţie pe care o luase Rokko, amândoi aproape alunecând şi prăbuşindu-se pe urma de mâzgă lăsată de Hutt. Jax fu nevoit să se mişte repede ca să se ferească din calea fugii lor panicate.

Când ecoul rapid al bocancilor lor se stinse, se uită la cele două blastere din mâinile lui. *Trebuia să-i fi ucis*, gândi el. Acum Rokko avea să afle, în următoarele câteva minute, cel mai probabil, că Jax Pavan, cu care făcuse afaceri în ultimele două

luni, era mult mai mult decât un simplu vânător de recompense.

Trebuia să-i fi ucis.

Dar ştia că nu ar fi putut-o face. Una era să ucizi în toiul bătăliei, cu totul alta era să o faci cu sânge rece. Chiar dacă să-i lase să plece era o acţiune aproape la fel de sinucigaşă cum fusese cea a Cereanului. Bineînţeles, acum avea două blastere pe care nu le avusese înainte, dar armele nu erau atât de greu de obţinut, mai ales în domeniul său actual de activitate. Le strecură în buzunarele paltonului, se apropie de balustradă şi privi în jos. O briză rece îl zgâlţâi, iar el îşi ridică gulerul împotriva ei. Se afla la doar douăzeci şi cinci de etaje deasupra trotuarului, încă mult sub centura de poluare murdară, gri-maronie, care îi ferea pe locuitorii mai înstăriţi ai acestui sector de priveliştile neplăcute ale adâncurilor mizerabile.

Se afla în acest loc de puţin peste trei luni standard.

Smogul nu era atât de rău astăzi, dar totul era încă învăluit în întunericul omniprezent al umbrelor clădirilor groase ca trunchiurile copacilor dintr-o pădure de pe Kashyyyk. În acest sector era puţin trafic aerian sub etajul cincizeci, aşa că vederea era relativ liberă. Pe stradă, skimmerele de la sol bâzâiau la mai puţin de un metru deasupra trotuarului. Mijloacele de transport cu o singură persoană, numite *împletitoare*, îşi respectau numele, deoarece piloţii lor le pilotau cu abilitate doar cu ajutorul echilibrului; droizii de ricşă îi transportau pe alţii. Dar majoritatea locuitorilor mahalalei mergeau pe jos, se strecurau, se târau sau se deplasau cu propriile forţe.

Străzile erau pline de vânzători, vagabonzi şi pietoni... era ca şi cum ar fi privit printr-un fel de portal magic pe o planetă marginalizată de pe Inelul Exterior. Era greu de crezut că se afla încă pe Coruscant, bijuteria coroanei Lumilor Nucleului.

Fusese nevoit să coboare la acest nivel o dată sau de două ori pe când era încă Padawan, de ambele ori cu Maestrul său. Ambele fuseseră comisioane relativ minore, şi în ambele dăţi fusese îngrozit de sărăcie şi mizerie. Fusese extrem de fericit şi uşurat să se întoarcă în sanctuarul Templului. Se simţise vinovat că nutrea o astfel de atitudine, dar nu o putea nega. Îşi amintea că se întrebase cum putea supravieţui lumea într-un mediu atât de lipsit de speranţă.

Acum ştia: nu uşor, nu bine şi nu pentru foarte mult timp.

Jax Pavan fusese promovat Cavaler cu trei luni înainte de căderea Ordinului Jedi. Ordinul fusese deja subţiat considerabil de măcelul de pe Geonosis şi ulterior de Războiul Clonelor. *Ordinul 66* aproape terminase treaba. Doar o mână de Jedi şi cei asociaţi cu aceştia mai erau în viaţă şi erau consideraţi o ameninţare mică sau inexistentă de către autoproclamatul Împărat Palpatine. Nu se făcea niciun efort sistematic pentru a-i eradica; totuşi, garnizoanele de trupe patrulau pe străzi pentru a impune ordinea, iar dacă întâlneau un Jedi, acesta murea pe loc. Se părea că va fi doar o chestiune de timp până când farul Ordinului va fi cu adevărat stins în galaxie.

Jax abia apucase să simtă mândria de a fi Cavaler înainte ca totul să se spulbere, precum turnurile care străluceau în noapte ale Templului însuşi. La fel ca mulţi dintre colegii săi, el dispăruse în noaptea purpurie, eliminând orice urmă de legătură cu Jedii. Supravieţuind cu greu pe străzi, redus la utilizarea pe ascuns a manipulării minţii şi a materiei doar pentru a rămâne în viaţă, Jax devenise în cele din urmă ceea ce el considerase până atunci a fi cel mai josnic dintre cei josnici. Pentru a rămâne în viaţă, intrase într-o profesie cu o treaptă mai sus decât gangsterii şi alte gunoaie cu care era forţat să se întâlnească. Devenise vânător de recompense.

La început, păruse logic. La urma urmei, trebuia să mănânce, şi nici măcar Jedii

nu erau imuni la frică şi disperare. Continuase să folosească Forța pentru a-şi ajuta supraviețuirea în moduri subtile, de la câştigarea de credite prin manipularea jocurilor de *sabacc* până la *sugestia* ca vânzătorii şi restaurantele locale să-i furnizeze mâncare.

Dar Maestrul său îl avertizase, înainte de a fi despărțiți de haosul acelei nopți fatale şi fierbinți, să se abțină de la orice utilizare deschisă a Forței, decât dacă era o situație de viață sau de moarte. Întotdeauna exista o şansă, oricât de îndepărtată ar fi fost, de a fi văzut de trupele de şoc, de droizi sau de alți agenți ai Imperiului. Sau ar putea fi vreun cetățean, dornic să câştige favorurile noului regim, care l-ar putea raporta. Imposibil de ştiut cu siguranță, până nu era prea târziu.

La prima vedere, o astfel de îngrijorare părea absurd de paranoică. Ultimul recensământ planetar estimase populația Coruscantului la peste un trilion – şi asta numai pentru rezidenții înregistrați cu normă întreagă. Recensământul nu includea navetiştii din *skyhookuri*, Hesperidium[9] şi alte comunități din afara planetei. Nu includea nici sutele de mii de trupe de şoc staționate pe planetă. Şi, cu siguranță, nu luase în calcul – şi nici nu ar fi putut lua în calcul – mulțimile care trăiau clandestin, în adâncurile mahalalelor urbane. Estimările care includeau aceste grupuri îi determinaseră pe unii statisticieni să determine că populația reală era de aproape trei ori mai mare decât numărul oficial. Având în vedere acest lucru, se părea că o singură ființă putea teoretic să existe pe Coruscant pe durata de viață a unei stele din secvența principală şi să rămână practic anonim, cu un minim de efort. Din nefericire pentru Jedii precum Jax Pavan, acel efort includea nefolosirea Forței.

El încercase să fie cât se poate de discret. Părul său şaten închis, pe care îl lăsase să crească în stilul unui Cavaler Jedi uman, îl tăiase imediat din nou scurt şi îl vopsise în negru. De asemenea, îşi epilase permanent barba. Desigur, renunțase imediat la mantia austeră cu glugă şi la veşmintele Ordinului său. Acum purta o vestă banală din piele neagră de *bantha*, pantaloni gri şi cizme negre, cu un palton lung până la glezne, de culoarea metalului, peste tot. Gulerul înalt îl ajuta să-i ascundă fața.

Nu-şi mai purta sabia agățată cu mândrie la curea; acum era ascunsă într-un buzunar interior al paltonului. Arăta ca un pilot fără noroc, ceea ce era exact imaginea pe care dorea să o transmită. Singura armă vizibilă pe care o purta era vibrocuțitul, deşi avea şi un mic blaster de rezervă ascuns în mâneca dreaptă, precum şi o lamă din duracris într-o teacă între omoplați. Acesta din urmă nu apărea la scanările de rutină.

O mică unitate de bruiere, purtată în acelaşi buzunar cu sabia, o împiedica şi pe aceasta să fie detectată. Reuşise să se păcălească pe sine pentru o vreme, motivând că vâna doar infractori. Dar era un sofism – mai ales dacă vâna pentru alți criminali, cum era Rokko.

Iar acum, în timp ce privea strada mult sub el, Jax recunoştea că decăzuse chiar mai mult decât distanța de la locul în care se afla până la trotuarul murdar de dedesubt. Pentru a supraviețui în pântecele întunecat al Coruscantului, devenise ceva împotriva căruia luptase cândva: un vânător de ființe care aveau prețuri puse pe capetele lor. Era o tortură să reziste folosirii Forței – echivalentă cu autoamputarea unui membru. Încă o mai putea folosi în moduri subtile, cum ar fi înşelarea celor slabi de înger sau simțirea pericolului prin intermediul ei. Dar demonstrațiile de putere pe care numai un Jedi le putea face – chiar şi cele minore, precum cascadoria pe care tocmai o făcuse cu blasterele bătăuşilor – erau extrem de periculoase.

Totuşi, nu era ca şi cum ar fi avut de ales.

---

[9] Hesperidium – una dintre cele patru luni ale planetei capitală galactică Coruscant.

— Cred că e timpul să plec, murmură el.

Întârziase destul de mult. Rămăsese pe Coruscant, fiind plătit de criminali pentru a le facilita răzbunările şi pătându-şi psihicul în acest proces, încercând în acelaşi timp să îşi liniştească conştiinţa ajutându-i pe alţii să scape de pe planetă. Dar asta durase destul de mult. Acum era rândul lui. Mişcarea de rezistenţă cunoscută sub numele de *Whiplash* apăruse de mai puţin de două luni, dar reuşise deja câteva realizări impresionante, inclusiv atacuri chirurgicale asupra rutelor de aprovizionare şi a transporturilor de trupe. De asemenea, stabilise o serie de rute secrete, case sigure şi grupuri de partizani care lucrau împreună pentru a facilita evadarea indezirabililor politici şi a altor persoane declarate *duşmani ai statului*.

Printre aceştia se numărau lucrători ai Templului, ajutoare, simţitori ai Forţei şi chiar, se zvonea, câţiva Padawani şi Cavaleri Jedi. Fugarii erau transportaţi clandestin prin vehicule de marfă, tuneluri şi diverse alte mijloace clandestine de pe întreaga planetă, pe rute cunoscute sub numele colectiv de *Mag-Lev subteran*. În cele din urmă, erau plasaţi pe cargoboturi, transportoare, iahturi de agrement – orice navă al cărei căpitan era un simpatizant al cauzei sau suficient de mercenar pentru a fi influenţat de credite – şi astfel transportaţi în siguranţă în afara lumii.

Deşi Palpatine declarase public că Jedii şi ajutoarele lor nu mai erau consideraţi o ameninţare, Jax bănuia că găsirea şi oprirea lor se aflau pe agenda Imperială, fie şi numai pentru valoarea propagandistică. Trupele Imperiale localizaseră şi închiseseră unele dintre rute, dar altele le luaseră rapid locul.

Fiind Cavaler Jedi, Jax Pavan avea garantat un loc pe unul dintre transportoare, cargoboturi sau alte nave care participau la acţiunea clandestină. Dar refuzase mereu să plece, preferând să rămână pe Coruscant şi să-i ajute pe alţii să scape. Acum nu mai avea de ales în această privinţă. Trebuia să renunţe la rămăşiţele vechii sale vieţi şi să găsească o altă lume, de preferinţă la mulţi parseci distanţă.

Pentru că, odată ce Rokko ar fi aflat că era Jedi, ar fi fost doar o chestiune de timp până când ar fi aflat şi poliţia sectorului. Nu existau prea multe recompense pentru Jedi răufăcători, dar Rokko şi-ar fi turnat şi propria mamă fără să ezite, dacă ar fi făcut rost de credite.

Jax se îndepărtă de abis şi intră în clădire. Odată înăuntru, găsi un turbolift şi, în mai puţin de un minut, era din nou pe stradă. Îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise atât de mult la banii pe care ar fi trebuit să-i primească de la Hutt, deşi cincisprezece mii de credite erau mult de pierdut, mai ales toţi odată. Un asemenea câştig l-ar fi ajutat considerabil să se mute într-o lume nouă şi într-o viaţă nouă. Dar ştia că şansele de a-i obţine acum de la Rokko erau nule.

Chiar şi aşa, în ciuda tuturor motivelor contrare, Jax simţea cum i se ridică moralul. Era timpul pentru o schimbare. Se întrebă dacă nu cumva îşi dezvăluise inconştient identitatea de Jedi pentru a se forţa să intre într-o nouă paradigmă. În orice caz, ce era făcut, era făcut.

Se făcea din ce în ce mai frig. Spre deosebire de nivelurile superioare favorizate, unde clima era la fel de reglementată ca orice altceva, la nivelurile inferioare, vremea locală încă reală era ceva cu care să te confrunţi. Stratul de inversiune aproape perpetuu, combinat cu emisiile nereglementate de gaze de eşapament şi vapori de apă, făceau adesea să apară fronturi calde şi reci localizate. În timp ce Jax mergea pe strada îngustă, mişcându-se rapid pentru a se feri de pubelele automate încărcate cu gunoi şi moloz care treceau frecvent pe lângă el, fu biciuit de o rafală bruscă de ploaie rece.

Câteva momente mai târziu, temperatura începu să crească din nou, iar ceața ascunse trotuarul. Din fericire, traficul stradal şi pietonal se rarefiaseră, deşi aproape că fu aruncat în calea unei maşini de suprafață care venea din sens opus, atunci când un Shistavanen beat ieşi dintr-o tavernă şi intră în coliziune cu el, iar câteva minute mai târziu fu acostat de un tânăr Toydarian insistent care vindea bilete la un concert de *izotopi grei*, înainte de a ajunge în cele din urmă la destinație.

Micro-*conaptul* pe care îl numea *acasă* – sau îl numise, până acum o oră – îşi respecta numele. Abia dacă era o *băşică* în buncărul cubic de ferocarbon pe care un panou pâlpâitor de afară îl proclama ca fiind *BRAȚELE CORUSCANTULUI*. Întoarcerea în el îi întărea convingerea că orice viață nouă pe care şi-ar fi putut-o face pe o lume exterioară nu putea fi cu mult mai rea decât aceasta.

Înăuntru, Jax scoase din dulapul minuscul o geantă mare din piele de *fleek* foarte uzată şi o deschise pe patul pliabil. Din fericire, învățase să călătorească lejer: un singur schimb de haine, articole de toaletă şi câteva obiecte personale pe care îşi permisese să le păstreze din zilele petrecute la Templu. Acestea includeau un mic holocron al înțeleptului Yoda, care vorbea despre diferitele aspecte ale Codului Jedi; un cristal din peşterile de pe Dantooine cu care putea *perfecționa* lama energetică a sabiei sale; şi un relicvariu de durită de mărimea degetului mare.

Pe acesta din urmă îl deschise, dezvăluind o bucată de metal negru în formă de lacrimă. Când fu lovită de strălucirea puternică a fluorescențelor din încăpere, începu să strălucească: mai întâi roşu, apoi portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet şi, în cele din urmă, un alb moale, strălucitor. Jax o privi o clipă, apoi închise relicvarul şi îl strecură într-un buzunar interior cu fermoar.

În timp ce îşi făcea bagajele, se gândi la haosul din ultimele luni, la moartea colegilor, mentorilor şi prietenilor săi. În special, se întrebă care fusese soarta lui Anakin Skywalker. Anakin fusese întotdeauna un fel de enigmă pentru Jax şi ceilalți Padawani. Era aproape de aceeaşi vârstă cu Jax, iar ei studiaseră şi se duelaseră împreună de multe ori. Deşi era adevărat că nimeni nu se putea apropia cu adevărat de Anakin – el păstrase întotdeauna o distanțare, o rezervă, pe care nimeni nu o putea penetra – totuşi, Jax se considerase unul dintre puținii confidenți ai tânărului Jedi tulburat. Anakin chiar îi spusese odată lui Jax că el credea că Obi-Wan Kenobi, Maestrul său, încerca să-l împiedice să-şi atingă adevăratul său destin.

Fusese o sclipire tulburătoare în ochii albaştri ai prietenului său în timp ce vorbea despre asta, o privire de certitudine absolută. Şi mai tulburătoare fusese reacția din Forță. Pentru o scurtă clipă, Jax văzuse fire din cea mai neagră noapte zvârcolindu-se şi radiind în toate direcțiile din Anakin – mai mult decât văzuse vreodată la cineva. Fusese ca şi cum tânărul Skywalker ar fi fost locaşul unei rețele vaste şi complexe de furie şi disperare care se răsfrângea în spațiu şi timp. Dar fusese doar pentru o clipă. Apoi conexiunea dispăruse, atât de repede încât Jax nici măcar nu fu sigur că o văzuse, iar Anakin redevenise zâmbitor. Nu mai adusese niciodată vorba despre asta, iar Jax uitase în cele din urmă de ea, până la *Epurare*. Deseori se întreba, în aceste zile, dacă ar fi trebuit să vorbească cu Maestrul Kenobi, cu Maestrul Piell sau cu oricine altcineva din Consiliu despre viziunea tulburătoare. Dar l-ar fi crezut? La urma urmei, cele mai auguste persoane din Consiliu, cei mai apropiați şi mai bine informați de Forță, nu vedeau nimic neplăcut în aura lui Anakin; dimpotrivă, de fapt. Se zvonea chiar că unii dintre ei credeau că el este *Cel Ales*. Cum putea un simplu Padawan ca Jax să străpungă un văl pe care ei nu-l puteau străpunge?

Îşi scutură capul. Anakin era aproape sigur mort; dacă nu, Jax era sigur că fugise de pe Coruscant spre oricare dintre sutele de mii de lumi cunoscute din galaxie. Nimeni nu avea să ştie vreodată dacă el fusese într-adevăr cel destinat să aducă echilibrul în Forță. Şi totuşi, poate că, într-un mod ciudat, fusese. Cu siguranță, după secole de toleranță şi iluminare, partea întunecată stăpânea acum galaxia. Balanța se înclinase. Cât timp vor rămâne lucrurile în acest nou echilibru, Jax nu ştia; nici nu ştia ce legătură avea Anakin cu asta, dacă avea vreo legătură.

Tot ce ştia era că Jedii erau acum pradă. Şi având în vedere sentimentul brusc şi usturător de pierdere pe care Jax îl simțise reverberând noaptea trecută prin Forță, vânătoarea nu se terminase încă.

Capitolul 5

— Încă o răcoritoare, îi spuse Den Dhur ospătarului. Continuă să le aduci.

Ospătarul, un Bith, îl privi pe Den cu ochi negri, mari şi strălucitori. Acei ochi aveau o acuitate vizuală uimitoare, fiind capabili să se concentreze la o rezoluție de 0,07 pe scara Gandok. Den ştia asta. Era reporter. Ştia o mulțime de lucruri.

Îl informă pe Bith despre acest fapt fascinant.

— Asta înseamnă că poți vedea foarte bine, îi explică el.

— Destul de bine încât să-ți spun că ți-ai făcut plinul, spuse Bithul.

Den îi arătă un deget dezaprobator.

— Nu-ți face griji, bunul meu prieten – ştii că e practic imposibil să îmbeți un Sullustan?

— Felicitări, atunci. Ai reuşit imposibilul. Îi luă cana lui Den. Te-aş sfătui să iei un taxi aerian până acasă. La revedere.

Den se concentră să iasă din bar fără să se mişte prea mult. Odată ieşit afară, diversele mirosuri şi izuri de gunoaie necolectate, forme de viață asortate care nu se mai spălaseră de prea mult timp, emisiile de hidrocarburi ale vehiculelor învechite, interzise cu secole în urmă, şi multe alte surse râncede îl treziră oarecum. Scena din fața lui încă avea tendința de a se împărți în două sau trei lumi alternative – cel puțin aşa părea – dar măcar gravitația rămânea destul de constantă acum.

Den găsi un loc relativ curat pe o bancă de pe stradă şi se aşeză. Aerul fetid, împreună cu cacofonia zecilor de limbi vorbite, fluierate, ciripite sau produse în orice alt fel, şi supraîncărcarea totală a mulțimii, toate îi aminteau că lucrurile nu merseseră chiar atât de bine pe cât sperase, după ce el şi droidul I-5 ajunseseră în sfârşit, cu aproape un an în urmă, pe Coruscant. Creditele pe care le strânseseră erau aproape epuizate, iar chiria pentru locuința lor *de lux* urma să fie plătită în curând. Den îşi asigura un trai subțire scriind ca reporter pentru diverse holoreviste şi tabloide, dar chiar şi asta începuse să se rărească. Nu era aşa cum îşi imaginase, chiar deloc.

Den Dhur era, la urma urmei, un nume care vindea ştiri – sau fusese, cândva. Dar asta se întâmplase înainte de Războiul Clonelor şi înainte de *Bătălia de pe Drongar*. Den acoperise acel front şi, în timp ce se afla acolo, scrisese un articol despre campionul Bunduki de *teräs käsi*, Phow Ji. Ji era un maestru de arte marțiale şi, în opinia lui Den, un psihopat căruia îi plăcea să ucidă şi care folosea războiul drept scuză pentru a face acest lucru. În cele din urmă, Ji înfruntase de unul singur mai mulți mercenari Salissieni şi un întreg batalion de soldați Separatişti şi îi distrusese pe aceştia şi transportorul lor, murind în timpul ce o făcea.

Unii consideraseră acea acțiune drept una eroică. Den avusese o părere diferită, împreună cu alți câtiva membri ai *Unității Chirurgicale Mobile Republicane 7* – inclusiv Barriss Offee, vindecătoarea Jedi repartizată la *Rimsoo*. Ca reprezentantă a Ordinului, ea fusese ținta specială a abuzurilor verbale şi fizice ale lui Ji. În ceea ce o privea pe Barriss şi pe ceilalți, motivațiile lui Ji nu fuseseră deloc patriotice. Considerau că era un bătăuş brutal care ar fi fost la fel de fericit să ucidă şi trupele Republicii cum le ucidea pe cele Separatiste. Acesta fusese unghiul din care îşi concepuse Den povestea. Din nefericire, editorul său, simțind că publicul avea nevoie de eroi în acea perioadă,

făcuse o rescriere internă care îl prezentase pe Phow Ji mai degrabă ca pe un martir decât ca pe un criminal. Şi mai rău, unul dintre ultimele acte publice ale Cancelarului Palpatine înainte de ascensiunea sa fusese să dedice o statuie lui Ji în *Piața Monument* de pe Coruscant.

Den îşi eliminase numele din articolul rescris, dar majoritatea redactorilor şi editorilor din districtul editorial *Coloana Comunității* ştiau care fusese părerea sa inițială despre Phow Ji. Asta, împreună cu faptul că Palpatine era acum Împărat şi că Împăratul nu vedea cu ochi buni orice presă care sugera că războiul fusese mai puțin decât un episod glorios din istoria galactică, dusese la o reacție a industriei care îl lăsase pe Den aproape şomer. Încercase o vreme să scrie un roman, pe baza teoriei destul de şubrede că punctele de vedere nepopulare puteau fi mai uşor deghizate în ficțiune. Dar nu acesta era talentul său. El era un *ştirist*, şi să oprească brusc asta nu era doar o suferință financiară, ci şi ceva demoralizator.

Aşa că, amărât şi chiar mai deziluzionat decât de obicei, începuse să frecventeze din ce în ce mai des tavernele şi cantinele din cartier. În ultimele două săptămâni se gândise serios să renunțe la tot şi să încerce să se întoarcă cumva pe Sullust. Poate că acolo ar putea să se întâlnească din nou cu Eyar Marath, frumoasa dansatoare de trupă pe care o cunoscuse în timpul turneului *HoloNet Ştiri şi Divertisment* pe Drongar. Ea îi oferise o poziție onorantă de soț în bârlogul ei. La început, el nu fusese sigur, pentru că nu era încă destul de bătrân să se pensioneze, indiferent de ce părea să creadă industria. Dar, în ultima vreme, toată treaba asta patriarhală arăta din ce în ce mai bine. A fi sărbătorit şi slăvit într-o peşteră confortabilă de pe planeta natală era cu siguranță mai bine decât această existență grea şi sărăcăcioasă.

Era, de fapt, un singur lucru care îl ținuse pe Den atât de mult timp în această învălmăşeală de plasteel şi permacretă: I-5YQ. Doar că Den nu se gândea niciodată la droid după codul său de serie. Pentru el, unitatea de protocol era pur şi simplu I-5. De fapt, abia dacă se mai gândea la el ca la un droid. I-5 era prietenul lui – una dintre puținele ființe de pe această planetă sau de pe oricare alta, în care Den Dhur avea încredere deplină.

La fel ca aproape toată lumea din galaxie, Den crezuse că droizii nu erau nimic mai mult decât nişte maşini. Adevărat, erau maşini care puteau procesa cantități uriaşe de date, iar unele dintre cele mai umanoide puteau imita un comportament sensibil până la un grad uimitor. Dar asta pentru că erau programate să o facă.

Având în vedere capacitatea lor de memorie şi viteza rețelelor lor neuronale sau a procesoarelor rețelei sinaptice, ele puteau fi echipate cu răspunsuri şi reacții de bază şi, de acolo, să extrapoleze euristic comportamentul oamenilor, sau al Falleenilor, sau al Geonosienilor, sau al oricărei specii dorite. Dar nu se putea merge prea departe. Atenuatoarele de creativitate, circuitele şi programele de inhibare a comportamentului şi alte limite integrate împiedicau droizii să atingă adevărata conştiință de sine. Prin urmare, aveau acelaşi statut în societatea galactică ca o electrocheie. Chiar şi sclavii de pe lumile întunecate ale Inelului Exterior erau mai bine tratați.

Fusese o teorie reconfortantă. Pentru majoritatea oamenilor, acelaşi lucru se aplicase, într-o mai mică măsură, clonelor care formau majoritatea armatei Republicii. Erau pur şi simplu considerați *droizi din carne* de către cei mai mulți simțitori, puțin mai buni decât nişte bestii înzestrate cu puterea de a vorbi, pentru că fuseseră modificate genetic şi psihologic pentru a îmbrățişa lupta şi a nu se teme de moarte.

O teorie reconfortantă, într-adevăr. Singura problemă era că existau şi excepții.

I-5 era o astfel de excepție. *Oh, daaa, linia de sânge*, cum spuneau Ugnaughtii. *Asta suntem.*

Droidul acerb şi reporterul cinic deveniseră tovarăşi de nădejde în timpul şederii lor în *sera* Drongar, unde cele două armate se luptaseră pentru posesia plantei miraculoase *bota* până când o mutație a culturii o făcuse inutilă, iar lupta nu mai avu niciun rost.

După aceea, Den îl însoțise pe I-5 înapoi pe Coruscant pentru a-l ajuta la o misiune care fusese echivalentul droid al unui jurământ de sânge. Le luase câteva luni şi multe escale pe diferite lumi – la urma urmei, era un război în desfăşurare – ca să ajungă pe planeta capitală, iar în timpul cât fuseseră aici, I-5 făcuse puține progrese, dacă nu chiar deloc, în misiunea sa, care era de a-l găsi pe fiul lui Lorn Pavan, fostul său partener. Ajunsese cu reticență la concluzia că Lorn era mort, deşi nu găsise prea multe documente cu privire la detalii; se părea că faptele fuseseră îngropate adânc, în morminte necunoscute. Totuşi, băiatul fusese crescut ca Jedi, aşa că nu ar fi trebuit să fie atât de greu de găsit – cu excepția faptului că, imediat după ce ajunseseră pe Coruscant, ceea ce fusese o Republică devenise brusc Imperiu şi, din cauza luptelor, a fugii şi a tuturor celorlalte forme de neplăceri, lui Den şi lui I-5 le fusese greu să rămână măcar în viață. În cele din urmă, când fumul se risipise – la fel de mult ca şi la nivelul de jos, aflaseră, spre consternarea lor, că Jedii fuseseră aproape complet masacrați. Se zvonea că scăpaseră câțiva. Se zvonea, de asemenea, că unii dintre ei se ascundeau chiar pe Coruscant, şi asta era ceea ce îl ținea pe I-5 aici şi în căutare.

Dar avea vreun sens să continue să caute? Den se gândi la asta, oarecum laborios, neuronii bâjbâind orbeşte prin ceața alcoolică pentru a face legătura unul cu altul. Deşi nu-i plăcea s-o spună – nu-i plăcea nici măcar s-o gândească –, nu se putea abține să nu ajungă mereu la aceeaşi concluzie: Nu. Nu era aşa. Fiul lui Lorn Pavan era fie plecat de pe planetă, fie deja hrană pentru vreun *akk*. Oricum ar fi fost, nu se puteau face prea multe în privința asta. Jedii rămaşi se împrăştiaseră în cele patru vânturi solare – o mişcare prudentă, după părerea lui Den – şi chiar dacă Jax Pavan era încă undeva pe Coruscant, şansele de a da peste el la un colț de stradă nu erau prea mari într-un oraş planetar cu trilioane de locuitori.

Loialitatea lui I-5 față de fostul său partener şi hotărârea sa de a onora ultima dorință a lui Lorn, veghind asupra fiului său, erau lăudabile. Dar erau şi inutile.

— Chiar şi marele lui creier positronic trebuie să fie capabil să vadă asta, mormăi Den.

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor, se întoarse şi se izbi imediat de un grup de trei Ganki înarmați. Unul dintre ei, într-o demonstrație de considerație şi atenție comună celor de teapa lui, îl lovi cu palma pe spate pe Den, doborându-l din picioare şi aruncându-l în canalul plin de gunoaie. Un alt Gank scoase un vibrocuțit şi se aplecă asupra lui. Mulțimea multicoloră se despărți ca şi cum Gankii şi Den ar fi fost înveliți într-o cupolă invizibilă, curgând în jurul lor şi nebăgând în seamă situația dificilă a Sullustanului. Den încercă să se ridice în picioare, dar al treilea Gank îi apăsă o cizmă pe piept, imobilizându-l.

— Presupun că e prea târziu să-mi cer scuze? oftă Den.

Gankul cu vibrocuțitul activă lama. Un zumzet ascuțit emană din el în timp ce lama începu să vibreze, marginea ei monomoleculară devenind invizibilă. Fețele cu cască ale celorlalți doi nu arătau nicio expresie în timp ce al treilea întindea mâna spre unul dintre lobii urechii Sullustanului... Şi apoi, o mână mecanică de culoarea

cositorului se întinse peste umărul Gankului şi apucă mânerul lamei care vibra, smulgând-o din strânsoarea surprinsă a proprietarului său, şi lăsând-o să cadă pe trotuar, unde se scufundă în duracretă până la gardă.

— Hei, manierele, îi mustră o voce plăcută. La urma urmei, şi-a cerut scuze.

Gankii se întoarseră şi văzură un droid de protocol stând în spatele lor, cu un deget arătător ridicat, ca şi cum i-ar fi admonestat. Vârful degetului strălucea roşu aprins. Droidul continuă:

— Probabil că vă gândiţi: Toată lumea ştie că un droid de protocol are inhibitori de comportament care nu-l lasă să facă rău organismelor sensibile.

Den putu vedea raza roşie subţire a laserului mişcându-se în jos, în timp ce degetul din duroţel ţintea fruntea Gankului, chiar deasupra şi chiar între ochii lui sub cască.

— Ei bine, continuă droidul, toată lumea, în acest caz, se înşeală.

Gankii se uitară unul la altul. Apoi, ca şi cum ar fi căzut de acord asupra unei decizii nespuse, cei trei se întoarseră şi se topiră în mulţimea nepăsătoare.

Droidul îl ajută pe Den să se ridice, iar Sullustanul îi şterse gunoiul de pe haine.

— Data viitoare, nu mai întârzia atât de mult, mârâi el.

— Ce vrei să spui? Fotoreceptorii proiectară o inocenţă fără vicleşug. Calculez că am avut două virgulă şapte secunde înainte ca vibrocuţitul să fi…

Den ridică ambele mâini pentru a opri răspunsul droidului.

— Bine, bine! Nu prea am nevoie să aud detaliile sângeroase. Mulţumesc oricum.

Faţa metalică imobilă reuşi cumva să pară uşor amuzată.

— Trăiesc pentru a servi, spuse I-5.

Capitolul 6

Nedijiul Kaird se plimba prin apartamentul său luxos şi se gândea la crimă. În sine, asta nu era o ocazie specială. Kaird se gândise de multe ori înainte să ia viața cuiva şi o dusese până la capăt de mai multe ori. Nu era vorba de nicio dilemă morală; singura decizie era una de ordin practic. Îndepărtarea acestei entități anume din *Marele Cuib* ar fi fost de folos scopului său, sau i-ar fi satisfăcut doar dorința de răzbunare – ar fi liniştit temporar nişte *pene iritate*? Dacă era aşa, atunci nu avea niciun rost. După cum spunea proverbul Aqualish, *răzbunarea este un curent prea rece ca să înoți în el*. Insultele şi jignirile trebuiau să fie luate în considerare doar dacă acest lucru era în avantajul cuiva. Onoarea era un lux pe care ființele practice nu şi-l puteau permite.

Totuşi, în acest caz particular, tentația era greu de rezistat. Şi astfel, în timp ce se plimba de colo-colo, îşi permitea fantezii imaginative despre cum să scape cel mai bine de duşmanii săi. Unul, în special...

Kaird urcase rapid în rândurile *Soarelui Negru*. Cu puțin mai mult de un an în urmă fusese un simplu asasin, deşi unul foarte bun. De atunci, devenise un excelent *maestru al evitării* în cadrul organizației, alegându-şi cu grijă aliații. Acum, după mai bine de un an de muncă, ajunsese într-o poziție de invidiat – era pe punctul de a deveni Vigo. *La limită*, îşi aminti lui însuşi, *dar nu încă*. Nu era loc decât pentru un nou membru în cercul interior al lui Dal Perhi, actualul Stăpân Suprem al *Soarelui Negru*. Iar rivalul său pentru acest post, Falleenul Prinț Xizor, era un adversar formidabil.

Ca specie, Falleenii erau secretoşi şi izolați; restul galaxiei ştia puține despre ei, deoarece aveau tendința de a rămâne în propriul lor sistem. În relațiile cu alte specii, erau de obicei blânzi la vorbă şi convingători. Nu erau onctuoşi şi linguşitori, precum Neimoidienii duplicitari, şi erau mult mai inteligenți şi mai indirecți decât Dresselienii simpli. De asemenea, Falleenii erau impunători din punct de vedere fizic, având în medie peste un metru şi jumătate înălțime şi, în cea mai mare parte, un corp elegant şi mesomorf. Cu trăsăturile lor simetrice clasice, pigmentarea pielii care varia de la verde la roşu-portocaliu, în funcție de starea de spirit a individului, şi părul strălucitor, Kaird presupunea că nu erau neatractivi ca bipede fără pene. Atracția era sporită, desigur, de gama largă de feromoni pe care îi puteau produce. Acest din urmă fapt nu era în general bine cunoscut, deoarece Falleenii erau rar întâlniți şi nu aveau obiceiul să le arate altora avantajele lor. Dar Kaird cunoscuse în trecutul recent o femelă Falleen pe nume Thula. Ştia că factorii declanşatori din aer, secretați de glandele specializate atât ale masculilor, cât şi ale femelelor Falleen, puteau provoca diverse reacții intense, romantice şi de altă natură, la alții din propria lor specie. Pe lângă feromoni, ei puteau produce şi transmițători alelochimici[10] care evocau diverse emoții, cum ar fi frica, dorința, furia, îndoiala şi confuzia, la majoritatea speciilor cu o chimie corporală similară. Falleenii erau destul de pricepuți în a-i manipula pe alții prin aceste mijloace subliminale, iar Xizor, Prințul Casei Sizhran, una dintre cele mai vechi

---

[10] Alelochimic – substanță chimică produsă de un organism viu care exercită un efect fiziologic dăunător asupra indivizilor dintr-o altă specie atunci când este eliberată în mediu.

monarhii Falleene, era un adept printre adepți.

Chiar şi fără acest avantaj biochimic, Falleenii erau înnăscuți pentru jocurile complicate ale politicii. Xizor era, de asemenea, un exemplu strălucit în acest sens: un jucător care credea cu tărie în cuvintele marelui strateg, Generalul Grievous: *Ar trebui să te împrieteneşti strâns cu aliații tăi, dar şi mai strâns cu adversarii tăi.* Kaird îmbrățişa aceeaşi filozofie, desigur. Îl amuza, la fel de mult cum presupunea că îl amuza şi pe duşmanul său, să disimuleze, să vorbească despre realizările celuilalt în timp ce, subtil, scotea în evidență problemele sale inerente. *Dispoziția Prințului Xizor cu privire la Sodalitatea Jaloriană*[11] *a fost ingenioasă şi impresionantă. Eşecul de a recupera transportul de smaralde de foc înainte ca acesta să fie înghițit de Singularitatea Khadaji nu diminuează cu nimic realizările sale.* Sau: *Înşelăciunea legată de tentativa de asasinare a Ambasadorului Khommite este nefericită, dar trebuie să ne amintim că Khommiții sunt clone. Confundarea unuia cu altul era de aşteptat... având în vedere calitatea informațiilor furnizate.*

Xizor nu se supăra niciodată la astfel de ironii voalate şi dădea tot ce avea mai bun.

— Poate că nu calitatea informațiilor a fost de vină, spusese el ca răspuns la insinuarea lui Kaird, ci interpretarea datelor. Nu eu am ales echipa de asasini; eu doar am furnizat informații vitale – multe dintre ele se pare că au fost ignorate.

Bineînțeles, Kaird fusese cel care alesese echipele de asasini şi le dăduse *ordinele de marş*. Şi aşa continuaseră, înainte şi înapoi, nesfârşita şi subtila luptă pentru poziții, fiecare cu acelaşi scop: favoarea Stăpânului Suprem Perhi.

Kaird ştia care era dorința Falleenului: putere şi siguranță în cadrul organizației, cu o şansă finală la titlul de Stăpân Suprem. Cu alte cuvinte, acelaşi lucru ca şi obiectivul tuturor celorlalți. Singura modalitate de a obține acest lucru era să ajungi cât mai sus în lanțul trofic, iar a fi Vigo era cam tot ce se putea obține. Existau alți opt care erau Vigo egali, dar numai unul care era superior: Stăpânul Suprem însuşi.

Xizor tânjea după acea putere şi autoritate. Nu ducea lipsă de fonduri; chiar dacă nu ar fi fost un Prinț Falleen, afacerea sa de fațadă, *Xizor Transport Systems*, îi aducea milioane de credite anual fără ca el să fie nevoit să ridice un deget manichiurat. Nu ducea lipsă nici de companie feminină; chiar dacă nu se luau în considerare bogăția şi frumusețea sa, norii invizibili de feromoni pe care îi putea împrăştia în voie îi garantau o mulțime de femei. Nu, Xizor voia un singur lucru: putere brută, puterea pe care i-o putea conferi calitatea de Stăpân Suprem al *Soarelui Negru*. Era atât de aproape încât aproape că o putea gusta; Kaird putea să vadă asta în ochii lui voalați de culoarea lavandei.

Kaird avea ochi violeți. Erau capabili de o vedere excelentă; la urma urmei, strămoşii lui avieni evoluaseră pe vârfurile înalte, acoperite cu zăpadă, ale lumii Nedij, o lume periferică de pe Inelul Exterior. Se ocupaseră, printre altele, cu vânarea unor creaturi umanoide asemănătoare cu Falleenii. Specia lui nu mai avea puterea de a zbura şi, deşi era încă mai puternic şi mai rapid decât majoritatea ființelor, ştia că starea fizică a Prințului, împreună cu măiestria sa în artele marțiale, ar fi putut scrie condamnarea lui Kaird cu litere mari, uşor de citit. Nu avea nicio intenție să lase să se întâmple asta – nu când era atât de aproape de propriul său țel.

Se întrebă ce ar spune Xizor, Stăpânul Suprem Perhi şi majoritatea celorlalți dacă ar şti care era adevăratul plan al lui Kaird. Nu era puterea de dragul ei; nu era

---

[11] Sodalitatea Jaloriană – entitate politică din sectorul Corridan.

emoția de a putea șopri în urechea Stăpânului, sau chiar de a fi el însuși Stăpânul – nu era nimic de genul ăsta. Kaird voia doar să meargă acasă. Înapoi pe Nedij. Înapoi la stâncile și promontoriile înalte și însorite ale lumii sale. Să se întoarcă la stolul său; probabil că îl vor accepta acum, deoarece fărădelegea pentru care fusese exilat trecuse de mult. Și dacă nu o făceau, el tot mergea, chiar dacă trebuia să își facă cuibul în singurătate.

Singur pe Nedij era mai bine decât aici, pe Coruscant, în compania ticăloșilor.

Aici pe Coruscant nu era chiar corect, pentru că nu se aflau chiar pe planetă. *Soarele Negru* avea sanctuare stabilite în întreaga galaxie, iar acesta în particular se afla într-un *skyhook*, o stație spațială aflată pe orbită geosincronă, legată de planetă printr-un cablu dur lung de 37.730 de kilometri. Pentru puținii Coruscanti suficient de bogați sau importanți pentru a se afla pe orbită, *Sinharan T'sau* nu era decât o altă stațiune privată; în acest caz, o oază domoală de stânci sculptate în tachilit și obsidian, presărate ici și colo cu *gorun* portocaliu, *cicade* purpurii și alte vegetații exotice.

Totuși, sub suprafața neagră lucioasă se afla sanctuarul cunoscut sub numele de *Sala Miezului Nopții*. O mare parte din afacerile *Soarelui Negru* se desfășurau în aceste camere și coridoare întunecate, labirintice. Și aici își petrecuse Kaird mare parte din ultimul an. Ura asta. Dacă ar fi proiectat în minte un iad anume pentru el, nu ar fi putut face o treabă mai bună. Adevărat, era bine luminat și bine ventilat, dar chiar și așa, Kaird simțea cum masa de piatră grea îl apăsa, amenințând să-i rupă oasele goale și să-l facă pastă. Știa că acest lucru nu se putea întâmpla, dar cunoașterea și fobia nu prea aveau de-a face una cu cealaltă.

Planul său prevedea încă doi ani, cel mult trei. Mai întâi își va consolida poziția de Vigo, apoi își va folosi acea putere pentru a descoperi pe ascuns toate micile secrete ticăloase, mormintele nemarcate și altele asemănătoare pe care le putea descoperi. Pentru că numai atârnând o sabie suficient de mare deasupra capului colegilor săi – și poate chiar a singurului său superior – i se va permite să se retragă cu capul încă pe umeri. Pentru cei mai mulți, *Soarele Negru* era un angajament pe viață – odată ce intrai, erai acolo pe viață, iar acea viață putea fi scurtată foarte mult dacă încercai să pleci. Oh, poate că reușeai să ieși, poate chiar credeai că ești în siguranță, că ai reușit, că ai făcut ceea ce atât de mulți înaintea ta nu fuseseră în stare să facă. Ai putea chiar să găsești o planetă frumoasă undeva, departe de marile căi spațiale, un loc unde un străin cu suficiente credite ar fi primit cu brațele deschise și fără întrebări. Dar, mai devreme sau mai târziu, ți se va bate la ușă și vei avea suficient timp – înainte să fii aruncat în uitare – să regreți că ai deschis-o. Kaird știa asta. O știa pentru că stătuse de multe ori de cealaltă parte a acelei uși, cu blasterul pregătit. Nu avea să se întâmple și pentru el. Aproape că scăpase o dată, imediat după încetarea ostilităților pe Drongar. El și cele două slugi ale sale, Falleena Thula și Umbaranul pe nume Squa Tront, puseseră mâna pe unul dintre ultimele transporturi viabile de *bota*. Kaird sperase că, dându-i partea *Soarelui Negru*, ar putea să stârnească suficientă bunăvoință printre Vigo pentru a fi lăsat să plece pe drumul lui – asta, plus faptul că știa deja unde erau îngropate foarte multe cadavre. Dar nu avusese niciodată ocazia să afle.

Cei doi escroci îl trădaseră de două ori, fugiseră cu întregul transport de *bota* și îl lăsaseră pe Kaird stând în spațiu pe o bombă, pe care abia o descoperise la timp. Penele din jurul gâtului i se înfoiară la gândul acela. Pierderea *botei* însemnase punerea deoparte a viselor sale de a merge pe Nedij pentru un viitor nedefinit, pentru că fără ea poziția lui nu era suficient de puternică pentru a-i permite să plece.

Încă mai credea cu tărie că răzbunarea era pentru amatori, dar dacă perechea aceea de pungaşi îi mai intersecta vreodată calea, ar putea face o excepție.

Ceasul lui sună încet. Era aproape timpul pentru întâlnirea cu Stăpânul Suprem. Din păcate, nu era unu la unu; trebuia să o împartă cu doi dintre Vigo. Păcat. Erau atât de multe lucruri pe care le-ar fi putut realiza pentru a-şi atinge scopul, dacă ar fi putut să se întâlnească singur cu Stăpânul Perhi…

Suspină. Nu puteai decât să faci totul şi să speri la un vânt puternic care să te ducă mai repede la destinație. Până atunci, jucai jocul, îți păstrai limba civilizată şi vorbeai favorabil despre duşmanii tăi atunci când aceştia sau spionii lor puteau auzi.

Totuşi, ei nu-i puteau citi gândurile. Aşa că nu-i făcea rău şi cu siguranță îi îmbunătățea starea de spirit în timp ce mergea la întâlnirea sa, dacă se gândea la modalități cât mai diferite şi mai imaginative de a-l ucide pe Prințul Xizor.

Capitolul 7

Într-o parte a Coruscantului în care simpla zărire a soarelui putea fi un prilej de povestit nepoților, părea ciudat ca întunericul adevărat să nu vină deloc. Dar aşa stăteau lucrurile; pulsul mahalalelor de la etajele inferioare ale oraşului-planetă nu cunoştea nici ziua, nici noaptea. Cu puține excepții, cei de sub, de pe sau din apropierea suprafeței, trăiau într-o electroluminescență perpetuă. Semnăturile cromatice ale neonului, argonului şi ale altor gaze ionizate luminau străzile din *Mahalalele Blackpit* la orice oră şi foarte puține ființe țineau cont de programul lumii de deasupra. Multe afaceri puteau fi găsite deschise în orice moment al ciclului de douăzeci şi patru de ore, iar majoritatea speciilor îşi urmau propriile ritmuri biologice, oricât de ezoterice ar fi fost acestea.

Ca urmare, cel puțin pentru Nick Rostu, lumea de jos părea întotdeauna uşor ireală. Exista o calitate fantasmagorică pe care o găsea uneori fascinantă, alteori frustrantă. Uneori se simțea ca şi cum ar fi purtat tot timpul un plasture de lemn-dulce, sau un alt psihedelic uşor. Sentimentul era deosebit de puternic acum, când îşi pilota skimmerul pe strada îngustă. Ceasul îi spunea că era ora 03:42, dar asta era ora de sus, unde ziua şi noaptea însemnau ceva.

Aici jos, în amurgul electric nesfârşit, timpul avea o cu totul altă semnificație. Nu era ceva care să fie programat, ceva care să fie cuantificat în termeni de secunde, minute sau ore. Era măsurat mult mai simplu: ori aveai destul, ori nu aveai destul. Iar în zilele astea, lui Nick i se părea că nu era niciodată suficient.

Maestrul Piell, cu ultima suflare, îi explicase urgența misiunii sale şi îi spusese şi cui trebuia să i-o încredințeze: fostului său Padawan, Jax Pavan, care fusese făcut Cavaler Jedi cu doar câteva luni înainte de sfârşitul războiului. Pavan era cel pe care îl căutase Maestrul Piell, şi tot Pavan era cel pe care Nick trebuia acum să-l găsească.

La prima vedere, acest lucru părea absolut imposibil. Cum să găseşti un singur om într-un oraş de mărimea unei planete? Din fericire, Nick îl cunoscuse pe Pavan cu puțin timp înainte de desființarea Ordinului, iar una dintre bazele de date pe care le asambla *Whiplash* era menită să țină evidența celor câțiva Jedi aflați încă pe Coruscant. Nu aveau o locație specifică pentru Pavan, dar Nick reuşise să afle că acesta se afla în Sectorul Yaam, cunoscut şi sub numele de Sectorul 1Y4F, ale cărui regiuni inferioare erau cunoscute sub numele de *Mahalalele Blackpit*, undeva de-a lungul unei porțiuni de stradă numită *Bulevardul Amtor*.

Sectorul Yaam se afla la aproape cinci mii de kilometri est, de-a lungul centurii ecuatoriale, plus aproximativ patru sute de kilometri nord. În prima parte a călătoriei, Nick luase un hipertren, unul dintre marile mag-lev-uri care treceau printr-un tub etanş cu două mii de kilometri pe oră. Amortizoarele inerțiale protejau pasagerii de forțele G şi de cuplul ridicat, iar vidul din tub reducea frecarea la aproape zero. Rezultatul fusese o călătorie confortabilă, în puțin mai mult de două ore şi jumătate, în care se parcurgea aproape o optime din drumul în jurul planetei, chiar şi ținând cont de un ocol pe lângă un crater mare. Ocolirea încetinise hipertrenul suficient de mult pentru ca pasagerii să se uite bine la devastare. Craterul avea şapte kilometri lățime, cu pereții şi podeaua topite în sticlă neagră. Resturi de structuri se ridicau ici

şi colo în jurul marginilor sale, ca nişte mucuri de lumânări topite. Nick ştia că erau foarte multe astfel de cratere care împânzeau suprafaţa urbană: dovezi îngrozitoare ale ultimelor zile ale războiului de pe Coruscant.

Schimbase la *Staţia Ts'chai*, luând un tren convenţional monolinie pentru restul drumului. Când ajunsese la Depoul Yaam, un membru al rezistenţei îl aşteptase cu un skimmer, iar el plonjase în mahalale. Era deranjant, dar şi fascinant, să privească degradarea şi decăderea crescând încet în timp ce pilota skimmerul într-un unghi abrupt. Nu era nimic ce nu mai văzuse până atunci, dar niciodată nu i se păruse atât de condensat. În jurul celui de-al 115-lea nivel, aerul deveni ceţos, înţepându-i ochii, iar mirosul deveni nociv, în aşa măsură încât se gândi să activeze cupola. Ştia că acesta era efectul hidrocarburilor şi al ozonului, cauzat de un strat de inversiune a temperaturii, şi că era produs de locuitorii de dedesubt care ardeau petrol, lemn, excremente de animale şi altele asemenea, pentru încălzire şi furnizarea energiei.

În lumea luminată de soare de deasupra, epuratoare automate de aer patrulau atmosfera superioară, menţinând-o în mod rezonabil curată şi proaspătă. Dar astfel de beneficii nu erau disponibile la nivelul de jos. Sub centura de aer maroniu, era o altă lume – o lume pe care Nick Rostu ajunsese să o cunoască prea bine.

Traficul aerian era mult mai puţin abundent aici jos decât acolo sus, ceea ce era bine, pentru că şoferii erau mult mai puţin competenţi. Nick scăpase la limită să fie spulberat de un speeder care vira la dreapta atât de constant, încât bănuia că paleta repulsorului dreapta funcţiona defectuos. Pilotul, un Ortolan flegmatic, recunoscu întâlnirea aproape fatală printr-o singură mişcare a trunchiului său albastru şi apoi dispăru în ceaţă.

Deşi clădirile din Sectorul Yaam erau, în cea mai mare parte, mici – cele mai multe dintre ele nu aveau mai mult de şapte sau opt sute de metri înălţime, ceea ce pălea pe lângă impresionantele turnuri de peste două mii de metri din centura ecuatorială –, ele erau amplasate extrem de aproape unele de altele. Sectorul Yaam era unul dintre cele mai vechi de pe Coruscant; nu la fel de vechi precum *Cartierul Petrax*, dar destul de vechi. Foarte multe clădiri fuseseră construite înainte ca majoritatea oceanelor să dispară, iar străzile erau mai înguste şi mai sinuoase, probabil pentru că vehiculele mari de transport terestru nu fuseseră folosite atât de mult pe atunci. Nick nu ştia şi nici nu-i păsa prea mult de motive – ştia doar că rutele înguste şi vermiculare din această parte a suprafeţei îi provocau o claustrofobie intensă. În plus, multe dintre străzi – mai degrabă alei, după părerea lui – aveau o tendinţă tulburătoare de a se opri brusc pentru că nişte *spirite libere* deciseseră, cu secole în urmă, să ridice un fel de structură peste ele. Uneori, acestea aveau rute asemănătoare unui labirint prin care putea naviga cu grijă; cel mai adesea erau pur şi simplu fundături şi trebuia să dea înapoi şi să găsească o altă cale. Nu îl ajuta nici faptul că senzorul de localizare de pe skimmer nu funcţiona bine.

În cele din urmă, după ce îşi refăcuse des traseul, ajunsese la strada pe care o căuta. *Bulevardul Amtor* era un nume mult prea grandios pentru o fâşie îngustă de trotuar delimitată pe fiecare parte de depozite industriale înnegrite de funingine, conducte de noroi suficient de mari pentru a arunca o *bantha* prin ele, dane de andocare şi alte structuri care se întindeau în ambele direcţii în întunericul intermitent. La câteva străzi depărtare, putea să vadă o şenilată de perete urcând încet pe şinele sale verticale şi transportând containere de marfă la nivelurile superioare. Încă şi mai departe, gigawaţi de descărcări electrice de un albastru purpuriu se agitau

şi scânteiau între terminalele enorme ale unei centrale generatoare. Alte lumini pâlpâiau, de asemenea, mai aproape, în jurul lui. Chiar şi aici, în acest district predominant de producţie, nu se putea scăpa de barajul senzorial al sferelor publicitare plutitoare şi al panourilor publicitare holografice. În timp ce Nick se deplasa pe stradă, imagini caleidoscopice pulsau la marginile vederii sale, prezentând imagini tridimensionale de persoane, site-uri HoloNet sordide, chiar şi diverse substanţe ilegale.

Îşi spuse că nu va trebui să le suporte mult timp. Acum era doar o chestiune de a găsi clădirea potrivită. Aduse vehiculul pe pilotul automat până la un punct mort, suficient de sus pentru a împiedica orice hoţ să aibă idei impulsive, şi se concentră.

Un Jedi, chiar şi un Padawan de rang înalt, nu ar fi avut nicio problemă să piloteze skimmerul şi, probabil, să poarte şi o conversaţie, în timp ce folosea Forţa pentru a căuta un alt sensibil la Forţă. Dar Nick nu era Jedi; departe de asta. Poate că abilitatea de a atinge Forţa era codificată în celulele lui, dar chiar dacă în strămoşii lui existau Jedi, ceea ce moştenise el ca sursă de energie a Forţei era evident destul de anemică în comparaţie cu ceea ce moşteniseră strămoşii lui. Pe Haruun Kal, îşi folosise rareori abilitatea pentru ceva mai mult decât pentru a controla câinii *akk*.

Activităţile multiple ieşeau din discuţie. Existau membri ai *ghôshului* său care aveau mult mai multă putere decât el, dar singurul Korunnai despre care ştia că se pricepuse cu adevărat la asta fusese Kar Vastor. Iar el fusese cufundat în partea întunecată. Lumea ar putea crede că nu ar trebui să fie atât de dificil; la urma urmei, câţi simţitori ai Forţei puteau fi pe o stradă oarecare într-o astfel de locaţie, mai ales după răsturnarea Ordinului? Dar Nick ştia că, de obicei, Jedii reuşeau să-şi ascundă legătura cu Forţa şi presupunea că cei câţiva care mai erau în viaţă aveau să fie mai asidui ca niciodată în a face asta. Asta avea să facă şi mai dificilă găsirea lui Pavan.

Tot ce putea face era să încerce. Skimmerul înainta încet, cu Nick stând drept, cu faţa încreţită de concentrare. Nimic. Oftă şi trecu la planul B, care consta în a-i întreba pe puţinii localnici pe care reuşea să-i găsească momentan dacă îşi aminteau să fi văzut prin cartier un bărbat uman, de vreo douăzeci şi ceva de ani, brunet, etc. La început, părea că acest lucru nu va avea mai mult succes decât căutarea în Forţă.

Dar apoi avu noroc: întâlni un droid de protocol, unul din linia 3PO, care, în mod evident, fusese abandonat mult timp, judecând după patina de funingine şi murdărie care îi acoperise armura cândva de culoarea alabastrului.

Droidul aparţinea unui gangster Hutt local pe nume Rokko şi, deşi iniţial fusese reticent, în cele din urmă căutase în băncile sale de memorie exhaustive şi produsese o listă cu zece oameni cu probabilităţi de potrivire cu descrierea lui Nick despre Pavan.

Primul locuia într-un cub rezidenţial chiar după colţ, un bloc înalt de treizeci de metri din ferrocretă gri închis. Era o singură uşă, puternic blindată, şi nicio fereastră. Semnul pâlpâitor de deasupra uşii proclama că această bucată imobiliară atractivă este *Braţele Coruscantului*. Nick opri skimmerul vizavi de stradă. Dacă acest Pavan bivuca aici, situaţia Ordinului Jedi era mai rea decât crezuse.

Ieşi din vehicul şi călcă în ceva moale şi urât mirositor care se întindea pe trotuar. Nu-şi putea da seama ce era, în lumina slabă, ceea ce era probabil mai bine. Un Kubaz încercă să-i vândă un soporific *Somaprin-3*, dar se răzgândi repede când Nick îi spuse:

— Foloseşte-ţi picioarele alea înainte să te ard, *nas de gândac*.

Fără îndoială, gândi Nick, *am o viaţă plină de farmec*.

Era puţin trafic; aşteptă ca un vehicul de transport de trupe să treacă ca să poată traversa strada. Dar în loc să treacă, transportorul încetini până la oprire, plutind chiar în faţa intrării. O clipă mai târziu, cinci soldaţi din trupele de şoc coborâră şi intrară în hotel. Toţi erau înarmaţi cu *BlasTech E-11*. O clipă mai târziu, transportorul se ridică. Nick clipi neîncrezător, dându-şi seama că era foarte posibil ca aceasta să fie a doua noapte la rând în care descoperea *muşchi* Imperiali pe punctul de a termina un Jedi.

— Care sunt şansele? murmură el.

Bineînţeles, trupele ar putea fi acolo pentru o problemă fără nicio legătură, dar cumva se îndoia de asta. Oftă, îşi slăbi blasterul pe care îl purta la şold şi porni peste stradă.

Nu ai curaj, nu ai glorie, până la urmă. Nu că ar fi avut ceva de demonstrat.

Nick ştia că are curaj. Văzuse asta.

Capitolul 8

Când veni apelul, Haninum Tyk Rhinann se aştepta la el. Ştia că comunicația securizată va suna mai devreme sau mai târziu. Ştia că va fi chemat în prezența stăpânului său. Dar faptul că ştia asta nu făcea ca sarcina în sine să fie mai puțin chinuitoare. La urma urmei, nimeni nu se aventura cu nonşalanță în bârlogul unui *nexu* – nu dacă sperai să ieşi cu toate membrele încă ataşate.

— Da, da, desigur, îi spuse el droidului care făcuse apelul. În zece minute. Voi fi acolo.

La urma urmei, n-ar fi fost bine să-l facă să aştepte. Dacă era un lucru pe care Rhinann îl înțelegea, acela era valoarea punctualității. Chiar şi aşa, rămase o clipă în fața holoreflectorului, făcându-şi imaginea să se rotească la 360 de grade în timp ce se asigura că fiecare pliu al robei sale era perfect şi cravata sa *înflorise* exact la distanța potrivită pe gât. Apoi înclină imaginea la un unghi de patruzeci şi cinci de grade pentru a se asigura că părul din urechi era pieptănat. După care se forță să plece, dorindu-şi să fi avut timp să îşi lustruiască coarnele. În drum spre ieşire, observă că unul dintre ornamentele de perete atârna cu un fir de păr în afara verticalei reale, dar reuşi să plece fără să-şi facă timp să-l ajusteze.

Ca majoritatea Elominilor, înclinația lui Rhinann pentru curățenie şi ordine era aproape fanatică. Era ceea ce îl făcea o alegere perfectă pentru un ajutor, iar Rhinann îşi lua responsabilitățile foarte în serios. Era conştient că era o formă de viață extrem de norocoasă; cei mai mulți din specia sa fuseseră înrobiți după venirea la putere a Împăratului şi condamnați să muncească în gropi ale groazei, precum fabricile murdare şi azilurile de muncă din zonele industriale ale Coruscantului. Rhinann însuşi fusese destinat unei astfel de soarte, dar, din fericire, fusese salvat în ultimul moment. Încă se considera înconjurat de nebunie şi discordie – doar o întoarcere pe Elom putea remedia asta – dar ştia cât de rău ar fi putut fi.

Şi încă ar putea fi, dacă nu şi-ar îndeplini bine misiunea.

Urmă un coridor uşor curbat spre turbolift. Erau o mulțime de oameni, chiar şi la ora asta; predominant oameni, deşi observase un Ortolan şi câțiva Zabraki. Aproape toți îi evitau privirea în timp ce treceau grăbiți. Luă un lift expres până la etajul nouăzeci şi cinci. Acea secțiune a Palatului era foarte puțin decorată – majoritatea pereților erau albi, cu doar câte un cartuş pe coloană sau o uşă cu dale pentru a accentua severitatea. Rhinann era de acord cu acest stil de arhitectură. Cu cât era mai puțină înfrumusețare, cu atât erau mai puține şanse de indecență.

Dacă cineva dorea să înțeleagă rapid o specie, Rhinann era de părere că una dintre cele mai simple şi mai rapide modalități de a face acest lucru era să se uite la stilurile sale arhitecturale. Să luăm ca exemplu Coruscantul. Proiectate în cea mai mare parte de oameni, zonele mai prospere erau toate caracterizate de linii elegante, înclinate, şi combinau structuri antice, precum piramidele şi minaretele, cu teme tehnologice şi mecanice mai moderne. Toate acestea arătau o conştientizare şi chiar un respect față de trecut, cuplate cu o privire înainte. Acest lucru era bun în măsura în care mergea; cu toate astea, oraşul ca întreg avea puțină coerență. Existau puține tipare de grilă sau alte semne de regularitate; orice zonă era amorfă şi dizarmonioasă

în cel mai bun caz – în cel mai rău, anarhică. La fel ca şi creatorii ei.

Rhinann dispreţuia oamenii. Aceştia nu erau predispuşi la ordine; de fapt, oriunde mergeau, lăsau în urma lor haos şi nebunie. Erau o molimă care se răspândea printre stele. Adevărat, la fel erau şi alte specii, chiar şi barbarii Elomini care locuiau în peşteri din lumea lui, iar aceia erau cei mai răi, chiar şi numai pentru simplul motiv că erau atât de mulţi. Rhinann credea, la fel ca aproape tot poporul său, că Elominii erau singura specie cu adevărat civilizată din galaxie. Totuşi, reflecta el în timp ce se grăbea, din moment ce oamenii erau omniprezenţi în întreaga galaxie, de departe cei mai numeroşi dintre toate speciile simţitoare, nu avea rost să li se opună – mai ales că de multe ori ei ajungeau la conducere. Ca acum. La urma urmei, nu exista nicio îndoială că îi era mai bine aici, făcând asta, decât oriunde altundeva, făcând orice altceva. Chiar dacă cineva ar fi dat la o parte podoabele şi accesoriile, salariul şi *conapt* de lux, Rhinann tot ar fi acceptat postul dintr-un singur motiv: îi permitea să se adâncească în misterele Forţei. Forţa îl fascina. Neavând el însuşi vreo aptitudine sau sensibilitate pentru aceasta, se simţea uneori ca un orb care ascultă pe cineva descriind minunea vederii. La suprafaţă, Forţa părea a fi instrumentul suprem al haosului, mai ales atunci când era folosită în slujba părţii întunecate. Dar dacă priveai mai atent, exista o seninătate sub suprafaţa agitată, o ordine ascunsă, la fel cum valurile învolburate de furtună puteau ascunde adâncimi placide. Cu siguranţă Jedii păreau să fi primit o anumită pace, precum şi o neînfricare considerabilă. Nu auzise de niciunul până acum care să nu fi murit cu nobleţe. Erau momente – ca acum, când era atât de supărat de perspectiva acestei întâlniri încât i se înnoda până şi al patrulea lui stomac – când Rhinann îi invidia pe Jedi pentru abilitatea lor de a folosi Forţa ca un balsam. Dar acesta nu era momentul pentru divagaţii. Trebuia să-şi controleze atât mintea, cât şi trupul. Indecizia şi ezitarea nu ar fi fost privite cu ochi buni.

Prea curând se trezi în faţa uşii. Rhinann îşi dădu seama că hiperventila. Respira atât de tare încât colţii nasului îi vibrau. Cu un mare efort, reuşi să se calmeze îndeajuns încât să dea măcar dovadă de un calm fals.

Apoi intră. Anticamera nu era suficient de mare, după părerea lui – dar nici măcar Marea Sală de Şedinţe nu ar fi permis o distanţă suficientă între Rhinann şi superiorul său în cadrul şedinţei care urma să aibă loc. Îşi distrase atenţia momentan admirând designul: tavanul era boltit, iar liniile pereţilor curgeau într-un model liniştitor până la el, atrăgând privirea. Nu era deloc prea mobilat; câteva scaune, o canapea mică şi o masă joasă erau tot ce vedea. Culorile erau discrete, iar lumina era slabă şi fără sursă vizibilă. În ansamblu, ar fi fost o cameră plăcută şi relaxantă – dacă nu ar fi fost fiinţa care intra pe uşa din spate. Fiinţa care îl salvase de la o viaţă de sclavie. Fiinţa care îi dăduse o poziţie nobilă şi se asigurase că era plătit destul de bine pentru asta. Fiinţa căreia îi datora totul. Fiinţa de care Haninum Tyk Rhinann se temea mai mult decât oricine altcineva din galaxie.

— Stai jos, Rhinann, spuse Darth Vader.

* * *

— Cred că e timpul să înfruntăm realitatea, I-5, spuse Den.

— Vreo realitate în special? Numărul de lumi paralele posibile este literalmente astronomic.

Den se gândi să-i dea o lovitură bună droidului, dar cum nu avea cu ce să-l

lovească în afară de mâinile goale, rezistă tentației. Nu avea rost să se aleagă cu o palmă dureroasă, şi ştia din experiență că aşa avea să fie. Chiar dacă I-5 era un model scos din uz, şasiul său din duroțel era încă destul de robust.

Droidul şi Sullustanul mergeau pe un bulevard cunoscut local sub numele de *Strada Slan*, îndreptându-se înapoi spre *gaura din perete* pe care o împărțeau. Doar gândindu-se la locul acela, cu răcitorul lui plin de scurgeri şi cu gândacii-păianjen suficient de mari încât să-l dea jos din pat, Den era şi mai hotărât să-l convingă pe I-5 să o şteargă de pe această mizerie supraconstruită şi supraevaluată.

Din fericire, *Strada Slan* era destul de bine iluminată şi puțin mai sigură decât majoritatea celorlalte străzi din *Coridorul Stacojiu*; în plus, infractorii locali învățaseră să-l lase pe I-5 în pace datorită preciziei sale cu laserele pe care le avea în fiecare deget arătător. Den se trezise deja; după cum îi spusese cârciumarului, era într-adevăr greu să-i îmbeți pe Sullustani şi, în consecință, le era uşor să scape de efectele alcoolului fără mahmureală. Odată cu sobrietatea, îşi dăduse seama că fusese un prost să meargă noaptea la cârciumă într-un cartier ca acela. Fusese un lucru bun că I-5 venise să-l caute. Totuşi, Den simțea că avea datoria să încerce să-l facă pe prietenul său să înțeleagă.

— Ne-am dat toată silința, spuse el în timp ce treceau pe lângă o sală de jocuri *holobooth*, cu reclame tridimensionale pâlpâitoare care detaliau minunile *carnale* promise. Dar cred că trebuie să recunoşti că am epuizat toate căile de cercetare. Cred că am epuizat până şi căile secundare ale căutării până acum. Dacă Jax Pavan este în viață şi încă pe Coruscant, să încercăm să-l găsim e ca şi cum am căuta un ac într-un sac de dormit.

Droidul nu răspunse. Den se uită la el. Fața lui I-5 era, desigur, imobilă şi lipsită de expresie, fiind făcută din metal. Dar de-a lungul anilor, droidul dezvoltase metode de simulare a expresiilor faciale care erau uimitor de eficiente. Făcând schimbări subtile în unghiul şi intensitatea fotoreceptorilor săi, împreună cu limbajul corpului, I-5 era capabil să imite comportamentul uman cu o acuratețe uimitoare. Acesta era principalul motiv pentru care majoritatea ființelor, inclusiv Den, îl considerau pe droid mai degrabă *o ființă* decât *un lucru*. În cursul activității sale – atunci când avusese o activitate – Den devenise, desigur, foarte familiarizat cu aspectele expresiilor faciale umane şi limbajul trupului. Şi îşi dădea seama că, în acel moment, I-5 arăta îngâmfat.

— Ce este?

— L-am găsit.

— Serios. Tonul lui Den era sceptic. Ei fuseseră pe aici de mai multe ori, de fapt. Şi unde este de data asta?

— Îmi dau seama că pistele false care mi-au fost date înainte ne-au cauzat nişte dificultăți…

— Interesant mod de a spune asta. Mie, aproape că mi-au fost smulse brațele de un Abyssin înnebunit de mirodenii şi era gata să fiu prins în mijlocul unui război între bandele *Raptori* şi *Zombii Purpurii* – a fost un dezastru, dar cred că s-ar putea să supradramatizez.

— Eşti încă viu şi întreg.

— Fizic, da. Psihicul meu, cu toate astea, este doar o umbră a fostului său sine. Mă tem că dulcele meu râs contagios nu se va mai întoarce niciodată.

I-5 îl ignoră.

— Conform sursei mele, Jax este în Sectorul Yaam.

— Ei bine, asta restrânge căutarea la aproximativ optzeci de kilometri pătraţi. Ştii cum se numeşte acea zonă, nu-i aşa?

— E mai bine decât să cauţi pe întreaga planetă. Şi da, ştiu. Este cunoscută sub numele de *Mahalalele Blackpit*.

— Corect. Şi ăsta e un nume rău. Numele rele înseamnă de obicei locuri proaste, iar locurile proaste nu sunt locuri în care vrem să fim.

Înainte ca Den să poată continua, aproape că se împiedică de un Snivvian care zăcea în umbra unei uşi, fie inconştient, fie mort. În acelaşi timp, în apropiere, o altercaţie între un Klatooinian şi un Ishi Tib degenerase rapid într-o bătaie. Cei doi scoseseră vibrolamele şi se învârteau unul în jurul celuilalt cu precauţie, căutând deschideri. Apoi, brusc, ambele arme străluciră în roşu, iar cei doi combatanţi le aruncară cu strigăte de durere, dispărând în întuneric în direcţii opuse.

Den se uită la I-5 şi văzu că droidul avea ambele degete arătătoare întinse, cu mâinile ţinute aproape de talie. Cele două rafale de laser trecuseră neobservate printre sclipirile caleidoscopice ale diferitelor semne şi imagini din vitrinele magazinelor, iar armele acum inutile se pierduseră printre gunoaiele şi vechiturile împrăştiate peste tot.

— Oricât de rele ar fi, spuse I-5, mahalalele nu pot fi mai rele de atât.

Den suspină.

— Nu te pot contrazice cu asta. Răspunde-mi doar la o întrebare...

— Da?

— De ce niciuna din pistele astea nu ne poate duce într-un loc frumos?

— Pentru că noi căutăm Jedi proscrişi, nu holoproiecţii frumuşele. Acum, am calculat cheltuielile de călătorie. Ne-au mai rămas suficienţi bani ca să ne cumpărăm amândoi bilete dus-întors în Sectorul Yaam cu un autobuz speeder.

— Oh, bine, spuse Den când începură să meargă din nou. Pentru că, pentru o clipă, m-am temut că nu vom ajunge complet deznădăjduiţi în una dintre cele mai mizerabile haznale ale galaxiei.

* * *

Cu mica lui geantă plină cu toate bunurile sale lumeşti – şi încă mai mult de jumătate goală – Jax se întoarse să deschidă uşa. Regreta deja cele câteva clipe pe care le petrecuse gândindu-se la trecut.

Timpul era esenţial dacă voia să plece de aici înainte de...

Se opri, holbându-se la mânerul uşii. Fire întunecate, ca o pânză, se împleteau rapid în jurul acestuia. Fire care păreau să se retragă prin uşă, pe hol, şi să se înfăşoare în jurul... Jax se îndepărtă de uşă, gândindu-se rapid. Era cu adevărat prins în capcană – celula pe care o numise *casă* abia avea trei metri pe doi şi nu avea ferestre. Peretele exterior avea zece centimetri de ferrocretă solidă – nici măcar sabia lui de lumină nu l-ar fi putut străpunge la timp. Conform firelor de Forţă care reverberau în mintea lui, veneau după el cel puţin cinci soldaţi din trupele de şoc – posibil mai mulţi. În doar câteva minute ar fi intrat pe uşă, iar el ar fi fost mort.

De unde veniseră? Chiar când puse întrebarea, Jax ştiu răspunsul. Evident, Rokko nu pierduse timpul în a acţiona pe baza informaţiilor pe care i le dăduseră bătăuşii lui. Fără îndoială, contactase garnizoana locală şi raportase că Jax era Jedi.

Jax clătină din cap, uimit de corupţia unui regim care lua cuvântul unui

infractor cunoscut drept acuzare a unui Jedi fugar.

Nu avea timp să se gândească la asta acum. Nu cu cinci soldați venind după el.

Lasă-i să vină. Vocea care rostea acele cuvinte era destul de clară: propria lui voce interioară, dar nu mai puțin distinctă. Era ca şi cum cineva stătea chiar în spatele lui, şoptindu-i la ureche. Aproape că se întoarse să vadă dacă, de fapt, era cineva acolo.

Lasă-i să vină, spuse vocea din nou. *Lasă-i să te omoare. Şi de ce nu? Cum este viața pe care o trăieşti acum mai bună decât moartea? Ordinul tău, prietenii tăi, scopul tău, au fost deja distruse. Nimic nu poate schimba asta. Singurul lucru inteligent de făcut este să te alături lor. Lasă-i să vină. Lasă-i să te ucidă. Va fi rapid. Va fi fără durere.*

Jax clătină din cap cu înverşunare.

— Nu, mârâi el, ca şi cum vocea seducătoare era o entitate reală care îl ispitea.

Nu ştia de unde îi venise acest impuls existențial subit, dar nu avea să-i cedeze.

Nu există emoție; există pace. Acesta era primul principiu al Codului Jedi. Jax îl şopti pentru sine. Indiferent cât de întunecată părea situația, nu avea să cedeze disperării. Se uită înapoi la uşă. Şi se holbă neîncrezător.

Firele de Forță care constituiau modul său unic de a se conecta cu ea dispăruseră. Doar pentru o clipă, legătura lui cu Forța păru să pâlpâie. Apoi reveni, şi simți cum suflul familiar îl acoperă şi îl pătrunde. Pâlpâirea dispăruse; se întâmplase atât de repede, încât nu era sigur că experimentase ceva ieşit din comun. Jax băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi îşi scoase sabia. O aprinse şi privi lama de energie albastră pură ieşind din mâner. Se aşeză într-o poziție de luptă, cu picioarele bine înfipte, joase şi late, cu sabia prinsă în ambele mâini şi ținută pregătită.

Da, gândi el. *Îi voi lăsa să vină. Şi se va lăsa cu ucideri în noaptea asta.*

Capitolul 9

Darth Vader păşi în mijlocul camerei. Cizmele lui scoteau sunete moi pe covor; mantia şoptea uşor când curgea în jurul lui. În afară de asta, singurul sunet din cameră era susurul regulat al măştii sale respiratorii. Era un sunet pe care Rhinann îl auzea adesea în coşmarurile sale. Armura părea să atragă cumva lumina în ea; să extragă culoarea şi strălucirea din cameră. Era o culoare dincolo de negru. Lordul Vader îl privea pe Rhinann, globurile netede şi insectile ale căştii sale citind, fără îndoială, mult mai mult decât ar fi putut face orice ochi normal. Rhinann îşi simți nodurile reproducătoare încrețindu-se într-un răspuns de teamă.

— Raportul, Rhinann, te rog.

Vocea era bogată, profundă, melodioasă; cuvintele erau de o politețe fără greş, ca întotdeauna. Nu părea să fie nimic vădit amenințător în ele; totuşi, Rhinann sări ca şi cum l-ar fi înțepat nişte *viespi de foc*.

— Da, da, desigur, Lord Vader. Ah… se confirmă că Maestrul Jedi Even Piell a fost… a fost…

— Eliminat. Asta mi-a spus deja Forța. Vader făcu un gest dispreţuitor. Jedii rămaşi nu mă interesează. Eventuala lor eliminare este inevitabilă. Nu eşti de acord?

Elominul aprobă din cap în mod sacadat.

— Oh, da… desigur, Lord Vader, nu se pune problema de…

— Cu o singură excepție, continuă Vader, acea voce mătăsoasă şi amenințătoare strivind imediat orice opinie pe care Rhinann ar fi îndrăznit să o ofere. Un Jedi pe nume Jax Pavan. Vader păru să se oprească pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit, deşi ciclul respiratorului nu făcu nicio schimbare. Se află în Sectorul Yaam, continuă Lordul Întunecat. Nu-i pot afla locația mai precis fără posibilitatea de a-l alerta de interesul meu. Prin urmare, îl vei găsi pe acest Jedi şi vei aranja să fie adus la mine, Rhinann. Tonul de miere deveni contemplativ, aproape introspectiv. El şi cu mine avem… anumite *probleme*.

— Da, stăpâne. Dar, cu permisiunea dumneavoastră… Sectorul Yaam este totuşi o zonă imensă de cercetat. Mai multă specificitate ar fi cea mai…

Rhinann regretă declarația aproape imediat, dar nu avu cum să o retragă. Vader nu răspunse imediat; pur şi simplu se uită la ajutorul său, iar efectul fu ca cel al privirii unui *şarpe de cristal* asupra prăzii sale. Elominul nu se putu mişca. Vader îşi ridică mâna dreaptă într-un gest mărunt, iar Rhinann simți o uşoară presiune în jurul gâtului său. Efectul paralizant al privirii lui Vader dispăru în acelaşi timp, dar nu mai era nevoie de el; Rhinann devenise rigid de frică. I se părea că aude bătăile triple ale inimii sale cu şase camere, din ce în ce mai puternice… dar apoi sunetul şi senzația de sufocare dispăruseră, aproape la fel de repede cum începuseră; abia dacă mai putea fi sigur că le experimentase.

Vader îşi coborî mâna.

— Am încredere că îndatoririle tale sunt clare?

— Da, Lord Vader. Categoric. Aşa cum doreşte stăpânul meu, aşa va fi.

— Excelent. Am terminat aici, Rhinann. Când ne vom reîntâlni, mă aştept să aud veşti bune. Nu mă dezamăgi.

Uşa de lângă Rhinann se deschise imediat. Lordul Vader se întoarse, iar Elominul ieşi, puţin mai repede decât îi permitea demnitatea. Odată ieşit din birou şi îndreptându-se spre turbolift, făcu un bilanţ oarecum şovăielnic. Nu mersese rău. Vader recunoscuse eliminarea lui Piell, oricât de superficial, şi îi dăduse o nouă misiune – să-l găsească pe un anumit Jedi Jax Pavan.

Nu, nu fusese rău. Deloc rău... Acea strânsoare fantomatică pe care o simţise pentru o clipă în jurul gâtului său? Nu fusese nimic altceva decât imaginaţia lui.

Nimic de care să mă îngrijorez, îşi spuse Rhinann în timp ce intra în turbolift.

Nu avea de ce să se îngrijoreze. Doar dacă, desigur, nu-l găsea pe Jax Pavan imediat, sau măcar cât mai repede...

* * *

Jax aştepta tensionat atacul, ca uşa şubredă să fie lovită sau aruncată în aer. Nu conta câţi erau, el avea să le dea, cel puţin de data asta, mult de lucru. Şi ar putea foarte bine să iasă viu din asta. Nu puteau veni la el decât unul sau doi pe rând prin uşă. Şi, cel mai important, el era Jedi. Oricât de mulţi ar fi fost, nu se puteau măsura cu Forţa. Se simţea atât de bine să fie scufundat în ea încă o dată, încât aproape că merita lupta. Firele păreau să se strângă, atrăgându-i pe soldaţi pe coridor şi spre uşă... Apoi, spre surprinderea lui, atacatorii deveniră atacaţi.

Jax simţi reverberaţia de-a lungul corzilor Forţei în timp ce trupele de şoc reacţionau confuz şi cu surprindere. Cineva venise din spatele lor şi trăgea cu un pistol blaster, doborându-l pe soldatul din spate. Soldatul următor se întoarse, doar pentru a fi lovit de o altă explozie de particule încărcate. Oricine ar fi fost acest nou jucător, îi salva viaţa lui Jax, fie că era involuntar sau nu. Şi în acel moment, nu mai conta.

Jax străpunse mecanismul de blocare cu sabia, deschise uşa cu piciorul şi sări prin ea. Înainte ca omul din frunte să poată trage, lama lui Jax îi străpunse partea superioară a trunchiului. Soldatul căzu, iar omul din spatele lui trase în Jax. Ca de obicei, Forţa era cu cel puţin trei secunde înaintea momentului, avertizându-l pe Jax la timp pentru ca acesta să îşi rotească lama energetică. Rafalele de energie loviră sabia şi fură reflectate înapoi.

Nu dură mai mult de câteva secunde – era clar că echipa nu se aşteptase la un atac din spate. Se terminase aproape la fel de repede cum începuse. Coridorul era plin de praf şi fum; unele dintre salvele sălbatice arseseră pereţii şi podeaua. De asemenea, era întuneric, pentru că cel puţin două corpuri de iluminat fuseseră distruse.

Jax miji ochii în timp ce silueta salvatorului său venea spre el prin întunericul afumat. Sabia lui încă era aprinsă şi pregătită. Era ceva familiar la omul ăsta – ceva în afară de legătura lui slabă cu Forţa.

— Închide-ţi băţul luminos, Pavan, spuse o voce care era, de asemenea, tentant de familiară, şi să mergem.

Jax auzi sunetul distinctiv al unui blaster care aluneca în toc. Îşi dezactivă sabia, dar rămase pregătit să o folosească.

— Unde trebuie să mergem?

— Are vreo importanţă? O cizmă lovi unul dintre soldaţii morţi. Tipii ăştia sunt morţi, dar vor veni şi alţii în curând; poţi paria toate creditele pe asta. De aceea li se spune clone.

Când termină de vorbit, ieşi din umbră şi din fum şi rămase în faţa lui Jax, care

îl privi surprins.

— Rostu? spuse el incredul. Nick Rostu?

— Nu e nimic în neregulă cu ochii tăi, dar urechile trebuie să-ți fie pline de ceară. Am zis *să mergem*.

Trecu pe lângă Jax, îndreptându-se spre capătul coridorului. Jax îl urmă, încă surprins să vadă o față cunoscută, deşi nu o mai întâlnise de peste un an.

Mai trecură pe lângă câteva uşi, toate închise. De fapt, niciuna dintre ele nu se deschisese în timpul luptei, ceea ce era arăta *bun simț* din partea ocupanților. Era sigur că nu era prima altercație pe care o vedea clădirea, deşi era foarte posibil să fi fost singura în care erau implicați Jedi şi trupe de şoc.

Rostu trecu pe lângă ultima uşă.

— Nu este nicio ieşire la capătul acela, strigă Jax, apoi tresări la explozia bruscă.

— Acum este, strigă Rostu peste umăr.

Sări prin gaura pe care tocmai o făcuse în peretele din față. Jax traversă ultimul metru de podea şi sări, sperând că Rostu îşi amintise că se aflau la etajul trei. Folosi Forța pentru a levita parțial, încetinindu-şi căderea până la o aterizare uşoară, şi se uită în jur. Era pe aleea din spatele clădirii. Era îngustă şi plină de piese de echipamente învechite, ca rămăşițele unei bestii mecanice gigantice. O saltea de spumă, care fusese fără îndoială platforma de aterizare a lui Rostu, zăcea într-o parte.

Carcase de astromeci, eviscerate şi aruncate, scanere portabile stricate, chiar şi un pachet propulsor Z-6 – evident inutilizabil, ceea ce era păcat – erau doar câteva dintre lucrurile pe care le observă. Iar locul mirosea urât, la fel de urât ca şi cum toate resturile ar fi fost organice în loc de mecanice.

Rostu nu era de găsit nicăieri. Apoi, brusc, auzi un şuierat şi o şoaptă *Aici!* din capătul îndepărtat al aleii. Se adună şi sări din nou, navigând peste resturi. N-avea rost să încerce să se ascundă – locul în care se afla fusese evident descoperit. Altfel nu ar fi fost trimisă o echipă de asasini. Viteza era esențială; îşi închipui că auzea deja apropierea ajutoarelor chemate la locul bătăliei şi al exploziei. Nu ar fi riscat viețile ofițerilor adevărați aici jos, dar droizii care pilotau unitățile de rezervă ale crucişătoarelor de poliție erau, ca şi trupele de şoc, infinit de dispensabili.

Ateriză lângă Rostu, care se întoarse şi se îndreptă spre gura aleii.

— Să continuăm să mergem, spuse el.

În timp ce mergeau pe bulevard, Jax se uită la bărbatul de lângă el. Era greu de crezut că acesta era într-adevăr Nick Rostu, Korunnaiul pe care Maestrul Windu îl adusese înapoi, grav rănit, de pe Haruun Kal; eroul care ajutase la capturarea celebrului Kar Vastor şi întorsese sorții *Războiului de Vară.*

— Te-ai schimbat, spuse el.

Era adevărat. Rostu avusese întotdeauna un aer de încredere, o atitudine de *nu te pune cu mine*, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind educația sa pe platourile înalte ale junglei. Jax îl întâlnise doar de câteva ori, toate după misiunea lui Rostu. Perioada petrecută în armată cu siguranță nu-l înmuiase, dar acum...

Firele Forței care îl înconjurau erau de un gri duroțel sumbru. Ochii lui erau ca metalul forjat. Rostu nu ar fi putut niciodată, după niciun standard, să fie numit supraponderal, dar ultimele câteva luni păreau să fi curățat fiecare gram de grăsime din corpul său. Era la fel de slab ca un Tusken abia întors după o lungă plimbare.

Jax ştia că omul ăsta putea fi de-a dreptul periculos – dar nu aici şi nu acum.

— Frumoasă cicatrice, spuse el, mai mult pentru a umple tăcerea bruscă decât

pentru orice altceva.

Rostu rânji şi îşi atinse pometele stâng.

— Nu-i aşa? spuse el. Suvenirul vibrolamei unui *Mangler*. Nu-ți face griji; a lui e mult mai rea.

Manglerii erau stăpânii *Subteranului de Sud* şi aveau reputația de a fi una dintre cele mai dure bande de pe planetă; se presupunea că până şi Gărzile Roşii s-ar fi gândit de două ori înainte să aibă de a face cu ei. Dacă Rostu spunea adevărul – şi Jax nu vedea niciun indiciu în Forță că nu îl spunea, era încă o dovadă că era cineva de care trebuia să se țină cont.

De asemenea, era în măsură să-l ajute pe Jax. Nick Rostu era unul dintre partizanii care ar fi putut aranja ca Jax să fie în următorul transport în afara planetei.

Iar Jax era mai mult decât pregătit să plece.

— Trebuie să vorbim, spuse Rostu când ajunseră la skimmerul său.

— Ştiu un loc, răspunse Jax.

Capitolul 10

Gort's era un restaurant Mon Calamari întunecat şi mohorât de la nivelul cincizeci. Muzica Quarrenă, în mare parte studii atonale de *quetarra*, răsuna încet din difuzoarele ascunse. Clientela era variată: un Verpin stătea la barul *sulyet*, la fel ca doi oameni, un Toydarian şi un Sakiyan. Jax şi Rostu erau şi ei aşezaţi la bar, de unde puteau vedea atât intrarea din faţă, cât şi pe cea din spate.

Luaseră o rută ocolitoare, iar Jax era destul de sigur că nu fuseseră urmăriţi.

Era evident că Rostu nu încercase niciodată bucătăria Quarrenă. Privea cu multă neîncredere aranjamentul gustos de *sulyet* de pe platoul pe care bucătarul tocmai i-l pusese în faţă.

— Încă se mişcă.

— Asta înseamnă că e proaspăt.

Jax luă o mică bară alungită de cereale *tikit*. Avea aranjată pe ea o fărâmă mică de vierme coral purpuriu, care se zvârcolea încet. O puse în gură şi mestecă, savurând gustul dulce-acrişor.

Rostu luă cu grijă o bilă de cereale în care era înfiptă o ramură de *nudi*. Un ochi mic de pe o tulpină se deschise şi îl privi, iar el o puse din nou jos în grabă.

— Şi eu care credeam că raţiile pregătite sunt greu de înghiţit.

— Nu vorbi atât de tare, spuse Jax. Îl vei insulta pe bucătar.

— Şi ce va face? Mă va forţa să mănânc mai mult din garnitura asta purpurie de *sourwort*?

— Nu, dar ar putea face o mică greşeală în pregătirea acelui *nexufish* la care lucrează. *Nexufish* sunt o otravă mortală dacă nu sunt servite exact cum trebuie.

— Ai vreun motiv anume pentru care ai ales un restaurant în care fructele de mare sunt o armă mortală, sau eşti doar mizantrop în general?

Mai încolo la bar, Sakiyanul acceptă o comandă mare de *sulyet* de *nexufish* de la bucătar şi începu să o devoreze. Jax turnă o ceaşcă de vin de cereale din carafă.

— Deci, spuse el, cui datorez plăcerea acestei salvări?

Expresia lui Rostu deveni sumbră.

— Mă tem că am nişte veşti proaste pentru tine, spuse el. Even Piell a fost mentorul tău, nu-i aşa?

Jax simţi cum i se răceşte pielea.

— Cum s-a întâmplat?

Nick aprobă din cap.

— Ai simţit-o deja, nu?

— Da. Jax suspină. Nu am ştiut sigur că a fost el, dar nu au mai rămas mulţi dintre care alegem.

— Veştile circulă repede prin Forţă.

Nick ezită, apoi îi spuse cum îşi aflase Even Piell soarta.

Jax privi în cupa de vin din ceramică. Mai mult decât oricine altcineva, Maestrul Piell îi fusese ghid pe calea Jedi. Lannikul fusese mic de statură, dar pentru Jax fusese un uriaş – atât tată, cât şi profesor. Sub îndrumarea Maestrului Piell, făcuse primele sale incursiuni în misterele Forţei, îşi modelase sabia, învăţase tainele luptei…

Datorită instrucției atente şi minuțioase a Maestrului Jedi, Jax trecuse *testele* cu brio. Oricât de mult Jedi ar fi fost – oricât de mult om ar fi fost –, îi datora şi mai mult Maestrului Even Piell.

Împăratul – şi lingăul său Vader – aveau multe pentru care să răspundă.

— Mai e ceva, spuse Rostu.

Jax îşi ridică privirea, iar o mică parte îndepărtată din el îşi dădu seama că expresia lui trebuie să fie într-adevăr întunecată, pentru că până şi ochii lui Rostu se măriră uşor la vederea chipului său.

— Da, spuse el. Altfel nu te-ar fi trimis după mine.

— Ai auzit de *Whiplash*?

Jax aprobă din cap.

— Bineînțeles.

— Este un droid din seria TO, cu numărul de clasificare 10-4. Pseudonimul e *Ochi de Gândac*. Se pare că parametrii de funcționare au fost încurcați cumva şi, din toate punctele de vedere, este pierdut. Transmite date vitale pentru mişcarea de rezistență – ce anume, nu ştiu. Puse în gură una dintre bucățile inerte de *sulyet*, mestecă şi înghiți. Nu-i rău, spuse pe un ton uşor surprins. Cred că nu contează care sunt datele, continuă el. Ceea ce contează este că Împăratul le vrea. Există o frază de comandă care îți va da controlul asupra droidului: *Zu woohama*. Ridică din umeri. Mi s-a spus că e o expresie Wookiee nepoliticoasă. Oricum, Maestrul Piell căuta droidul ca să-l urce pe o navă şi să-l scoată de pe Coruscant când l-au prins trupele.

— Şi vrea ca eu să continui căutarea.

Rostu aprobă din cap.

— A fost ultima lui dorință.

— Chiar dacă nu ar fi fost, spuse Jax, tot m-aş fi băgat.

Capitolul 11

— Ei bine, spuse I-5, în timp ce el şi Den ieşeau din terminalul autobuzelor speeder, putea fi şi mai rău.

Droidul şi Sullustanul se aflau pe un balcon la trei etaje de una dintre străzile mari din *Mahalalele Blackpit*. Chiar şi de la acea înălţime se simţea duhoarea de deşeuri organice, poluanţi industriali şi – fiind ora cinei – gustări pentru diferite specii gătite în aer liber. Amurgul constant, crepuscular, părea să ţină totul suspendat în timp, ca şi cum ar fi fost prinşi într-o dimensiune inferioară. Auzeau claxoane, imprecaţii, strigăte de frică, frânturi de muzică, frânturi de conversaţii într-o multitudine de limbi, zumzetul repulsoarelor prost reglate în timp ce vehiculele treceau pe lângă ei, toate fuzionând într-un amestec de ostilitate şi disperare.

Peste tot unde se uita Den, erau semne fosforescente pâlpâitoare care anunţau senzaţii erotice. Substanţele chimice din aer îi usturau ochii. Se bucura că renunţase la obiceiul de a purta *droptacuri*[12] pentru atenuarea luminii, deoarece acestea ar fi exacerbat iritaţia. Oricum, nu prea avea nevoie de ele la nivelul de jos.

Simţi brusc presiunea unei mâini pe umărul lui. Sau mai degrabă un picior, îşi dădu seama, când se întoarse să vadă un Dug stând lângă el.

— *Beţe ale morţii?* mormăi creatura care mergea în mâini. *Praf de vis? Glitterstim?* Orice vrei, eu am. Îşi scotoci buzunarele vestei cu falange îndemânatice. Calitate superioară asigurată, fără aditivi...

Sări înapoi cu un ţipăt de spaimă când o rafală rapidă de laser de la degetul arătător stâng al lui I-5 pulveriză semnul din faţa lui, apoi se întoarse şi pe jumătate fugi, pe jumătate sări. Den se uită la I-5.

— Cum ar putea fi mai rău?

— S-ar putea să fi fost infectat cu *scab-rot*, spuse droidul, referindu-se la o boală extrem de infecţioasă care îi afecta mai ales pe Dugi, Ithorieni şi Sullustani.

Den hotărî să nu-i acorde demnitatea unui răspuns, deşi trebuia să recunoască că era o posibilitate tulburătoare. Nu atât de îndepărtată; la urma urmei, era bine cunoscut faptul că boli care fuseseră eradicate de mult timp în rândul claselor mai înstărite încă mai puteau lovi nivelul de jos. Şi n-ar fi fost ironic să scape cu sănătatea intactă de pe Drongar, una dintre cele mai pestilenţiale planete din galaxie, doar pentru a cădea pradă unui virus de pe Coruscant?

Suspină.

— Oricum, suntem aici, în viaţă şi sănătoşi – pentru moment. Acum hai să găsim nişte bani şi un adăpost, repede. Ăsta e un cartier în care nu vreau să stau după lăsarea întunericului.

Sectorul Yaam se afla într-un fus orar mai timpuriu decât Sectorul Zi-Kree, aşa că soarele nu apusese încă – nu că s-ar fi putut spune cu uşurinţă când se întâmpla. Cu toate astea, se aprindeau tot mai multe lumini, pe măsură ce tot mai multe bunuri şi mărfuri de un gust îndoielnic, şi chiar mai îndoielnice din punct de vedere sanitar, începeau să fie promovate de proprietarii de magazine şi de furnizorii stradali. Se făcea

---

[12] Droptac – mic înveliş cornean folosit pentru a ajuta o fiinţă să vadă mai bine în lumina puternică.

mai degrabă lumină decât întuneric pe măsură ce se apropia noaptea, dar în ceea ce-l privea pe Den, asta era o ironie care se aprecia cel mai bine din spatele uşilor închise.

I-5 începu să se îndrepte spre un tub de coborâre.

— Uau, spuse Den, grăbindu-se după el şi apucându-l de braț. Ăla o să te arunce în stradă.

— Ştiu, răspunse droidul, scuturându-se de strânsoarea prietenului său şi continuând spre tub.

— Atunci de ce..., se holbă Den.

— Îmi place viața de noapte, răspunse I-5 în timp ce păşea în tub.

Câmpul repulsor îl coborî rapid, dispărând din vedere. Den gemu. Un om care stătea în apropiere se uită la el. Den îl analiză rapid cu colțul ochiului – vederea lui periferică era mai bună decât vederea frontală a majorității speciilor. Părul omului era vopsit într-un magenta intens şi încărcat electrostatic, ridicându-se la zece centimetri deasupra scalpului, iar brațele lui musculoase erau decorate cu tatuaje luminoase.

O sferă publicitară plutitoare care clipea cu litere roşii cuvintele *membru al unei bande* – şi cu o săgeată îndreptată spre el – ar fi fost mai subtilă. Pentru Den, acesta era genul de ființă care lua viața fără probleme, de obicei cu mare plăcere şi pricepere. Sullustanul începu să meargă spre tubul de coborâre prin care dispăruse I-5. Omul nu îl urmă, spre marea lui uşurare. Câmpul îl coborî uşor, dar rapid, spre stradă.

Oamenii, gândi el. *Oriunde te duci, dai de oameni.*

Şi umanoizi. Era interesant faptul că selecția naturală favorizase forma dreaptă, bipedă, în care se împacheta inteligența pe atât de multe lumi diferite. Den însuşi, era un exemplu în acest sens. Unul dintre lucrurile care îi displăceau cel mai mult la oameni era faptul că toți păreau să îşi asume în mod îngâmfat meritele, ca şi cum ei ar fi fost pionierii întregii galaxii.

Ieşi din tubul de duroțel, absorbit momentan de meditațiile sale despre oameni, şi aproape că fu doborât de un Kubaz pe o *împletitoare*. Micul transportor pentru o singură ființă îşi respecta numele în timp ce pilotul cu nasul lung îl manevra prin mulțime. Den spera sincer ca mâncătorul de insecte să lovească o pată de ulei pe care senzorii giroscopici ai *împletitoarei* să nu o poată compensa suficient de repede.

Se uită după I-5 şi îşi dădu seama că avea o problemă. Deşi Sullustanii nu erau la fel de scunzi ca Jawa sau Chadra-Fanii, nici nu erau în stare să scuipe în ochii unui Wookiee. Den era doar până la brâu față de majoritatea speciilor cunoscute, ceea ce însemna că şansele lui de a-l zări pe I-5 erau foarte mici.

Nu-i venea să creadă că droidul îl lăsase în urmă. Chiar în timp ce se gândea la asta, un braț metalic se strecură printre un Quara şi un Duros şi îl apucă de guler, trăgându-l din mulțime şi lipindu-l de peretele unei clădiri.

— Ți-a fost dor de mine? îl întrebă droidul.

— Dă-mi un blaster şi data viitoare va înceta să-mi mai fie. Ce...

— Aşteptăm pe cineva.

— Pe cineva anume, sau doar stăm singuri?

— Eu stau, mormăi I-5, suficient de tare pentru ca Den să audă.

Reporterul zâmbi. Nu ştia sigur ce combinație ciudată de circuite dăduse naştere laturii acerbe a personalității lui I-5, dar acesta nu înceta niciodată să-l amuze.

— Fii drăguț cu mine, îl avertiză el pe droid. Cine e stăpânul tău?

I-5 îi aruncă o privire care îl făcu pe Den să fie recunoscător că laserele droidului se aflau în degetele lui şi nu în fotoreceptori. O aducere aminte tachinătoare a

presupusului statut de proprietar al lui I-5 era întotdeauna o cale sigură de a-l scoate din sărite. Lorn Pavan îl considerase un egal, nu o piesă de echipament care putea vorbi. După spusele droidului, Lorn îl salvase pe I-5 de atenția nu prea blândă a unei familii de copii bogați şi răsfățați cărora le plăcea să le ordone *jucăriilor* lor să sară de pe acoperişuri şi să facă pariuri despre care dintre ele vor ajunge fier vechi. *Trebuie să fi depăşit o mulțime de droizi în felul ăsta*, gândi Sullustanul. În timpul petrecut pe Coruscant, droidul şi Corellianul făcuseră echipă, ajutând şi încurajând fluxul de informații de pe piața neagră şi gri prin diverse canale ale lumii interlope. După spusele lui I-5, reuşiseră să trăiască decent din asta, până când intraseră în posesia unui anumit holocron Neimoidian şi realizaseră prea târziu că miza devenise brusc mult, mult mai mare decât erau obişnuiți să trateze.

I-5 nu dezvoltase niciodată mai mult decât atât, dar Den obținuse suficiente informații – atât din lucrurile pe care droidul le scăpase în timpul conversațiilor, cât şi din folosirea propriului său nas de reporter pentru a adulmeca fragmente ici şi colo pe HoloNet – pentru a şti că fuseseră ținta unui asasin expert; o amenințare obscură care răspundea în fața unei figuri guvernamentale foarte bine plasate. Den se întreba adesea ce date conținuse holocronul. Trebuie să fi fost, într-adevăr, informații *suculente*, care să justifice urma sângeroasă pe care asasinul o lăsase pe străduțele înguste în urmărirea sa. Se pare că niciodată *Coridorul Stacojiu* nu-şi meritase mai mult numele.

Cineva din mulțimea care trecea la nesfârşit se opri în fața lor. Era un Bothan, îşi dădu seama Den cu un mic fior de îngrijorare. Auzise spunându-se că un Bothan putea găsi mai multe direcții în orice situație decât un computer de navigație îmbunătățit. Erau maeştrii duplicității şi ai politicii, mereu lucrând pe ocolite.

Acesta nu spuse nimic; doar trecu un mic cip de date din mâna sa cu blană închisă la culoare în cea netedă şi strălucitoare a lui I-5.

— Plata? întrebă Bothanul cu o voce joasă.

— A fost depusă în contul tău, răspunse I-5.

Bothanul făcu o uşoară plecăciune şi se topi înapoi în mulțimea care trecea.

Den se uită la droid.

— Ce a fost depus în contul lui?

— A fost un aranjament făcut cu luni în urmă – fondurile erau în *garanție* doar în acest scop.

Den se încruntă pentru o clipă, dar se hotărî să lase problema baltă. Ce era făcut era făcut; ştia cât de important era pentru I-5 să-l găsească pe fiul lui Lorn.

Se ridică pe vârfuri, încercând să vadă cipul din palma metalică a droidului.

— Să înțeleg că asta o să ne spună unde se ascunde bunul Jax?

I-5 îşi închise mâna în jurul cipului.

— Nu direct, răspunse el. Dar va face altceva la fel de bun.

— Şi care ar fi...?

— Îmi va permite să-l urmăresc prin folosirea Forței.

Den păru sceptic.

— După cum am auzit eu întotdeauna, nu poți măsura, detecta sau calcula Forța, aşa cum nu poți prinde un curcubeu sau învăța un Wookiee bunele maniere la masă.

— Ai dreptate... Forța, oricât de răspândită ar fi, este totuşi imposibil de cuantificat. Midiclorieniile pot fi măsurate, dar Forța însăşi nu poate fi evaluată în

termeni de *coulombi*, *jouli* sau *gauss*. Nu este nici undă, nici particulă; este unică.

— Eşti o bancă de date ambulantă, ştii asta? Treci la subiect.

— Niciun instrument cunoscut nu poate detecta sau urmări utilizarea Forței, spuse I-5, cu o mică urmă de enervare în voce. Dar s-a dovedit că un simțitor care se conectează la ea prezintă un model distinct al undelor cerebrale. Iar undele cerebrale pot fi simțite. Şi urmărite, pe o distanță limitată.

— Ah-ha. Cât de limitată?

I-5 păru oarecum descurajat.

— Douăzeci de metri sau mai puțin.

Mergeau pe stradă în timp ce vorbeau; acum Den se opri atât de brusc încât un Ho'Din care venea din spate fu nevoit să treacă peste Sullustan pentru a nu se împiedica. Den nici măcar nu observă; doar se holba la droid.

— Douăzeci de metri sau mai puțin?

— Sau puțin mai mult, în unele cazuri...

— Douăzeci de metri sau mai puțin, repetă Den. Şi trebuie să folosească Forța pentru a putea fi în starea asta de unde cerebrale. Am greşit?

— Nu prea, nu, dar...

Den începu să râdă. Nu se putu abține. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe alee şi râse până când lacrimile îi umplură ochii uriaşi. Mulțimea care trecea nu îl băgă în seamă, cu excepția câtorva binefăcători de diferite specii care îi aruncară bani în poală. În cele din urmă reuşi să se controleze din nou. Se ridică şi se uită la I-5, care rămăsese imobil şi tăcut în tot acest timp.

— În regulă, spuse el. Ajunge. Întinse o mână. Dă-mi aia.

Droidul aruncă cipul în mâna lui Den cu o blândețe neobişnuită. Den îl lăsă să cadă pe trotuar şi îl zdrobi sub călcâiul bocancului său. Fotoreceptorii lui I-5 deveniră mai strălucitori – echivalentul unei priviri de uimire umană – dar el nu spuse nimic.

— Acum, spuse Den. Voi face ceea ce ar fi trebuit să fac din momentul în care am atins pământul.

I-5 făcu echivalentul unei sprâncene ridicate; Den nu era niciodată sigur cum reuşea, dar scepticismul i se citea întotdeauna tare şi clar.

— Da? întrebă politicos droidul. Şi ce anume ar fi asta?

— Să-l găsesc pe Jax Pavan, spuse Den. În felul meu.

Capitolul 12

Kaird auzise spunându-se că toate politicile sunt politici locale şi credea cu tărie acest lucru. Existau foarte puţine diferenţe între a conduce un guvern la scară galactică şi a conduce un orăşel cu o singură industrie pe o lume înapoiată, atât de departe, încât trebuiau să folosească lumina stelelor. La urma urmei, totul se reducea la alianţe şi trădări, conflicte şi rezolvări... să clipeşti sau să nu clipeşti.

Era ca un joc de *dejarik*; o comparaţie clişeistică, poate, dar Kaird ştia că motivul pentru care clişeele erau clişee era că exista mult adevăr în ele. Gândeai cu mult înainte, îţi planificai mutările din timp şi te pregăteai, cât puteai de bine, pentru orice eventualitate. Pentru a folosi o altă metaforă, lumea *Soarelui Negru* era o lume a junglei, nu mai puţin decât Mimban sau Yavin 4. Supravieţuirea necesita mai mult decât simţuri ascuţite şi reflexe rapide; era nevoie şi de curajul de a urmări inamicul, chiar dacă el te urmărea pe tine. Îi puneai laţuri şi capcane; apoi, după ce îţi camuflai cât puteai de bine capcana, aşteptai în speranţa că bestia vicleană pe care o aveai în vizor va nimeri în ea. Dar şi adversarul tău punea capcane. Supravieţuirea depindea de a şti asta, de a te aştepta la asta. Acest tip de viclenie nu-i venea uşor lui Kaird. Strămoşii lui fuseseră răpitori, maeştri ai loviturii rapide, chirurgicale. Otrava în vin, pumnalul în spate... Aceste tipuri de intrigi nu îi veneau de la sine. Dar le învăţase în timpul anilor petrecuţi în organizaţie – le învăţase bine.

Acesta era motivul pentru care se afla în *Lucrări*, una dintre zonele mai murdare de la nivelurile inferioare ale Coruscantului; nu la fel de periculoasă precum *Coridorul* sau *Mahalalele*, dar totuşi se afla sub stratul de smog. Venise aici ca să-l vadă pe Endrigorn, un negustor Rakririan de bunuri furate care se ocupa în principal cu sculpturi luminoase, holoartă, pietre preţioase şi altele asemenea. Bineînţeles, nu ar fi fost imposibil ca insectoidul să fie interogat mai târziu şi să-l dea de gol pe Kaird – ceea ce Kaird ştia că Endrigorn ar face într-o picosecundă dacă ar fi fost ameninţat.

Acesta era motivul pentru care purta o deghizare în costum de piele; pentru Endrigorn şi pentru oricine altcineva care l-ar fi putut privi, cel care intra în magazin era un Besalisk, îmbrăcat elegant într-un costum sintetic cu o pelerină scurtă, brodată. Servomotoarele costumului îl mişcau silenţios şi uşor, designul osmotic asigura o circulaţie uşoară a aerului şi avea chiar şi o buclă de feedback algoritmic care extrapola mişcările pentru braţele inferioare, pe baza modului în care Kaird le mişca pe cele superioare. Era greu să citeşti chipul insectoidului. Fiind acoperit de chitină, avea la fel de multă expresie ca o mască – masca pe care o purta Kaird, de fapt, arăta mai multă mobilitate. Acest Endrigorn era o dronă, un *facilitator* între masculii şi femelele Rakririani. Stătea perfect şi nefiresc de nemişcat, cu excepţia deschiderii şi închiderii lente a mandibulelor. Lui Kaird i se spusese că mişcarea ar putea însemna că era într-o stare de spirit receptivă. Sau că ar putea fi gata să se apere. Era greu de spus cu Rakririenii; va trebui să spere la ce e mai bun.

— Am o propunere pentru tine care ar fi în beneficiul nostru reciproc, îi spuse el lui Endrigorn. Eşti interesat?

Insectoidul îşi ridică corpul segmentat, lăsând şase picioare pe pământ şi patru în aer; acesta din urmă efectuară o serie complexă şi aparent ritualică de gesturi

înainte de a vorbi.

— Zzzpune, spuse într-o Bazică bâzâită, greu de înțeles.

— Am intrat recent în posesia unui *hypergem* aproape impecabil, spuse el.

Antenele lui Endrigorn se mişcară, iar picioarele din față făcură mai multe genuflexiuni. Kaird avu impresia că era entuziasmat, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Hypergemurile erau incredibil de rare şi chiar mai valoroase. Formate de inimaginabilele forțe gravitaționale din inima stelelor neutronice, erau diamondoizi aperiodici cu rețele cristaline plane care se extindeau în dimensiuni superioare. Efectul încercării de a asimila o rețea multidimensională cu un creier obişnuit doar cu trei extensii spațiale şi una temporală făcuse ca unele specii să înnebunească imediat, în timp ce altora li se părea un lucru de o frumusețe inefabilă, atât de hipnotizantă încât puteau literalmente să moară de foame stând şi privindu-l, pierduți în profunzimile sale nesfârşite. Falleenii erau una dintre puținele specii oarecum imune la aspectele mai mortale ale *hypergemului*; totuşi, chiar şi lor le era greu să reziste atracției sale psihic-cronice. Auzise că Xizor stătea periodic în fața unuia, privind în viziunile sale deformate ale realității, doar pentru a-şi testa voința smulgându-se de lângă el.

Desigur, nimeni în afară de Kaird nu ştia că acest *hypergem* fusese proprietatea prețioasă a unui Chagrian pe nume Gogh Pleetik, unul dintre şefii Sectorului Corporativ de pe lumea industrială împuțită Metellos. Kaird plătise o sumă considerabilă pentru ca acesta să fie furat şi ştia că Pleetik va fi supărat. La urma urmei, trăind pe Metellos, probabil că folosea orice modalitate de a scăpa de realitate.

— Eşti interesat? îl întrebă Kaird pe Endrigorn.

Insectoidul îşi vibră segmentele chitinoase, producând un bâzâit pe care Kaird îl luă drept entuziasm.

— Euuu vvvrrrea poszzzeszzzie, zise el. Euuu vvvreaaa afffleee cccât cccozzztă?

Kaird numi un preț care nu era prea scandalos de mare. La urma urmei, nu putea părea prea nerăbdător să vândă. Negustorul răspunse cu mai multe mişcări încete, de data aceasta adăugând un alt set de picioare.

— Nnuuu ezzzte zzzatizzzfăcccătorrr.

Bâzâitul îi dădea dureri de cap lui Kaird, dar nu dădu niciun semn despre asta. Era nevoie de târguială, altfel Rakririanul ar fi suspectat motive ascunse. Pe care Kaird, desigur, le avea.

— Spune-mi la ce cifră te-ai gândit, îl îndemnă el pe insectoid.

Endrigorn spuse un preț atât de mic încât Kaird avu probleme să nu râdă în hohote. Îi răspunse cu o contraofertă, şi continuară aşa. După alte câteva schimburi de replici, amândoi simțiră că erau *jefuiți* în egală măsură, iar înțelegerea fu făcută.

Kaird prinse naveta de legătură înapoi spre *Sala Miezului Nopții*, simțindu-se destul de mulțumit de acea capcană anume pe care o stabilise. Ştia că Endrigorn şi Xizor avuseseră relații recente, aşa că era logic ca Rakririanul să-l contacteze pe rivalul lui Kaird, ştiind că Falleenul considera *hypergemele* prețioase dincolo de cuvinte. Xizor nu s-ar fi putut abține să nu-l cumpere. Apoi, prin intermediul unui zvon plasat cu grijă, ar fi ajuns la cunoştința şefului Pleetik că unul dintre membrii elitei *Soarelui Negru* se afla în posesia proprietății sale. În timp ce orice ființă suficient de inteligentă încât să arunce o piatră ştia îndeajuns cât să nu o arunce înspre *Soarele Negru*, mizerabilii de pe Metellos erau probabil singurii simțitori suficient de duri şi de perpetuu furioşi încât să nu le pese. În plus, o mare cantitate de material de pe piața neagră ajungea de la Metellos la *Soarele Negru* şi viceversa. Noul Stăpân nu-şi putea

permite o criză diplomatică atât de curând după preluarea puterii. Avea să investigheze şi avea să afle cine deţinea *hypergemul*.

Kaird se uită prin hublou la curba strălucitoare a planetei de dedesubt şi zâmbi. Una peste alta, fusese o zi de muncă foarte satisfăcătoare.

* * *

Jax auzise acest sentiment exprimat adesea, de când se ştia. Formularea putea fi uşor diferită, în funcţie de cine făcea declaraţia, dar sentimentul era întotdeauna acelaşi: *Fără Jedi, eu nu însemn nimic*.

Ştia că acesta era adevărul. Nu avusese altă viaţă decât cea din cadrul Templului şi fusese mulţumit cu asta. Adus în Ordin când abia era în stare să păşească, Jax Pavan nu-şi amintea nici de mamă, nici de tată, şi nu simţise nicio lipsă în viaţa lui, pentru că cei din Ordin îi suplinisseră pe amândoi pentru el, şi chiar mai mult. Sălile vaste şi camerele cu tavan înalt, regimul de meditaţie, de gimnastică, de antrenament cu săbii de lumină… toate acestea fuseseră viaţa lui – şi fusese o viaţă bogată.

Dar totul se dusese acum, pentru a nu se mai întoarce niciodată, sau cel puţin nu în timpul vieţii lui. Maestrul său şi majoritatea, dacă nu chiar toţi membrii Consiliului, erau morţi. Templul era jefuit şi gol. Iar el era singur. Singur printre trilioane de fiinţe. În pericol în fiecare oră de veghe. Din ce în ce mai mult, nu putea să nu se întrebe: Când avea cel mai mult sens să se oprească pur şi simplu? Să renunţe, să se predea şi să caute uniunea cu Forţa?

Mult timp fusese un principiu al credinţei Jedi că, atunci când un Jedi moare, el sau ea îşi predă ego-ul Forţei şi devine una cu ea. Ar putea fi moartea identităţii, a individului, dar era şi o transformare, o transmigraţie, o transfigurare. O ascensiune către un plan superior în care esenţa cuiva fuziona cu nenumărate altele, construind un gestalt[13] care scăpa de lanţurile spaţio-temporale, creându-se, hrănindu-se şi menţinându-se simultan. Jax nu înţelesese niciodată prea bine beneficiile acestui lucru. Chiar dacă cineva era capabil, prin meditaţie şi respectarea strictă a Codului Jedi, să realizeze o astfel de metempsihoză pe patul de moarte, de ce era această înălţare diferită de simpla încetare a conştiinţei? Da, ar fi fost parte a unui întreg mai mare, dar nu ar fi fost conştient de asta. Nu putea concepe cum o schimbare atât de profundă ar putea fi mai de dorit decât simpla oprire, abandonarea în întunericul etern. Fusese dispus să creadă că aşa este, dar nu înţelesese niciodată pe deplin.

Dar, la urma urmei, era viaţa veşnică chiar atât de mult dorită? Eternitatea era o perioadă lungă de timp. Forţa era şi ea eternă? Jax ştia că unii savanţi credeau că, în cea mai extremă extensie a viitorului, entropia va triumfa cu desăvârşire. Că găurile negre vor înghiţi toată căldura şi lumina şi, în cele din urmă, şi pe ele însele, şi că universul va deveni o întindere infinit de rece, moartă şi sterilă în care nicio stea nu va străluci, nicio floare nu va înflori, niciun copil nu va râde. Ar putea Forţa să se menţină cumva împotriva unei astfel de soarte? Ar putea ea să transceadă moartea timpului însuşi?

Jax se luptase în ultima vreme cu astfel de enigme metafizice mult mai mult decât ar fi vrut. Îşi amintea de vocea insistentă şi persuasivă care îi vorbise când aşteptase atacul de la *Braţele Coruscantului*, vocea care îl îndemnase să-i lase pur şi simplu să tragă, să-i lase să treacă prin el fragmente ionizate de atomi, să-i lase să-l

[13] Gestalt – ansamblu organizat care este perceput ca fiind mai mult decât suma părţilor sale.

omoare. Era o voce pe care aproape că o ascultase.

Încă nu era sigur de ce nu o făcuse. Era această viață atât de prețioasă, atât de plină de promisiuni, încât să-i ofere vreo speranță? Chiar dacă ar fi fugit de pe Coruscant, şi ar fi reuşit să-şi construiască o viață nouă pe o lume îndepărtată, ar fi meritat? Ar fi fost o viață, sau doar simulacrul uneia? Jax se temea că va fi aceasta din urmă – cel puțin atât timp cât erau în viață Împăratul Palpatine şi Darth Vader.

Forța transcendea timpul şi spațiul; la fel ca în cazul a două particule subatomice care se influențau în mod misterios, în ciuda distanțelor cosmice dintre ele, cineva suficient de priceput şi puternic în Forță putea să simtă unde se află o altă persoană, chiar dacă era separată de mii de parseci. Şi, în acest caz, fuga nu mai conta; putea la fel de bine să fie aici, pe Regina Lumilor Nucleului, decât să sufere în tăcere pe cea mai îndepărtată planetă din întinderile înghețate ale Spațiului Sălbatic.

Exista, desigur, o cale destul de uşoară de a afla. Tot ce trebuia să facă era să se întindă prin Forță şi să încerce să simtă prezența lui Vader. Problema era că era o conexiune bidirecțională – dacă el îl putea simți pe Vader şi Vader îl putea simți pe el. Şi atunci ar fi ştiut, sau cel puțin ar fi avut o idee destul de bună, unde se ascundea Jax. Deşi era binecunoscut faptul că Împăratul şi Vader considerau Ordinul atât de complet distrus încât nu merita să-şi facă griji, totuşi, nu avea rost să rişte. Dacă apărea un Jedi pe radarul lor, ca să zic aşa, cel mai probabil trupele de şoc i-ar fi suflat în ceafă acelui Jedi în scurt timp.

Dar mai exista un motiv pentru a fi precaut. După cum îi spusese Rostu înainte să se despartă, Maestrul Piell păruse să creadă că, pe lângă căutarea droidului, Vader îl putea căuta şi pe Jax, nu doar ca parte a exterminării Jedilor, ci şi dintr-un alt motiv. Lannikul murise înainte să poată spune de ce – dacă ar fi ştiut motivul.

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu părea înțelept să-l trimită pe Jax în această misiune pentru a găsi droidul pierdut. Dar el fusese singurul în care micuțul Maestru Jedi avusese suficientă încredere pentru a continua căutarea.

Jax se încruntă. Ştia că era automat condamnat la moarte doar pentru că era Jedi. Dar de ce ar avea Darth Vader vreun interes special pentru el? Fiecare Jedi avea duşmani, era adevărat. Aşa era meseria. Dar el nu fusese Cavaler Jedi suficient de mult timp pentru a-şi fi făcut duşmani – din câte ştia el, cel puțin. Iar misiunile lui ca Padawan nu fuseseră suficient de importante pentru a stârni atâta răutate, mai ales la un nivel atât de înalt.

Stătea pe un trotuar care îl purta pe el şi pe alți câțiva pietoni de-a lungul unui pod aflat la cinci etaje deasupra străzii. Păşi spre margine; suprafața anizotropică[14] încetini pentru el şi îl lăsă să coboare pe un mezanin exterior.

Atâta timp cât păstra un profil scăzut, limitându-şi folosirea Forței la urmărirea firelor, şi chiar şi asta într-o măsură nu prea mare, atâta timp cât rămânea pasiv, lăsându-se ghidat de Forță sau, cel mult, doar forțând puțin – simțea că era destul de ferit de detectare. Chiar dacă Vader îl căuta în mod special, urmărirea lui nu putea fi primul punct de pe lista de lucruri de făcut a Lordului Întunecat. La urma urmei, era ocupat cu imaginea de ansamblu. A fi instrumentul Împăratului era o slujbă cu normă întreagă. Era o galaxie mare; încă mai erau o mulțime de lumi de cucerit şi de dominat, încă multe specii de înrobit sau de exterminat... În comparație cu toate astea, un Jedi de rând precum Jax Pavan nu putea fi o prioritate majoră. Sau putea?

Jax îşi umezi buzele uscate şi privi în jur. Speedere şi skimmere treceau pe

[14] Anizotropică – care nu are aceleaşi proprietăți fizice în toate direcțiile; care prezintă direcții privilegiate.

deasupra lui în formații mai mult sau mai puțin neregulate, la vreo zece metri deasupra capului său; zumzetul motoarelor lor repulsoare, împreună cu conversațiile neîncetate care se purtau, se amestecau într-un zgomot alb de fundal. Traficul pietonal era cavalcada eterogenă obişnuită: Duro, Toydariani, Mon Calamari, Twi'leki... şi, desigur, oameni ca el. Toți aveau unde să se ducă, se grăbeau încoace şi încolo, se agitau, sperau, ochii lor – cei care aveau ochi – strălucind de disperare.

Cei din adâncuri. Şi, de bine de rău, era şi el unul dintre ei.

Jax simți mirosul picant de carne prăjită de la grătarul unui vânzător din apropiere şi îşi dădu seama brusc că era înfometat. Cumpără o fâşie de carne pe un băț. Atât de sus, deasupra străzii, avea şanse destul de mari să fie chiar un şoim-liliac, cum pretindea vânzătorul, în loc de şobolan blindat sau ceva şi mai puțin apetisant. Era greu de spus după gust, pentru că era foarte condimentată. Dar nu conta. O mâncă, mestecându-i duritatea până când îl durură maxilarele.

Se întrebă de ce nu urmase sfatul Maestrului Piell şi nu-şi schimbase numele. La urma urmei, îşi luase precauția de a-şi şterge înregistrările din băncile de date cu ajutorul unui hacker, aşa că de ce să nu meargă până la capăt?

Cel mai important motiv era că pentru Darth Vader nu ar fi contat; el ar fi recunoscut un Jedi drept ceea ce era, indiferent de pseudonimul pe care şi l-ar fi asumat. Dar, deşi acest lucru era adevărat în ceea ce-l privea pe Vader, o schimbare de nume ar fi putut ajuta la descurajarea oricărui soldat care s-ar putea apropia prea mult. Din nou, Jax nu putea vedea vreo diferență. Erau milioane de oameni cu acelaşi nume ca al lui, împrăştiați pe Coruscant; ar fi fost nevoie de zeci de ani pentru a-i investiga pe toți. Iar acum nu exista nimic care să-l lege pe acest Jax Pavan de Jedi, mai mult decât pe oricare dintre ceilalți. Oricât de valide ar fi toate acele motive, totuşi, la analiza finală, toate erau lipsite de sens. Totul se reducea la ceva foarte simplu.

Împăratul şi Vader îi luaseră totul: prietenii, casa, modul de viață. Chiar şi folosirea Forței îi fusese îngrădită. Numele lui era tot ce-i mai rămăsese şi nu avea de gând să renunțe şi la el.

Jax se urcă din nou pe trotuar şi se lăsă purtat de el, fiind doar o altă față din mulțime. Încercă să-şi îndepărteze din minte gândurile de deznădejde, de disperare – de sinucidere. Cel puțin acum avea un scop. Fusese însărcinat să îndeplinească ultima dorință a Maestrului Piell: să-l găsească pe droidul 10-4TO, alias *Ochi de Gândac*.

Nick Rostu se oferise să meargă cu el, dar Jax îi spusese că era ceva ce trebuia să facă singur. Rostu înțelesese asta. Ultima dorință a unui Jedi era la fel de sacră pentru Ordinul său cum era jurământul de sânge pentru un Korunnai.

Îşi îndreptă umerii, simțindu-se întinerit. Pentru o scurtă perioadă de timp, cel puțin, viața va avea din nou un sens, un scop. Îşi va îndeplini ultima sarcină de Cavaler Jedi sau va muri încercând. Şi chiar nu era sigur care rezultat era cel mai atrăgător.

Fără Jedi, eu nu însemn nimic...

Capitolul 13

Ca de obicei, nu o găsi el, ci ea îl găsi pe el.

Era o zonă destul de pustie, aproape de un banc de vaporizatoare uriaşe care curăţau aerul urban de umezeală. Jax stătea lângă baza unuia dintre ele, ascultând mârâitul aproape subsonic al dinamurilor sale. Când era copil, un alt copil îi spusese că funcţionarea vaporizatorului era atât de intensă şi de eficientă încât, dacă erai atât de prost încât să te urci pe palete, erai prins în capcană, iar apa îţi era suptă prin pori aproape instantaneu, lăsându-te o coajă uscată şi deshidratată. Ca adult, ştia că nu era adevărat, dar copilul din el încă se simţea agitat să stea atât de aproape de unul.

Se uită în sus. Cerul, puţinul din el pe care îl putea vedea, era de un roşu apăsător. Centax 1, una dintre luni, se zărea într-o fărâmă în vest. Iar în jur se aflau clădirile, turnurile, tunelurile şi zgârie-norii, toate ridicându-se imposibil de înalt şi de aproape. Se spunea despre nefericiţii abia sosiţi la parter că, şi dacă reuşeau să supravieţuiască pericolelor de pe străzi, aveau şanse mari să înnebunească din cauza claustrofobiei pure, mai ales dacă proveneau dintr-o lume cu spaţii largi. Era destul de rău sus, dar aici jos structurile păreau gata să se prăbuşească în orice moment, îngropând pe cineva sub megatone de resturi.

O simţi în acelaşi moment în care ea vorbi.

— Eşti mort, Pavan.

Jax se întoarse, iar ea era acolo, stând deasupra unuia dintre vaporizatoare, o siluetă în lumina bâlbâită a unui neon publicitar defect. Chiar dacă nu ar fi vorbit şi chiar dacă Forţa nu i-ar fi spus tare şi clar, Jax tot ar fi recunoscut-o.

Laranth Tarak nu era uşor de uitat.

Ea sări jos de pe unitate şi se îndreptă spre el, ţinând un blaster asupra lui cu mâna dreaptă. Amicul său rămăsese în toc, pe şoldul ei stâng. Laranth era o femelă Twi'lek cu pielea verde, slabă şi musculoasă, cu ochi care văzuseră prea multe. Cu două luni în urmă, un proiectil de blaster îi arsese vreo zece centimetri din lekkuul stâng; în loc să şi-l ţină înfăşurat pe după cap, îl lăsase să atârne liber, într-un fel de mândrie perversă. Purta o vestă neagră din lână sintetică peste un pulover gri, pantaloni gri din piele subţire şi cizme din neo-piele.

Se opri în faţa lui, ţinând încă blasterul în mână; apoi îl vârî în toc.

— Dacă aş fi fost un soldat din trupele de şoc, adică.

— Poate, răspunse el. Dar nu ar fi fost o moarte singuratică.

Privirea lui se abătu momentan în jos. Ea se uită şi văzu blasterul de rezervă din mâna lui, la capătul extensiei, ţintit spre burta ei. Laranth aprobă din cap, foarte uşor.

— Văd că ai exersat.

— Nu, întotdeauna am fost atât de bun. Doar că nu am vrut să te fac să te simţi inadecvată.

Jax îşi îndoi cotul, iar extensia micuţei arme se retrase înapoi în mânecă. Ea nu râse; el nu o auzise niciodată nici măcar chicotind, nici măcar nu o văzuse zâmbind.

— Nu prea te-am mai văzut de la *Noaptea flăcărilor*, spuse ea. Ce te aduce aici? Acesta este un teritoriu periculos, chiar şi pentru mahalale.

— Dacă e atât de periculos, răspunse Jax, tu de ce eşti aici?

Expresia ei deveni şi mai sumbră, dacă era posibil.

— Ştii răspunsul la asta, Jax.

El ştia răspunsul, destul de bine; chiar dacă nu prin alte mijloace decât firele care se zvârcoleau în jurul ei. Laranth Tarak era un *Paladin Gri*, o ramură a *Paladinilor Teepo*, ei înşişi un cadru marginalizat al Ordinului Jedi. Consiliul îi cenzurase pe *Paladinii Teepo* cu ani în urmă pentru că susțineau folosirea blasterelor şi a altor arme în plus față de săbiile de lumină. În cel mai bun caz, acest lucru fusese considerat extremist; în cel mai rău, Teepo şi adepții săi fuseseră ostracizați ca potențiali adepți întunecați. *Paladinii Gri* aveau opinii şi mai radicale. În timp ce *Paladinii Teepo* căutau în continuare unitatea cu Forța, unii dintre ei mergând atât de departe încât purtau măşti sau pălării care le ascundeau ochii în luptă pentru a-şi maximiza legătura cu Forța, părerea *Paladinilor Gri* era că Ordinul Jedi ajunsese să depindă prea mult de Forță în anumite privințe. Ei recunoşteau că un Jedi nu putea fi independent de Forță mai mult decât de hrană sau de aer; cu toate astea, dezvoltaseră abilități şi tehnici care nu utilizau aspectele sale *mai luminoase*. Ei evitau complet folosirea sabiei, alegând în schimb să se bazeze pe priceperea în mânuirea blasterelor şi a altor forme de luptă, atât înarmată, cât şi neînarmată. Deveniseră adepți ai diverselor forme de arte marțiale, precum *teräs käsi*, precum şi ai armelor ezoterice, cum ar fi *bețele de aruncat* şi *aruncătoarele de vârtejuri* Sallisiene, mai degrabă decât să se bazeze pe gimnastica şi viteza potențate de Forță. Ei nu erau împotriva conceptului de Forță; pur şi simplu susțineau că ar trebui dezvoltate abilități care să poată fi folosite cu o dependență minimă de aceasta.

Majoritatea Jedilor consideraseră că era o heterodoxie[15], şi ceva inutil. Deoarece Forța învăluia toate ființele vii, era imposibil, susțineau ei, să existe vreun scenariu în care să fie necesară capacitatea de a acționa independent de ea. Totuşi, în mod ironic, tocmai această situație devenise acum realitate, iar puținii Jedi supraviețuitori care adoptaseră filosofia *Paladinilor Gri* aveau un avantaj în această lume nouă. *Paladinii Gri* erau, de asemenea, mult mai militarişti decât *Paladinii Teepo* sau chiar decât majoritatea Jedilor. Se luptaseră cu trupele de şoc în timpul *Epurării*, dar puținii care supraviețuiseră nu se lăsaseră distruşi şi demoralizați, aşa cum se întâmplase cu mulți din Ordin. Deşi, după cele mai generoase estimări, nu mai rămăseseră mai mult de câteva zeci, ajutaseră la organizarea *Whiplash* şi lucraseră neobosit pentru a rezista jugului Împăratului, indiferent cât de fără speranță părea lupta.

Laranth Tarak era întotdeauna în fruntea acestor lupte. Jax o cunoscuse nu la mult timp după ce scăpase la limită din Templul incendiat şi din măcel. După ce participaseră fără voia lor la oroarea din acea noapte, Jax auzise prea puțin de Laranth. Presupusese că stătea ascunsă în timp ce i se vindecau rănile. O studie şi putu vedea lumina fluctuantă reflectându-se pe suprafața lucioasă a cicatricelor de pe gât şi de pe obrazul drept. Cicatricele şi mutilările ar fi putut fi tratate dacă ar fi avut acces la un rezervor de bacta – dar să găseşti unul aici jos era la fel de probabil ca şi pătrunderea în spa-ul privat al Împăratului.

— Deci, spuse ea, ce te-a apucat?

— E atât de evident? S-a terminat cu faimoasa mea mască de *sabacc*.

Ea pufni.

— Forța din jurul tău fierbe ca supa *pletik*.

Îi povesti despre moartea Maestrului Piell şi despre ultima sa dorință. Deşi

---

[15] Heterodoxie – orice opinie sau doctrină care contravine unei poziții oficiale.

culoarea şi codul alese de Laranth erau cele ale *Griului*, firele care o învăluiau erau rareori atât de apropiate de acea nuanță rece şi calmă. În general, erau de la portocaliu cald până la roşu aprins, iar uneori, când era consumată de furie, părea înfăşurată într-un cocon alb şi fierbinte. Aşa era pasiunea cu care trăia Laranth, o pasiune pe care Jax o invidia uneori. Deşi era incapabil să vadă firele care îl învăluiau pe el însuşi, era sigur că nu ardeau la fel de fierbinte ca ale ei.

În timp ce ea îl asculta, Jax putea să-i vadă firele aprinzându-se, aproape prea strălucitoare pentru a fi privite. Îi spusese lui Nick Rostu că sarcina era pentru el şi numai pentru el. Asta nu era în întregime adevărat; Jax nu era atât de nebun încât să creadă că putea îndeplini fără ajutor ultima cerere a Maestrului Piell. Dar aceasta era o problemă pentru Jedi şi, oricât ar fi considerat-o unii din Ordin o blasfemie, Laranth Tarak era Jedi. Jax avea încredere în ea aşa cum avea în puțini alții, iar ea era mai bună în luptă decât oricare alți cinci războinici pe care îi cunoştea.

O informă rapid în timp ce ieşeau din zona industrializată, înapoi pe *Bulevardul Amtor*, mai bine luminat şi ceva mai sigur. Ea ascultă fără să pună întrebări până când el termină, apoi întrebă:

— Ai idee de unde să începem să căutăm?

— Nu. Potrivit lui Rostu, droidul a dispărut imediat după *Epurare* şi tot ce ştia Maestrul Piell era că se află undeva în Sectorul Yaam.

— Dacă mai funcționează. Ar fi putut să i se şteargă memoria sau să fie canibalizat pentru piese de schimb până acum.

— Trebuie să ne bazăm pe presupunerea că este încă întreg şi funcțional. Dar ai dreptate – dacă este undeva în cartierele sărace, asta s-ar putea schimba foarte repede. Avem nevoie de informații – avem nevoie să vorbim cu cineva care ştie ce se întâmplă în fiecare colț întunecat şi în fiecare ascunzătoare din acest sector. Cineva pentru care intimitatea şi proprietatea sunt lipsite de sens. Cineva care schimbă vieți ca pe nişte mărfuri.

— Ah, spuse Laranth. Huttul Rokko.

Capitolul 14

Rhinann îşi construi căutarea Jediului Jax Pavan cu aceeaşi grijă meticuloasă pe care un Elomin o aducea oricărui proiect. Însărcină net-droizii să se conecteze la sfera de date şi să cerceteze băncile de memorie virtuale aproape nelimitate ale HoloNet-ului pentru a găsi orice informaţie despre prada sa. Autoriză hackerii să caute în reţeaua de securitate planetară înregistrări ale unui om care să corespundă descrierii fizice a lui Pavan, aşa cum arăta în înregistrările Templului. Adăugă mai mulţi factori la parametrii de căutare: lipsa unui loc de muncă anterior, dosare de credit, tranzacţii legale şi ilegale şi cât mai multe altele la care se putea gândi.

În cele din urmă, trimise agenţi, atât sub acoperire, cât şi declaraţi, precum şi droizi de căutare miniaturali – în esenţă, mici camere zburătoare capabile să scaneze zeci de kilometri pătraţi în câteva ore, către acea zonă a ecumenopolisului în care Lordul Vader spusese că ar putea fi găsit Jediul: Sectorul 1Y4F. Oricât de exhaustive ar fi fost aceste eforturi, era conştient că abia zgâria suprafaţa. Numărul locurilor în care Pavan ar fi putut să se ascundă pe Coruscant, chiar dacă se limita la un singur sector, era practic nelimitat – presupunând că mai era pe planetă. Exista doar asigurarea lui Vader ca motiv să creadă că era, şi toate motivele să creadă că nu era.

Totuşi, era evident că încrederea Lordului Sith venea din Forţă. Rhinann auzise că era posibil ca Jedii să simtă alţi utilizatori ai Forţei. Dacă cineva atât de priceput în Forţă spunea că un Jedi poate fi găsit într-un anumit loc, atunci era aproape o certitudine că el sau ea va fi găsit acolo. Rhinann îşi flutură cu uimire colţii de la gât în faţa acestui lucru. Dacă el însuşi ar fi avut cea mai mică bănuială că Darth Vader era interesat de locul în care se afla, ar fi fugit din sistemele Nucleului suficient de repede pentru a lăsa urme de arsuri ionice. Speranţa lui era că simţul de autoconservare al lui Pavan nu era la fel de dezvoltat ca al celor mai mulţi simţitori.

Aceasta era o trăsătură pe care o observase la mulţi oameni: o nesăbuinţă aproape sinucigaşă care îi împingea adesea să rămână în situaţii din care majoritatea fiinţelor raţionale ar fi fugit de mult urlând.

Rezultatele iniţiale ale interogării sferei de date nu erau încurajatoare. Erau înregistraţi foarte mulţi oameni cu numele Jax Pavan, atât bărbaţi, cât şi femei. Femeile puteau fi excluse, evident – cu excepţia cazului în care Pavan nu alesese să se supună unei operaţii de schimbare a sexului. După ce reflectă puţin, Rhinann decise să ignore acea posibilitate pentru moment. Dar nu putea găsi nicio legătură între restul listei şi Jediul pe care îl căuta.

Rhinann expiră cu suficientă forţă încât să facă să îi vibreze colţii nasului, producând un tril ascuţit de frustrare. După toate probabilităţile, Pavan folosise un hacker pentru a şterge orice legătură între el şi Ordin. Se holbă la holoproiectorul de date. În acest moment, pe Coruscant se aflau aproximativ 582.797.754 de bărbaţi pe nume Jax Pavan. În timp ce el privea, cifrele se mişcau într-un mic interval de ajustare, reflectând decese, naşteri, sosiri, plecări şi alte variabile statistice.

Oameni blestemaţi, gândi el. Asta era problema. Dacă ar fi căutat un Falleen sau un Neimoidian, sau chiar unul din specia lui, datele nu ar fi fost atât de copleşitoare. Dar, practic oriunde te duceai, se părea că oamenii depăşeau în număr orice altă specie

cu o marjă ridicolă. Chiar şi atunci când excludea restul populaţiei şi se concentra doar pe Sectorul Yaam, rezultatele nu erau încurajatoare: erau 8.674 de bărbaţi pe nume Jax Pavan. Era un nume destul de comun printre Corellieni.

Scoase din nou un tril. În regulă, deci sarcina nu era una uşoară. Ştia că nu va fi. Îşi porunci să fie calm. Salvarea se afla în metodologie. Trebuia să existe o cale de a elimina neghina. Dar cum? Dacă Pavan îşi ştersese trecutul şi îşi construise unul fals, nu exista nicio modalitate de a-l conecta cu Jedii şi, prin urmare, nicio modalitate de a-l găsi. Dacă ar fi existat o cale de a-l urmări pe Pavan prin Forţă… Dar Rhinann ştia că asta era absolut imposibil. Ce era de făcut? Dacă Pavan nu era adus în faţa Lordului Vader în scurt timp, Vader avea să…

Rhinann tresări. Nici nu putea începe să speculeze torturile pe care le-ar putea concepe mintea Lordului Sith.

Mai era un ultim lucru pe care îl putea încerca. Imense cantităţi de date, personale şi de altă natură, fuseseră confiscate de la Templu imediat după *Epurare* – inclusiv înregistrări aproape complete ale genomului. Ţinându-şi respiraţia, Rhinann programă o potrivire oricât de mică a semnăturilor ADN. Părea un efort zadarnic, pentru că nicio operaţiune de piratare care să merite un decicredit nu ar fi neglijat să falsifice şi acele înregistrări. Dar acum era disperat. Când rezultatul căutării fu negativ, aşa cum ştia că va fi, simţi un moment de adevărată disperare. În afară de teama de orice represalii pe care i le-ar fi putut cauza Lordul Vader, moştenirea sa, atât culturală, cât şi biologică, îi cerea să reuşească. Acest tip de cercetare meticuloasă era exact genul de lucru la care el şi semenii lui trebuiau să exceleze. Dar se părea că toate trucurile şi abilităţile pe care le avea la dispoziţie erau inutile în acest caz.

În disperare de cauză, extinse parametrii de căutare, căutând orice legătură care s-ar putea dovedi fructuoasă. Oricine ar fi putut fi asociat sau în contact cu un Jedi, oricât de subtil. O cercetare atât de indisciplinată trimise oscilaţii de anxietate prin corpul său; cu toate astea, simţea că nu avea de ales.

Un clinchet moale al unităţii semnală o descoperire. Rhinann apelă informaţia şi studie raportul. Era un holo recent în care mai mulţi soldaţi din trupele de şoc erau atacaţi de doi bărbaţi într-un mic bloc rezidenţial din sectorul 1Y4F. Rhinann simţi un fior de emoţie urcându-i pe şira spinării. Cea mai mare parte a incidentului fusese surprinsă de camerele de supraveghere ale clădirii. Doar o imagine rapidă a unei feţe fusese surprinsă, dar serverul central stabilise o potrivire de identificare cu o probabilitate de 74%.

Maiorul Nick Rostu, fost membru al Armatei Imperiale, acum un criminal căutat.

Identitatea celuilalt bărbat nu era clară, dar din moment ce era văzut în mai multe dintre imagini mânuind o sabie de lumină, Rhinann se simţi destul de sigur să presupună că era un Jedi.

Autorizaţia sa de securitate îi permitea să afle cu uşurinţă identitatea locatarilor blocului. Oarecum spre uimirea sa, află că un Jax Pavan figura printre ei.

Oare Jediul voia să fie găsit? Bineînţeles că nu, realiză Rhinann după o clipă de gândire. Având în vedere numărul de *Jax Pavani* numai din acea zonă şi având în vedere că Jediul nu avea niciun motiv să creadă că era vânat în mod special, era evident că nu văzuse niciun rost în a-şi deghiza identitatea. La urma urmei, acesta era Coruscantul, cu cea mai densă populaţie dintre toate lumile din galaxia cunoscută.

Observă, fără mare surprindere, că Pavan se mutase din micuţa lui locuinţă. Poate că se retrăsese pentru moment, crezând liniştit că va fi nedetectabil, un om

printre nenumăraţi alţii. Şi, fără îndoială, era sigur că legătura sa cu Forţa îl va alerta de orice pericol iminent.

Poate că aşa ar fi fost – dacă Rhinann ar fi fost destul de prost să vină direct la el. Dar exista o altă cale. Rhinann se lăsă pe spate satisfăcut. Era un început bun. Îl va găsi pe Pavan, destul de curând. Lordul Vader ar fi fost mulţumit.

* * *

Nick Rostu nu se întorsese imediat la fostele sale zone din Sectorul Zi-Kree. După evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore standard, simţise că i se cuvine puţin timp de relaxare şi auzise multe laude la adresa *Pieţei Tangor* şi a distracţiilor care se găseau acolo. Nu era interesat în mod deosebit de diversele activităţi care se desfăşurau în spatele majorităţii uşilor închise, dar zona avea un salon de jocuri *shronker*. Salonul era destul de animat; erau cinci sfere, toate folosite. Nick comandă o cană de bere Alderaaniană şi o sorbi în timp ce urmărea meciul cel mai apropiat de el. Era între un Quarren şi un Yevetha. Acest lucru era uşor surprinzător în sine, de vreme ce Yevetha aveau tendinţa de a considera că alte specii nu meritau deloc atenţia lor. Poate că acesta era un pic mai liberal la minte. Bineînţeles, faptul că lovea fundul solzos al Quarrenului în timpul jocului îl ajuta probabil să-şi menţină dispoziţia plăcută. Nu dură mult până când Quarrenul fu înfrânt. Morocănosul *Cap de Calmar* se întoarse la bar, iar Yevetha se uită la Nick.

— Vrei să joci? cârâi el.

— O să încerc.

Nick se apropie de panoul de control pe care Quarrenul tocmai îl eliberase.

— Configuraţia? întrebă Yevetha.

— *Bespin Fierbinte*.

Regulile jocului erau destul de simple. În interiorul holosferei se afla o imagine stilizată a unui sistem solar; când începeau jocul, jucătorii puteau alege configuraţii bazate pe sisteme cunoscute sau îşi puteau crea propriile configuraţii. Existau patru tipuri de lumi: giganţi gazoşi, lumi gemene, planete şi sateliţi. În centrul sferei se afla steaua. Fiecare jucător controla o cometă, care era singurul obiect din joc care îşi putea schimba cursul.

Jocul începea cu planetele pe orbite stabilite. Existau mai multe configuraţii diferite, scenariul *Bespin Fierbinte* fiind considerat în general cel mai dificil. Scopul jocului era să foloseşti propria cometă pentru a lovi diferitele lumi şi să fii primul care le trimite în spirală în steaua sistemului.

Nick îşi împleti degetele şi îşi trosni încheieturile. Ridică din umeri, relaxându-şi muşchii gâtului şi ai umerilor, apoi se aşeză într-o poziţie relaxată în faţa manetei de control. Yevetha privea, cu ochii lui negri inexpresivi ca pietrele.

Nick îşi alinie cometa şi trase primul foc. Aceasta lovi una dintre planete, ricoşând spre exterior, în timp ce planeta se roti în afara planului, stabilindu-se pe o orbită eliptică. Fiecare dintre planete avea proprietăţi diferite. Giganţii gazoşi erau masivi şi, prin urmare, aveau o inerţie mai mare; un impact direct nu îi deplasa decât uşor. Un *Bespin Fierbinte* orbita extrem de aproape de sistemul primar, învârtindu-se în jurul ei mai repede decât celelalte, ceea ce făcea mai dificilă trimiterea unei lumi periferice spre un sfârşit în flăcări, în timp ce un *Bespin Rece*, care orbita în zonele exterioare ale sistemului, tindea să intercepteze cometele şi să protejeze lumile

interioare. Lumile binare, care orbitau în jurul unui centru de greutate, puteau fi separate printr-o lovitură din unghiul corespunzător, iar una sau ambele puteau fi aruncate în puțul gravitațional al stelei.

Planetele obişnuite nu reprezentau o provocare deosebită, în timp ce lunile erau cele mai mici şi mai greu de lovit; de asemenea, aveau tendința de a fi capturate de alte lumi. O lună era de obicei ultima care era incinerată, punând astfel capăt jocului.

Nick îşi dădu repede seama că adversarul său era foarte priceput la *shronker*. Era la fel de evident pentru amândoi că Nick era mai bun.

Jocul atrase treptat atenția celorlalți clienți, în parte datorită jocului foarte bun al lui Nick şi al Yevetha, şi în parte datorită diferenței marcante dintre atitudinile lor. Nick era dezinvolt şi relaxat; după încă o halbă de bere, era chiar la limita guralivității. Îşi complimenta adversarul pentru loviturile deosebit de bine plasate şi îşi critica cu modestie propriile abilități, deşi era evident pentru cei care îl urmăreau că el era jucătorul mai bun.

Yevetha nu spuse nimic pe tot parcursul jocului, dar expresia sa devenea din ce în ce mai intenționată – sau cel puțin aşa presupunea Nick; fizionomia extraterestrului scheletic era suficient de apropiată de cea a unui umanoid pentru a avea un limbaj corporal similar. Se spunea că Yevetha învățau repede.

Ăsta trebuie să fi fost lăsat pe orbită când instalația respectivă a fost abandonată, gândi Nick. Jocul masculului Yevetha se îmbunătăți oarecum spre final, dar deja era prea puțin şi prea târziu. Ultimul glob – o lume verde cu albastru – căzu pe panta abruptă spațio-temporală în infernul din centrul sferei.

Yevetha era nemişcat. Camera era tăcută. Iar Nick era beat, motiv pentru care se plimba prin holosfera acum goală, întinzându-şi mâna dreaptă în timp ce spunea:

— Hei, joc excelent, aproape că ai...

Yevetha se mişcă repede; Nick abia îşi feri brațul din drum când gheara stângă a creaturii cadaverice ieşi din teaca ei de piele. Nick avea blasterul scos şi îndreptat spre Yevetha înainte ca acesta din urmă să-şi poată retrage gheara.

— Calm, spuse el, fluturându-şi degetul arătător al mâinii libere spre celălalt.

— Noroi putred, şuieră Yevetha.

Continuă să-l asocieze pe Nick cu alte câteva lucruri neplăcute, cel mai puțin ofensator fiind că el era rezultatul unei legături romantice improbabile între un Hutt şi un Wookiee.

— În general, nu e o idee bună să-l înjuri pe tipul care ține blasterul, spuse Nick.

Dar înainte de a mai putea adăuga ceva, simți senzația inconfundabilă a țevii unui aruncător de proiectile apăsată în spatele său. O voce din spatele lui spuse:

— Şi întotdeauna e o idee bună să stai cu spatele la perete într-un caz ca ăsta.

Nick gândi că vocea părea umană. Acesta fu ultimul gând pe care îl avu pentru o vreme.

Capitolul 15

— A fost un discurs emoționant cel pe care l-ai ținut acolo, îi spuse I-5 lui Den.

Tocmai intraseră într-un cub, închiriat pentru o noapte şi plătit cu creditele obținute de Den, care-şi folosise holocamera cât un deget. Cubul era o bulă minusculă, de doi metri pe latură, într-un cub rezidențial murdar din ferrocretă. Era proiectată pentru a găzdui o formă de viață umanoidă; exista un alcov cu un duş cu apă, un colț de bucătărie cu o unitate de păstrare a alimentelor, o extensie de scaun/masă şi o extensie de pat. Asta era tot. Singurul corp de iluminat fluorescent din tavan arunca o pată verzuie slabă peste tot şi, oricând stăteau amândoi nemişcați, puteau auzi gândacii-păianjen alergând prin gurile de ventilație.

Nu existau ferestre; cubul era alveolat cu celule, iar pereții din jurul acestuia aveau cel puțin cincisprezece metri grosime. Dacă circulatorul de aer s-ar fi defectat, îşi dădu seama Den, cel mai probabil s-ar fi sufocat înainte de a putea ajunge la turboliftul din celălalt capăt al clădirii, având în vedere că tot coridorul ar fi plin cu zeci de alte ființe panicate, toate încercând cu disperare să se înghesuie în acelaşi lift şi, cel mai probabil, niciuna nu ar fi fost dispusă să-l lase să plece primul.

În acest moment, Den aproape că s-ar fi bucurat de un astfel de scenariu. Se chinui să elibereze extrudarea[16] patului, care se blocase parțial în afara peretelui. Deschiderea nu era suficient de mare pentru ca el să se strecoare prin ea şi, chiar dacă ar fi putut, abia ar fi avut loc să se întindă. Den nu era claustrofobic – Sullustanii, fiind locuitori ai peşterilor, rareori erau claustrofobi –, dar chiar şi el trebuia să recunoască faptul că perspectiva de a petrece mai mult de o noapte în această gaură era extrem de deprimantă. Totuşi, era obosit, iar acesta fusese singurul loc pe care şi-l puteau permite.

Căscă, apoi îşi dădu seama cu întârziere că I-5 vorbise.

— Ce? mormăi el, încă luptându-se cu patul blocat.

— Am spus, a fost un discurs destul de emoționant. Dar cum, mai exact, ai de gând să-l găseşti pe Jax?

Den se aşeză pe buza patului parțial extins, cedând victoria, pentru moment, mecanismului defect.

— Hei, *Cinci* – sunt reporter. Făcu o grimasă. Am fost unul, oricum. Pot urmări un digimorf printr-o furtună de date. Nu se poate ascunde de urechile mele.

— Nimeni nu se poate ascunde de urechile tale. Sunt surprins că funcționarul de la parter nu le-a numărat drept chiriaşi separați.

Den îşi strânse pieptul cu o durere prefăcută.

— M-ai rănit. Apoi sări în picioare şi se întoarse brusc, ca şi cum ar fi încercat să ia prin surprindere mecanismul patului. Totuşi, în loc să apuce patul propriu-zis, el apucă salteaua din spumă şi o smulse din interior. Hah!

O aşeză pe podea, acoperind o bună parte din suprafața murdară.

— Bine că tu nu dormi, adăugă el pentru I-5.

— Oh, da. Norocul meu că am ocazia să trăiesc fiecare microsecundă a şederii

[16] Extrudare – procedeu de creare a unui corp tridimensional dintr-o formă cu doar două dimensiuni.

noastre aici. O să am grijă să le înregistrez pentru posteritate. Poate chiar voi...

Droidul se opri, iar Den se holbă la el, cu o expresie gânditoare.

— Posteritate, gândi Sullustanul.

I-5 nu spuse nimic. El doar privea, fotoreceptorii săi strălucind de ceea ce Den ajunsese să recunoască drept interes – şi speranță.

— Ai imagini în băncile tale de memorie cu Lorn Pavan, nu?

— Da.

— Să le vedem.

Droidul proiectă o serie de holograme în aerul dintre ei. Den privi imaginile trecând: diverse unghiuri ale fostului partener şi prieten al lui I-5. Părea un tip arătos, cu ceea ce alți oameni ar numi o *față sinceră*. O parte din munca de reporter a lui Den fusese aceea de a se antrena să distingă diferențele de înfățişare din cadrul diferitelor specii. Era un truism în toată galaxia că membrii unei specii arătau toți la fel față de membrii altei specii. Cu toate astea, Den trecuse într-o mare măsură peste acest lucru.

— Bine, spuse el. I-5 opri proiecția, iar parada de holograme se stinse. Den se uită în jur. Există vreun port de date în groapa asta de gunoi?

Droidul se uită în jur cu dispreț.

— Dacă suntem norocoşi, s-ar putea să fie un modem de tip vechi.

Spre surprinderea lor, totuşi, exista un port de date. Şi mai uimitor fu faptul că era funcțional, deşi I-5 făcu o treabă remarcabil de bună, având în vedere înfățişarea sa imobilă, în a afişa un *nas încrețit de dezgust*.

— Vrei să interfațez cu asta? Doar Creatorii ştiu ce a putut fi conectat acolo recent...

— Nu fi aşa copil. Softul tău antivirus e la zi, nu-i aşa?

Droidul oftă.

— Ți-am spus în ultima vreme cât de mult îmi place asocierea noastră?

Îşi ridică mâna dreaptă, iar unul dintre degete se extinse, transformându-se într-o fişă de emisie-recepție. Apoi o introduse cu grijă în portul de date.

— Şi de ce trebuie să fac asta?

— Te conectezi la rețeaua principală de securitate a acestui sector.

— Ceea ce este foarte ilegal.

— Ce vrei să spui?

— Doar o observație ocazională. Şi caut... ce?

— Cauți imagini ale unor bărbați umani luate în ultima săptămână care au o corelație ridicată cu datele tale vizuale despre Lorn Pavan. Cu alte cuvinte...

— O asemănare de familie. Droidul tăcu o clipă, apoi spuse: Nu pot să cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu nu pot. Cred că bucata aia de circuite din capul tău mai are câteva sinapse de forjat. Den încercă, deşi nu foarte tare, să nu-şi lase o notă de îngâmfare în glas. În plus, nu ştim încă dacă asta va funcționa.

I-5 nu răspunse. Droidul părea să se concentreze.

— Probleme? întrebă Den.

— Un nou pyrowall a fost instalat de când m-am conectat ultima dată.

— Nu sunt surprins, spuse Den. A trecut, cât? Aproape două decenii?

— Linişte. Ăsta e complicat.

Den aşteptă, rezistând oportunității de a se bâțâi nervos de pe un picior pe altul. Dacă I-5 declanşa vreun sistem de siguranță, ar putea avea tot felul de rezultate

supărătoare, dintre care nu cel mai mic ar fi topirea rețelei sinaptice a droidului mai repede decât o cometă într-o erupție solară. Dacă se întâmpla, Den ştia că nu şi-ar fi iertat-o niciodată că sugerase asta. Nu că ar fi avut atât de mult timp să se certe pe sine pentru asta, din moment ce ar fi fost, de asemenea, cel mai probabil, o echipă de UCP-uri în jurul clădirii cu mult înainte ca el să poată ieşi.

— Am intrat, anunță I-5. Stabilesc parametrii algoritmului... pornesc modul de căutare... descarc datele.

Fişa de interfață ieşi brusc din portul de date şi se retrase, reluându-şi forma anterioară.

— Ei bine? Ce ai găsit?

I-5 îşi activă din nou holoproiectorul. Cinci imagini tridimensionale ale unui tânăr îmbrăcat în haine nedesluşite de pilot se succedară. Chiar dacă proiecțiile erau uşor indistincte, asemănarea dintre el şi imaginile lui Lorn Pavan era inconfundabilă.

— Bună, Jax, murmură Den.

I-5 rămase tăcut. Fotoreceptorii lui, însă, erau foarte strălucitori.

O imagine îl înfățişa pe Jax Pavan traversând o stradă aglomerată; alta, pe el cumpărând ceva de la taraba unui vânzător în aer liber. Ultimele trei erau imagini oarecum neclare cu el stând pe o pasarelă, discutând sau poate certându-se cu un Hutt, un Klatooinian şi un Nikto. Ultima imagine părea să fie o poză cu omul, Klatooinianul şi Nikto, cu două obiecte neclare zburând între om şi ceilalți doi. Den se uită la ea, încruntându-se.

— Poți să măreşti rezoluția la asta?

I-5 se conformă. Holoproiecția deveni mai clară şi mai mare, iar Den clipi.

— Arată ca nişte blastere smulse de la cei doi bătăuşi spre el, cumva... Apoi îşi dădu seama ce însemna. Foloseşte Forța pentru a-i dezarma.

— Aceste imagini au fost luate de o cameră de securitate automată, spuse I-5. Ultima a fost marcată pentru investigații privind posibile activități ilegale ale unui Jedi.

— Asta nu e bine. Cât mai durează până încep?

— Greu de spus. Poziția oficială a Imperiului este că Ordinul Jedi este distrus şi că adunarea ultimilor Jedi nu este o prioritate majoră. Depinde de volumul de muncă al polițiştilor locali. Ar putea dura săptămâni. Sau zile. Sau ore. Mai devreme sau mai târziu, totuşi, va fi o investigație.

— Atunci trebuie să îl găsim noi primii. Ştim când şi unde au fost înregistrate astea?

— Ultimele trei au fost luate acum patruzeci şi şase de ore şi douăzeci şi şapte de minute, pe mezaninul Mongoh, la aproximativ doi kilometri vest de aici.

— Ar putea fi oriunde până acum. Cum putem...?

— Nicio problemă, spuse droidul. Camerele au fost alertate să facă din imagistica lui Jax o prioritate mai mare acum. Şi, după ce am pătruns o dată în rețeaua de securitate, o pot face din nou mult mai uşor.

— Eşti sigur?

— Ar minți fața asta?

* * *

Nedijiul Kaird stătea într-un colț al mesei de conferințe din camera Stăpânului Suprem. Era în acelaşi timp alert şi relaxat, postura sa fiind lejeră în scaunul care îşi

adapta forma, dar nu atât de mult încât să sugereze nepăsare. Nu trebuia să te simți prea confortabil în prezența Stăpânului Dal Perhi.

De cealaltă parte a mesei, în al doilea punct al triunghiului echilateral, stătea inamicul său: Prințul Xizor din Casa Sizhran. Xizor proiecta aceeaşi atitudine de calm şi hotărâre. Cu toate astea, limbajul trupului său era ceva mai arogant, proiectând un sentiment de mândrie care, fără îndoială, i se părea că se cuvine regalității Falleene. Părul său lung şi negru, era strâns la spate în nodul tradițional, iar trăsăturile sale chipeşe păreau sculptate în jad.

Stăpânul Suprem Perhi stătea în al treilea punct al mesei, sub simbolul *Soarelui Negru* de pe perete. Masa era proiectată să îşi schimbe forma în funcție de numărul celor care se întâlneau cu Stăpânul Suprem; putea fi reconfigurată de la un simplu dreptunghi îngust pentru discuții individuale până la un decagon care îi găzduia pe toți cei nouă Vigo şi pe Stăpânul Suprem.

Stăpânul Suprem Perhi era om, avea cincizeci şi opt de ani standard şi o înălțime de un metru şi trei sferturi, ceea ce nu era teribil de înalt pentru oameni. Avea părul blond, tuns scurt, şi părea să fie oarecum corpolent; Kaird îi estimase masa la aproximativ şaptezeci şi cinci de kilograme într-un câmp cu o singură gravitație. Totuşi, nu era deloc gras. Kaird putea atesta asta; jucase *shock-ball* cu omul. Perhi juca tare şi juca să câştige.

Începuse în *Soarele Negru* aşa cum făcuseră mulți alții, inclusiv Kaird – ca executant. În cazul lui Perhi, fusese pentru un Hutt pe nume Yanth, care conducea un local de jocuri de noroc numit *Oaza Tusken* în *Coridorul Stacojiu*. Un asasin misterios, a cărui identitate nu fusese niciodată aflată, îl doborâse pe şeful lui Perhi. Nici măcar Jedii, care făcuseră investigații pentru că ar fi putut fi implicat unul dintre ei, nu reuşiseră să afle nimic.

Se spunea că unul dintre Jedii care investigaseră problema avusese de-a face cu Perhi şi nu ieşise bine din asta. Stăpânul Suprem nu confirmase niciodată acest lucru, dar nici nu-l negase. Ceea ce îi dădea statutul de legendă era faptul că Jediul în cauză fusese Obi-Wan Kenobi, care mai târziu avea să devină unul dintre cei mai mari eroi ai Războiului Clonelor. Indiferent dacă era adevărat sau nu că Perhi îl învinsese pe Kenobi, circulația zvonului pe coridoarele *Sălii Miezului Nopții* nu împiedicase cu nimic ascensiunea rapidă a omului. La doi ani după bătălia de pe Naboo, ajunsese Vigo; la un an după aceea, devenise Stăpân Suprem. Puterea şi personalitatea lui erau atât de puternice, încât păstrase această poziție aproape un deceniu. Kaird îl admira enorm pe om. Bineînțeles, asta nu l-ar fi împiedicat să-l asasineze într-o bătaie de inimă de Jawa, dacă ar fi fost în avantajul lui să facă asta.

Nu prea ştia de ce fuseseră chemați el şi Xizor. Cu siguranță, Xizor nu dădea niciun indiciu; putea la fel de bine să poarte o mască mortuară făcută din propriile sale trăsături. Pigmentația pielii sale era de o nuanță neutră de var şi nu emana feromoni. De acest ultim lucru Kaird era destul de sigur, pentru că purta un senzor molecular miniaturizat, programat să detecteze orice astfel de substanțe chimice din aer. Dacă Falleenul încerca să-l influențeze, încerca să-i influențeze emoțiile într-un fel sau altul, oricât de subtil, el ar fi ştiut. Kaird nu ştia dacă Stăpânul Suprem Perhi purta ceva asemănător, dar bănuia că nu. Nu era nevoie în cazul lui; faptul că ştia ce i se va întâmpla Prințului Xizor dacă se va gândi la o astfel de *lezmajestate*[17] era fără îndoială mai mult decât suficient pentru a-l împiedica pe Falleen să încerce. Xizor era

---

[17] Lezmajestate – ofensă adusă de cineva unui suveran.

multe lucruri neplăcute – arogant, orgolios şi nemilos – dar nu era prost.

— Tocmai am primit un comunicat de la unul dintre administratorii de sector de pe Metellos, spuse Stăpânul Perhi. Se plânge că i-a fost furat un obiect foarte valoros. El acuză că un agent al *Soarelui Negru* a fost cel care l-a luat. Un agent de nivel înalt.

Kaird simți cum începea să i se deruleze în stomac un mic fir de nelinişte. Xizor era suspectat, ceea ce era foarte bine, dar de ce era el aici? Îl indicase Endrigorn? Sau Xizor îi descoperise complotul? Ştia că *hypergemul* ajunsese în posesia Prințului; urmărise îndeaproape locul în care se afla şi păstrase la fel de asiduu distanța oficială.

Nu avea niciun rost să speculeze fără rost. Nu putea decât să aştepte şi să vadă cum se desfăşoară lucrurile din acest moment.

Dal Perhi îi privea pe amândoi. Atitudinea lui era dezinvoltă, dar Kaird nu era păcălit. Ştia că niciun strămoş răpitor de-al său de pe Nedij nu urmărise vreodată o potențială pradă cu mai multă atenție decât îi urmărea Stăpânul Suprem pe amândoi chiar acum.

Kaird manifestă un interes care se potrivea cu gravitatea acuzației, dar nu indică în niciun fel vinovăție.

— Aceasta este o acuzație de o gravitate considerabilă, zise el. Oferă vreo dovadă a acestui furt?

— Agenții săi au urmărit obiectul – un *hypergem* – de la locul său inițial de *odihnă* de pe Metellos până în subteranul Coruscantului, unde a fost vândut unui negustor Rakririan de bunuri furate pe nume Endrigorn.

Au urmărit? Cum? Plătise multe credite pentru a se întâmpla fără nicio urmă...

— Evident, continuă Perhi, cel care l-a furat – sau a fost în spatele furtului – nu ştia că *hypergemurile* lasă o urmă reziduală de particule tahionice. Destul de uşor de urmărit, cu echipamentul adecvat.

Kaird ştia că dacă ar fi fost un mamifer, ar fi transpirat până acum. Atât Xizor, cât şi Perhi se uitau la el.

— A fost într-adevăr un agent de nivel înalt cel care a furat asta, spuse Perhi şi scoase dintr-un buzunar interior al vestei *hypergemul* pe care Kaird i-l vânduse negustorului.

Îl ținu sus, admirându-i pentru o clipă strălucirea ireală, apoi îl lăsă jos şi se uită la Kaird. Şi atunci, într-o realizare bruscă, Kaird înțelese.

Nu el se jucase cu Xizor; Xizor se jucase cu el, încă de la început. Falleenul fusese cel care divulgase ştirea despre *hypergem*, ştiind că îl va intriga pe Nediji cu posibilitățile sale. Apoi, după ce fusese furat, Xizor îl obținuse şi se dusese direct la Stăpân, acuzându-l pe Kaird de furt şi predându-i *hypergemul* ca dovadă a nevinovăției sale. Era atât de viclean încât era aproape de admirat.

În tot acest timp, Xizor rămase liniştit, fără să spună nimic. Acum se ridicase, strângându-şi faldurile paltonului de brocart în jurul său.

— Dacă Stăpânul meu nu are nicio obiecție, îi spuse încet lui Perhi, eu voi pleca. Privirea i se întoarse spre Kaird. Întotdeauna este trist să vezi un coleg de încredere dezamăgind aşteptările cuiva.

— Du-te, atunci, Prinț Xizor, zise Stăpânul Suprem Perhi. Am alte probleme de discutat cu Kaird.

Xizor se înclină. Privirea lui rămase fixată pe Kaird, deşi plecăciunea era pentru Perhi.

— Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, Stăpâne.

Se întoarse şi ieşi din cameră, liniile musculaturii elegante fiind uşor vizibile prin piesa unică de mătase sintetică pe care o purta pe sub palton.

Uşile duble şuieră împreună în spatele lui. Kaird era singur cu conducătorul *Soarelui Negru*, cu perfidia lui descoperită. Se gândi cu tristețe la lumea sa natală. Nu mai avea cum să o vadă acum, decât dacă exista cu adevărat o viață după moarte şi o putea privi din *Marele Cuib*.

Stăpânul Perhi se uită la el, îşi împreună degetele şi spuse:

— Hai să vorbim.

Capitolul 16

Viața era blândă cu Rokko din clanul Besadii. Relativ tânăr pentru specia lui – doar în jur de patru sute de ani standard, după cum auzise Jax –, marele gasteropod reuşise totuşi să îşi croiască o nişă profitabilă la nivelul inferior. În afara pieței negre, principalele surse de venit ale lui Rokko erau holoparcurile sordide de mediu virtual care împânziseră *Piața Tangor* şi alte străzi din cartierele sărace.

Prin utilizarea unei combinații de imagini holografice, stimulare olfactivă subtilă, hipersonorizare şi manipulare tactilă cu unde tractoare/presoare, aproape orice dorință, oricât de bizară, putea fi satisfăcută pentru aproape orice formă de viață. Saloanele se bucurau de comerț constant şi înfloritor, iar creditele ajungeau direct în cuferele lui Rokko – atât de multe încât, din moment ce majoritatea afacerilor sale se desfăşurau la nivel inferior, gangsterul se hotărâse să arate o mândrie perversă pentru poziția sa în lumea interlopă. Astfel, el locuia într-un *conapt* spațios şi bine amenajat, la cincizeci de metri sub suprafață.

Jax şi Laranth coborâră cu un turbolift. Era o singură problemă în abordarea Huttului, spusese Jax, explicând cum se descurcase el cu bătăuşii lui Rokko. Laranth fusese impresionată, dar nu chiar în felul în care ar fi sperat Jax.

— Deci vom intra pur şi simplu în casa lui?

— M-am gândit să bat la uşă mai întâi. Manierele sunt foarte importante într-o societate civilizată.

— Rokko e la fel de civilizat ca un *reek*[18] înfometat, spuse Laranth în timp ce turboliftul îi introducea în tunelul mare, din ferrocretă, care era intrarea în locuința Huttului.

— Crede-mă. Te-am mai pus vreodată în situația de a fi omorâtă?

Intrarea în *conaptul* lui Rokko era păzită de un droid de luptă Aegis-7. Acesta era un model ulterior, umanoid, dar cu plăci pivotante de repulsor în loc de picioare, care îi asigurau viteză şi manevrabilitate maximă. Se spunea că un Aegis-7 ar putea prinde o bicicletă speeder la accelerație maximă. Iar dacă nu reuşea să o prindă, o putea arunca în aer cu o rafală de tun cu impulsuri fazate, o putea ciurui cu proiectile blaster sau îl putea opri în oricare alte zeci de moduri mortale.

Jax nu avea nicio îndoială că Rokko îi făcuse numeroase modificări droidului pentru a-l face şi mai puternic şi mai versatil. Se opri, cu mâinile pe lângă corp şi vizibil goale. Laranth se opri lângă el, ținându-şi şi ea mâinile departe de blastere.

Droidul le făcu o scanare laser rapidă.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Vocabulatorul său era bine modulat şi politicos, dar Jax ştia că orice mişcare bruscă în acest moment i-ar fi ucis instantaneu atât pe el, cât şi pe Laranth.

— Vă rog să-i anunțați pe Jedi Jax Pavan şi pe Paladinul Laranth Tarak, spuse el.

Deşi privea drept înainte, simțea îngrijorarea ei. Îi atinse subtil mintea cu Forța,

---

[18] Reek – patrupede mari, musculoase, originare de pe Ylesia şi de pe Luna Codian. Erau mamifere puternice şi teritoriale, cu un singur corn central deasupra capului şi câte un corn pe fiecare obraz.

liniştind-o fără cuvinte. Zvâcnirile nervoase ale firelor ei de Forță se calmară oarecum. Jax aprecie efortul major pe care îl făcea; el ştia că, de la distrugerea Templului, Laranth avea dificultăți în a avea încredere în cineva. Iar acum, cineva pe care îl întâlnise doar de câteva ori tocmai o identificase în fața unui gangster fără remuşcări. Adevărat, Jax era un Jedi – dar se ştia că Jedii mai cauzaseră probleme în trecut. Conta pe faptul că Rokko era conştient de acest lucru.

Droidul nu se mişca, dar o diodă care pâlpâia pe placa de pe piept îi indică faptul că era în contact cu superiorii săi, poate chiar cu Rokko însuşi. După un moment tensionat, care dură suficient de mult pentru ca Jax să se întrebe dacă luase decizia corectă, droidul vorbi din nou, de data asta cu vocea guturală a lui Rokko.

— Jax, răcni Huttul. Ai avut secrete față de mine. Totuşi, nu port ranchiună în inima mea. Te rog, intră şi adu-ți frumoasa prietenă.

Droidul de luptă le confiscă blasterele şi vibrocuțitele în timp ce vocea lui Rokko continuă:

— Avem o politică fermă de interzicere a armelor aici, din motive pe care sunt sigur că le puteți înțelege.

Laranth înjură în sinea ei când uşa se deschise.

Prima cameră a domiciliului lui Rokko era mare şi palatină, în stilul unui Hutt; pereții şi podeaua erau în nuanțe deprimante de ocru, iar capetele rânjite ale unor animale feroce – *acklay*, *rancori*, *nexu* – erau montate în jurul camerei centrale mari. Diferite semne erau sculptate în basorelief peste arcadele cu perdele, iar sculpturi cristaline exotice păreau să fie peste tot unde se uita Jax. Existau şi fântâni, ceea ce era regretabil, pentru că în loc de apă, circulau un sirop infect, a cărui duhoare aproape că îl copleşi. Trebui să facă un efort pentru a nu înghiți, ceea ce probabil ar fi fost o eroare fatală.

Fu surprins să vadă ferestre încastrate în pereți, din moment ce se aflau departe sub pământ, şi chiar mai surprins când îşi dădu seama că privea prin ele suprafața Nal Huttei, lumea natală a Huttilor. Nu fusese niciodată acolo, văzuse doar holoimagini, dar înfățişarea ei era inconfundabilă; peisajul mizerabil, cu zonele sale urbane în descompunere şi cursurile de apă pline de mizerie, nu putea fi frumos decât pentru un Hutt.

— Ah, admiri priveliştile lumii mele natale.

Rokko însuşi era întins pe un divan, majoritatea părții superioare a corpului său atârnând peste marginea acestuia. Inevitabila narghilea bolborosea în linişte lângă el. Jax simțea în aer aroma de mirodenii. Huttul era flancat de doi Gamorreeni care păreau destul de duri şi destul de proşti încât să atace cu capul înainte un perete de duroțel.

— Sunt ferestre către trecut, continuă Huttul, un ton ciudat strecurându-se în vocea lui, pe care Jax îl recunoscu cu surprindere ca fiind nostalgie. Create cu secole în urmă de marele artist Hutt Gorgo, care, de-a lungul deceniilor, a expus diverse privelişti pitoreşti ale Nal Huttei. Constau din gaze prothium condensate suprarăcite; densitatea optică fiind atât de extremă, încât luminii îi trebuie literalmente ani pentru a străluci. Gorgo a murit înainte să mă nasc eu. Am fost destul de norocos să achiziționez recent aceste ultime creații ale sale. Când imaginile care sângerează încet prin ele vor dispărea, nu vor mai exista.

Era o tristețe reală în tonul lui Rokko. *Încă o surpriză într-o zi plină de ele*, gândi Jax. Rokko trase lung şi încet din pipă.

— Deci, cui datorez această plăcere neaşteptată?

— Cred că amândoi am reacționat oarecum exagerat zilele trecute, spuse Jax. Sunt dispus să las baltă neînțelegerea legată de Cerean şi vizita ulterioară la mine acasă a trupelor de şoc, dacă eşti şi tu de acord.

— Şi motivația mea în a face asta ar fi...?

— Să lucrăm în beneficiul nostru reciproc.

Rokko lăsă fumul aromat să-i iasă din gură.

— Ai atenția mea. Pentru moment, oricum.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru a găsi un droid pierdut.

Huttul clipi din ochii galbeni de mărimea unui platou.

— Şi de ce ar trebui să fac asta?

— Pentru că sunt o mulțime de credite în joc pentru tine, spuse Jax. Acest droid transportă informații care, dacă ar cădea în mâinile insurgenților, ar putea fi dăunătoare Imperiului.

Jax ştia că, deşi Rokko, ca majoritatea celor din lumea interlopă, nu-l iubea prea mult pe Palpatine, era suficient de deştept ca să ştie pe ce parte a prăjiturii lui cu ciuperci era mai gros noroiul. Dacă putea să facă nişte credite găsind şi predând acest droid Împăratului, Huttul nu şi-ar fi pierdut somnul făcând asta.

— Şi care este, mai exact, natura acestor informații?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că ambele părți îl caută, aşa că îmi imaginez că poartă mai mult decât o rețetă pentru *Surprize Trikaloo*. Oricare ar fi motivul, există deja mai mulți vânători de recompense pe urmele lui.

Nick menționase acest ultim lucru doar ca pe un zvon, dar Jax nu avea nicio problemă cu umflarea urgenței situației.

— Aşa că ai venit la mine, spuse Rokko. De ce?

— Nu este evident? Chiar dacă găsesc eu primul acest droid, nu-l pot preda eu însumi Împăratului sau lui Vader. Ar simți Forța din mine, m-ar recunoaşte ca fiind un Jedi. Dar tu poți să-l predai şi să colectezi recompensa pentru noi toți.

— Ai putea trece prin alți intermediari.

— Nu vreau să-mi asum riscul. În plus, cu resursele tale şi cu folosirea Forței, putem localiza primii droidul, cu uşurință.

Rokko era tăcut. Tensiunea se întinse, iar pe Jax începu să-l mănânce mâna după mânerul sabiei sale.

— Aş putea pur şi simplu să vă predau pe amândoi lui Vader, spuse Rokko. Să iau recompensa pe care o aveți ca Jedi. Nu e mult, dar nici efortul nu este prea mare.

Jax simți un val de uşurare. Nu ştia prea bine cum – poate prin Forță sau doar cunoscându-l pe gangster atât de bine – dar oricare ar fi fost motivul, ştia că Rokko muşcase momeala. Totuşi, nu putea lăsa ultima provocare implicită fără răspuns.

— Cred că vei descoperi că efortul necesar pentru a doborî doi Jedi, chiar dacă nu sunt înarmați, este considerabil mai mare decât crezi.

Rokko flutură un braț mic şi flasc în semn de respingere nepăsătoare.

— *Eniki, eniki.* Ok. Ok. Nu trebuie să iei atitudinea asta. Suntem parteneri de afaceri, cel puțin pentru moment. Mai făcu un gest, iar un Kubaz ieşi dintr-una dintre arcadele cu perdele. Adu băuturi, ordonă Rokko. Ca de obicei, şi sudoarea aia diluată de *ronto* pe care ei o numesc bere Corelliană.

Kubazul aprobă din cap şi plecă în fugă. Rokko rânji la cei doi Jedi. Era o privelişte enervantă. Huttii nu aveau dinți, dar gingiile lor cartilaginoase erau zimțate

şi, dată fiind elasticitatea pielii lor, rezultatul era un rictus care, pentru o clipă, făcu să pară că vârful capului lui Rokko era tăiat.

— Stați jos, spuse Huttul, cu o voce probabil prietenoasă.

— Timpul este esențial.

Jax se uită la Laranth şi ştiu că şi ea se gândise la acelaşi lucru ca şi el: că Rokko le va folosi spatele pentru teci de vibrolame cât mai curând posibil. Totuşi, o alianță între pungaşi era mai bună decât niciuna, cel puțin în ceea ce priveşte găsirea droidului *Ochi de Gândac*. Cum avea să scoată droidul din ghearele Huttului şi să-l pună în siguranță era ceva de care avea să-şi facă griji mai târziu.

Dacă, aşa cum se spunea, ar fi existat un *mai târziu*...

Capitolul 17

Nick se trezi. Acest lucru îl surprinse, deoarece nu ştia că adormise.

Şi, de fapt, îşi dădu seama câteva secunde mai târziu că nu adosmise, decât în cea mai liberală definiție a cuvântului, judecând după vânătaia foarte mare şi foarte dureroasă de pe ceafă. Se mişcă grijuliu, declanşând artificii celeste care ricoşau şi reverberau în interiorul craniului său. Nebuloase purpurii, supernove albe-portocalii, comete argintii – era o întreagă galaxie de durere în capul lui. Gemu şi îşi făcu o notă mentală să nu mai joace niciodată *shronker* cu un membru al vreunei specii simțitoare, alta decât a lui – şi avea de gând să fie foarte atent şi în privința lor.

În regulă, atunci. Răspunsul imediat era că era întins pe podea, mai mult pe burtă, puțin pe o parte. Mai bine zis pe punte; oriunde ar fi fost, cu siguranță nu era podeaua sălii în care fusese. Aceea fusese din lemn sintetic acoperit cu scoarță de copaci şi multe alte lucruri nesănătoase. Aceasta era din metal rece şi vibra foarte uşor. Un trosnet aproape subsonic cu care Nick era destul de familiarizat.

Era pe o navă. Şi nava mergea undeva. Rapid.

Încercă să reconstituie ultimele momente de conştiență pe care şi le amintea. Îşi aminti de țeava unui aruncător de proiectile lipită de coloana sa vertebrală. Îşi aminti chiar şi remarca atacatorului său necunoscut cu privire la ideea de a sta cu spatele la perete – şi îi mulțumi foarte mult pentru acel sfat inutil – şi apoi fusese lovit, fără îndoială de patul aruncătorului de proiectile, deşi se simțise mai degrabă ca un zgârie-nori în cădere.

Cazi acolo; te trezeşti aici. Bine – unde era *aici*? Încă pe Coruscant, asta părea sigur. Nimic nu era mai stabil decât un câmp gravitațional artificial; uitându-te printr-un hublou în spațiu, aveai senzația că universul trecea pe lângă tine, în loc să treci tu prin el. Dar rareori navele îşi mențineau câmpurile antigravitaționale activate în atmosferă; erau prea scumpe, în primul rând, iar masa planetei se juca cu amortizoarele inerțiale. Nick simțea schimbări de viteză şi de impuls, ceea ce însemna că era încă pe planetă. Nici nu era o navă foarte mare, judecând după felul în care îi sărea stomacul din când în când.

Decise că era timpul să cerceteze puțin. Mintea îi era cât se poate de dezmorțită şi era cât se poate de pregătit pentru orice îl aştepta la revenirea la cunoştință.

Nick deschise ochii. Era întins pe puntea de comandă a navei. Îşi reajustă poziția încet şi cu precauție pentru a avea o rază vizuală mai mare. Nu părea să fie nimeni în apropiere. Nick se mai mişcă puțin şi atunci îşi dădu seama că purta cătuşe la încheieturi şi la glezne. Mişcarea îi trimise senzații înțepătoare prin membre.

Se uită în jur. Stătea întins cu picioarele spre prova; înclinându-şi gâtul – o acțiune care declanşă o grenadă ionică în partea din spate a craniului – putu vedea compartimentul punții. Era mic, cu scaune pentru pilot şi copilot. Scaunele aveau spătarul înalt, aşa că nu putea vedea cine stătea în ele. Totuşi, după felul în care se mişcau scaunele, era evident că ambele erau ocupate. Se relaxă, lăsându-se să cadă pe punte; chiar şi acea mică acțiune îl ameți şi îi provocă greață. Judecând după mărimea şi dispunerea coridoarelor care porneau de pe punte, Nick decise că se afla la bordul unei nave uşoare de marfă sau de transport. Cu siguranță nu era un vehicul

militar – era mult prea neîngrijit pentru asta. Clonele fuseseră programate pentru curățenie încă de la început, iar armata, Imperială sau Republicană, avea o tradiție îndelungată în a păstra punțile suficient de curate pentru a mânca pe ele.

Această navă, dacă ceea ce putea vedea era un indiciu, era o mizerie. Pereții etanşi aveau pe ei amprentele mâinilor unsuroase ale mai multor specii diferite, iar noroiul din diferite lumi fusese împrăştiat în jur şi, fără îndoială, sub locul unde zăcea el. În plus, locul mirosea ciudat. Nu mirosul a prea multe forme de viață nespălate aflate prea aproape pentru prea mult timp, ci doar... ciudat.

Toate acestea erau interesante, dar nu-i ofereau prea multe explicații. Hotărî că, din moment ce nu avea cum să se elibereze de cătuşe, putea la fel de bine ca ei să ştie că era treaz.

— Hei! strigă el.

Scaunul pilotului se roti parțial şi din el ieşi o creatură de coşmar. Era înaltă de aproape doi metri şi avea pielea cenuşie, de parcă era tăbăcită, precum şi şapte sau opt împletituri lungi de păr atârnând de un cap altfel chel. Purta o tunică scurtă, de culoare maro, cu cizme de aceeaşi nuanță. Arăta destul de rău pentru a-i smulge brațul lui Nick şi a-l bate până la moarte cu el. De fapt, arăta destul de rău încât să-şi smulgă propriul braț şi să-l bată pe Nick până la moarte cu el.

După şocul inițial, mintea îi reveni şi recunoscu ființa ca fiind un Weequay. Nick nu ştia prea multe despre ei, în afară de faptul că erau războinici feroce. Serviseră ca mercenari în ambele tabere în timpul Războiului Clonelor, iar mulți dintre ei aveau acum ocupații dubioase din punct de vedere moral, cum ar fi vânători de recompense, executanți ai *Soarelui Negru*, contrabandişti şi altele asemenea.

Pe scurt, nu erau în general o specie plăcută care să te răpească.

Weequayul veni lângă el. Fața nu arăta nicio expresie, dar ochii negri străluceau.

— Uh... pot primi o băutură în timpul acestui zbor? întrebă Nick.

Weequayul nu răspunse; gargara nu părea să fie o caracteristică generală a speciei. Îl apucă pe Nick şi îl trase în picioare, declanşând mai multe explozii în capul Korunnaiului. Nick se luptă cu nevoia de a vomita, apoi gândi: *Hei, nu e nava mea*, şi vomită spectaculos. Cea mai mare parte se duse pe punte, dar şi cizmele Weequayului primiră partea lor. Weequayul se uită în jos, şocat.

— Cizmele mele! răcni el, cuvintele ieşindu-i cu greu din gât.

Se uită la Nick, care nu-i putu răspunde decât cu un zâmbet bolnăvicios şi o ridicare din umeri. Weequayul îşi schimbă strânsoarea, o mână ținând partea din față a cămăşii lui Nick. Strânse cealaltă mână într-un pumn care părea la fel de mare şi dur ca un asteroid, îşi trase brațul înapoi şi...

— Mok! Opreşte-te!

Asteroidul ucigaş îndreptat spre nasul lui Nick ezită.

— Lasă-l în pace.

Nick îşi dădu seama că vocea era umană. Apoi Mok îi dădu drumul; el se clătină înapoi şi pe jumătate se aşeză, pe jumătate se prăbuşi pe plăcile punții.

— Du-te şi curăță-te, spuse omul. Şi adu un droid aici sus să se ocupe de mizeria asta.

În timp ce vorbea, roti scaunul, oferindu-i lui Nick o privire bună asupra lui. Nick presupusese deja că se afla la bordul unei nave de contrabandişti, iar înfățişarea bărbatului la care se uita părea să-i confirme bănuiala. Era scund şi voinic, cu o barbă nerasă de cel puțin o săptămână şi o cicatrice nevindecată cum trebuie pe obrazul

stâng, care îi făcea buza superioară să rânjească constant. Culoarea roz a cicatricei contrasta puternic cu bronzul său natural. Purta pantaloni, o bluză nepotrivită şi o vestă cu buzunare. Un blasterul E-9 mic atârna de un toc de umăr, sub braţul stâng.

Ar fi putut ieşi din distribuţia unui holofilm ieftin despre piraţii spaţiali.

— Trebuie să-l scuzi pe Mok, spuse el pe un ton surprinzător de plăcut. Este destul de mândru de cizmele alea.

Un droid MSE-6 se strecură de pe unul dintre coridoare pe punte şi începu să aspire resturile ultimei mese a lui Nick. Omul zâmbi.

— Bine ai venit la bordul navei *Far Ranger*, spuse el.

Câteva clipe mai târziu, Weequayul se întoarse, cizmele fiindu-i readuse la gloria de odinioară. Se uită la Nick şi spuse:

— Ar trebuia să-l ejectez în spaţiu, spuse el, fiecare cuvânt ieşindu-i cu greu din laringe.

— Să rămânem cu ochii pe obiectiv, îi răspunse partenerul său uman. Nu uita, există o recompensă frumuşică pentru Maiorul Rostu. La urma urmei, este dezertor şi a ucis un reprezentant de rang înalt al Imperiului.

Inima lui Nick se scufundă. Fusese în adâncuri atât de mult timp, iar viaţa şi libertatea îi fuseseră ameninţate din atât de multe direcţii diferite, încât aproape uitase că pe capul lui se afla un semn Imperial al morţii.

Prin fereastra din faţă putea vedea peisajul oraşului care trecea pe sub navă. Se îndreptau spre inima Oraşului Imperial şi spre Palat. Era cu puţin înainte de zori în această zonă temporală – mai târziu decât miezul nopţii pe care îl lăsase în urmă în *Mahalale*. Estimă că fusese inconştient aproximativ două ore.

— Suntem aproape de destinaţie, spuse răpitorul său. Oh, scuză-mi lipsa de maniere – numele meu este Drach Coven. Nu că ar conta prea mult pentru tine pe termen lung. Îmi imaginez că vei fi mort sau în închisoare înainte de sfârşitul zilei. Mi s-a spus că justiţia se înfăptuieşte destul de rapid acum că tot procesul obositor de litigii a fost înlocuit de sistemul Imperial.

Nick se întrebă pe scurt cine era tipul ăsta; deşi arăta ca un ticălos, vorbea ca cineva dintr-o clasă nobilă. Dar nu asta era cea mai mare grijă a lui în acest moment. Era mult mai preocupat de modul în care avea să scape din faţa unui pluton de execuţie în viitorul foarte apropiat. Mai multe scenarii posibile îi trecură rapid prin minte – din păcate, toate începeau cu faptul că nu era încătuşat de mâini şi de picioare.

Droidul-şoarece termină de curăţat puntea şi plecă. Weequayul, cu un ultim rânjet la Nick, se aşeză înapoi în scaunul pilotului.

— Mok poate fi un pic irascibil, spuse Coven cu amabilitate. Un defect al speciei, din câte am înţeles. Ştiu că pare bătăuş, dar de fapt este foarte inteligent şi un pilot mult mai bun decât mine. Vorbirea este un mod secundar de comunicare pentru specia lui. Între ei discută prin descărcări de feromoni.

Asta explica mirosul ciudat, îşi dădu seama Nick. Probabil echivalentul olfactiv al mormăitului în şoaptă pentru un Weequay. Când el nu răspunse la acest fapt, contrabandistul se încruntă.

— Sper că n-ai de gând să devii morocănos doar pentru că te predăm pentru recompensă. Evident, nu e nimic personal. La urma urmei, avem cheltuieli. Nava asta nu merge pe *gânduri plăcute*.

— Cred că funcţionează cu combustibil de pe piaţa neagră, spuse Nick.

Coven ridică o sprânceană.

— Amuzant – un ucigaş care ia atitudine morală în privința marketingului.

Nick începu să răspundă, apoi ridică din umeri. Ce rost avea?

Coven se întoarse la consolă şi deschise un canal de comunicații.

— Cala de andocare 1453-SG, aici este cargobotul Corellian *Far Ranger* al *Ligii de Comerț Interstelar*, solicitând permisiunea de aterizare…

Nava se aşeză uşor pe perna ei invizibilă de energie de repulsor. Nick zări un mic comitet aşteptând; câțiva soldați, un subaltern şi un Elomin în haine scumpe.

Odată ce trenul de aterizare al navei fu bine fixat pe doc, Mok deschise rampa. Nick speră că-i vor scoate cătuşele de la picioare, ca să poată ieşi din navă. În loc de asta, Mok îl ridică şi îl puse pe umăr, purtându-l aşa cum Nick ar purta un sac de *purnix* copt, astfel încât să nu vadă decât puntea şi tocurile cizmelor Weequayului.

Coven făcu schimb de saluturi cu Elominul, care se identifică drept Haninum Tyk Rhinann. Mok îl aruncă pe Nick pe punte, iar Rhinann făcu un gest către subalternul său, un Givin, care îi înmână un pachet lui Coven. Acesta din urmă rânji şi îl îndesă în vestă, apoi îi făcu un salut jovial Elominului.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, spuse el.

Elominul mai făcu un gest. Doi soldați din trupele de şoc îşi ridicară blasterele.

— Conform procedurii, vi s-a plătit recompensa pentru predarea unui inamic al Imperiului, le spuse el lui Coven şi Mok. Acum sunteți arestați pentru contrabandă şi alte infracțiuni împotriva *Breslei Comerciale*. Givinul făcu un pas în față şi smulse banii de recompensă din vesta dezorientatului Coven. Din moment ce Imperiul nu face afaceri cu infractorii, continuă Rhinann, recompensa este confiscată – la fel şi nava ta şi toate bunurile şi anexele aferente.

— Faceți o greşeală! protestă Coven. Suntem membri licențiați ai *Ligii de Comerț Interstelar*…

— Luați-i de aici.

Rhinann făcu un gest de concediere.

Coven era prea şocat ca să mai protesteze, dar Mok nu era. Weequayul răcni de furie şi îl lovi pe unul dintre soldați, aruncându-l cinci metri pe punte. Când Mok se întoarse spre un alt soldat, fu lovit în spate de o explozie paralizantă trasă de un al treilea. Inelele concentrice de energie se ondulară în jurul lui, lăsându-l să cadă cu o prăbuşire care zgudui duracreta.

Rhinann privi nepăsător cum contrabandiştii erau duşi departe.

— Ai grijă ca ăsta, îi spuse el asistentului său, făcând un gest dispreţuitor spre cargobot – să fie sechestrat. Mai făcu un gest, iar un soldat îl ridică pe Nick în picioare. Scoate-i cătuşele, spuse Rhinann. Nick avu timp pentru un scurt impuls de speranță înainte ca Elominul să adauge: Lordul Vader va dori să-l vadă imediat.

Vader? gândi Nick. *Darth Vader, comandantul secund al Împăratului?* În numele tuturor strămoşilor săi *ghôsh*, ce voia Lordul Sith de la el?

Avea un sentiment foarte rău în legătură cu asta…

Capitolul 18

Piața Mongoh, aproape de miezul nopții, nu era un loc pe care ar fi vrut să-l viziteze singur, gândi Den. Era, în esență, o piață în aer liber, aglomerată cu tarabe deservite de diferite specii, care își vindeau marfa într-o cacofonie de strigăte, fluierături, bâzâituri și răgete. Den se obișnuise mai mult sau mai puțin cu barajul constant de decibeli care făcea parte din viața marelui oraș-planetă, dar gălăgia produsă aici, chiar dacă locul nu era închis, era incredibilă. Își dorea să-și fi amintit de amortizoarele sonice.

Clienții erau la fel de variați și colorați ca și vânzătorii. I-5 părea să fie singurul droid pe care Den îl putea vedea, deși nimeni nu-l băga în seamă în timp ce se strecura cu abilitate prin mulțime, trecând pe lângă un Rodian beat cu un politicos *Scuză-mă*, oprindu-se să ridice, cu o viteză care îi încețoșa ochii, un coș cu păstăi verzi pe care o femelă Snivvian îl scăpase și dând indicații unui Arcona care căuta o stație publică de comunicații. După toate aparențele exterioare, era droidul de protocol perfect, politicos și serviabil până la limita lingușirii. Nimeni nu ar fi ghicit că era o mașină în misiune.

Den îl urmă cum putu, întrebându-se cum credea droidul că îl va putea găsi pe Jax în mulțimea asta, chiar dacă Jediul se mai afla pe undeva prin apropiere. De asemenea, se întreba, nu pentru prima dată, dacă angajamentul lui I-5 de a-l găsi pe fiul fostului său partener trecea de obsesie și devenea o aberație în toată regula.

E teribil de loial pentru un droid, gândi el. *E cam patetic, de fapt.*

După alte câteva minute de căutări la întâmplare, droidul se opri la un mic stand din plasteel și lemn sintetic care vindea măști de ozon, plasturi antiox, filtre nazale și alte balsamuri pentru cei mai paranoici dintre cei care respirau oxigen.

Proprietarul, un umanoid dintr-o specie pe care Den nu o recunoscu – ceea ce era surprinzător în sine, având în vedere că se plimbase prin galaxie de mai multe ori – vorbi în liniște cu I-5. Până când Den reuși să danseze prin mulțime suficient de aproape de ei, conversația se terminase, iar I-5 se îndepărta repede. Den oftă și își schimbă direcția pentru a ține pasul. Îl prinse din urmă pe droid chiar la ieșirea din piață; liniștea relativă era o binecuvântare și chiar mai mult.

— Bine, droid-spion, despre ce a fost vorba?

— Se pare că Jax a avut o altercație cu unul dintre mafioții locali acum câteva zile. Un Hutt pe nume Rokko.

— Am auzit de el. Deci asta a fost scena de pe pasarela de la mezanin.

— Exact. Și acum știu unde se află reședința lui Rokko.

— Și o să mergi la el să-l întrebi despre băiatul nostru.

Micul Sullustan începu să răsufle din greu – picioarele lui scurte nu puteau să egaleze pașii lungi pe care îi făcea I-5.

— Ceva de genul ăsta, răspunse droidul.

Den se aruncă în față și reuși să-l prindă de braț pe I-5, încetinind droidul.

— Dacă tu crezi că va fi atât de ușor, spuse el, atunci am un câmp de asteroizi în Inelul Exterior pe care aș vrea să ți-l vând.

Se ținu bine, iar I-5 se opri ezitant.

— În regulă, spuse el. Dă-mi o alternativă.

Den ştia că nu va avea atenția droidului pentru mult timp, aşa că vorbi repede.

— Nu putem da buzna ca nişte soldați şi să începem să cerem diverse chestii. Avem nevoie de un fel de acoperire – o poveste pe care să o creadă.

— Şi tu ai una.

— O voi avea, într-un minut. Den se gândi îndârjit. Avem nevoie de ceva cu care să-l ispitim, ceva ce va dori să vadă… Rânji. Pe tine.

Droidul clipi cu o sclipire rapidă a fotoreceptorilor săi.

— Pe mine?

— Mai exact, abilitatea ta la *sabacc*. Rokko adoră jocurile de noroc, din câte am auzit. Va fi fascinat de un droid care joacă cărți.

I-5 arătă scepticism.

— Orice droid de protocol poate fi programat să…

— Să joace cărți, sigur. Dar nu poți programa o aptitudine pentru asta. Nu aşa cum o ai tu.

— Presupunând că ai dreptate…

— Ai încredere în mine, spuse Den. Am dreptate. Pe Drongar ai scos matrice împotriva lui Tolk, Barriss şi Klo – un *cititor de trupuri*, un Jedi şi un *îngrijitorul de minți*, ca să nu mai vorbim de mine, care am ceva abilități de joc, şi ai reuşit să pui deoparte suficiente credite pentru a ne aduce pe Coruscant şi a ne ține în viață în tot acest timp. E nevoie de mai mult decât un cip bun de calculator. În plus, e ca şi replica despre Noghriul care recită poezie – *ceea ce e uimitor nu e că o face bine, ci că o face.*

— Foarte bine, spuse droidul. Care este şmecheria?

— Simplu. Te vând lui Rokko.

* * *

Elominul nu era un tip vorbăreț. Nick nu mai întâlnise niciodată un reprezentant al acestei specii. Haninum Tyk Rhinann era înalt şi zvelt, iar pasul său era greu de urmat. De fiecare dată când expira, colții nasului îi tremurau. Era extrem de enervant. Nick auzise spunându-se că erau creaturi înfricoşătoare pentru unii, cu capetele lor cu coarne şi nasurile lor cu colți, dar personal credea că Rhinann arăta oarecum caraghios – ca un AT-ST îmbrăcat în haine ostentative, străbătând coridorul Palatului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Nick – *sunt Elominii telepatici?* se întrebă el într-un moment de panică – Rinann se uită înapoi la el cu o încruntare.

— Ține pasul, omule. Lordului Vader nu-i place să fie lăsat să aştepte.

Bună observație. Chiar dacă Nick nu era nerăbdător să se întâlnească cu Lordul Întunecat, ar fi fost mai bine să ajungă la timp decât să întârzie.

— Dar de ce vrea să mă vadă? întrebă el. Nu sunt atât de important – sunt doar un luptător de gherilă. Eu…

— Noaptea trecută ai ajutat un Jedi. L-ai ajutat să scape de o echipă trimisă după el de autoritățile locale.

Nick se holbă la el.

— De unde ştii…, dar îşi dădu seama de răspuns înainte să termine întrebarea. Înregistratoarele din hol.

Multe hoteluri şi alte instituții de acest gen din locuri precum cartierele sărace aveau aparate de înregistrare audio-video montate pe coridoare şi, probabil, şi în multe dintre camere. Fără îndoială, un înregistrator capturase ultimele minute ale luptei de

la *Brațele Coruscantului*. Şi ar fi fost o chestiune simplă să facă o potrivire încrucişată între holoidentitatea sa şi cea a fostului Maior brevetat Nick Rostu.

— Da. Lordul Vader a examinat imaginile şi l-a identificat pe Jedi drept Jax Pavan. Nu la mult timp după aceea, camerele noastre te-au surprins în *Piața Tangor*. L-am trimis pe Weequay şi pe însoțitorul său să te ia. Erau contrabandişti şi vânători de recompense. Restul îl ştii.

— Erau contrabandişti şi vânători de recompense?

— Exact. Acum sunt doar deşeuri neprocesate, Imperiul a achiziționat un nou cargobot fără niciun cost şi nu a fost încălcată nicio lege. Cel mai eficient.

Nick fu surprins de compasiunea pe care o simțea pentru foştii săi răpitori şi deloc surprins de furia pe care o simțea pentru Rhinann. Cu un efort, o împinse înapoi şi spuse:

— Nimic din toate astea nu explică ce vrea Vader cu…

— Nu te vrea pe tine, spuse Rhinann. Îl vrea pe Jax Pavan. Tu eşti doar un mijloc pentru atingerea acestui scop.

Capitolul 19

— Ai crezut că l-ai păcălit, nu-i aşa? întrebă Stăpânul Suprem.

Kaird ştia că nu avea rost să se ascundă. Auzise adesea spunându-se că, atunci când cineva îşi dă seama că totul e pierdut, iar ruşinea şi moartea sunt o certitudine, acea cunoaştere este însoţită de o anumită seninătate. O alinare paradoxală, sau cel puţin o uşurare, în a privi în sfârşit moartea în ochi. Nu mai încerci să vezi simultan o duzină sau mai multe trasee temporale; nu mai încerci să stabileşti un curs prin labirintul cețos al viitorului. Gata cu planurile. Gata cu grijile.

Mai este doar acceptarea.

Kaird ştia despre calmul care însoțeşte devotamentul total al războinicului, deşi el însuşi nu avusese niciodată ocazia să-l experimenteze. Nu era, în general, apanajul unui asasin, care are sarcina de a duce treaba la bun sfârşit prin orice mijloace. Onoarea nu era doar de prisos pentru cineva precum Kaird, uneori era chiar periculoasă. Asasinii nu-şi puteau permite luxul onoarei.

Având în vedere toate astea, fu surprins să simtă acum acel sentiment de seninătate despre care auzise. Dar era acolo. Ştia că nu exista nicio cale de scăpare – mai rămânea doar ca Stăpânul să îşi pronunțe sentinţa. Erau câţiva în organizaţie care s-ar fi înghesuit să fie pe primul loc pentru a apăsa pe trăgaci, şi mulţi alţii care ar fi considerat că nu era nimic special şi care nu şi-ar fi pierdut somnul din cauza asta. Chiar şi cei câţiva pe care Kaird îi considera prieteni şi aliaţi l-ar fi trimis la *Marele Cuib* cu puţin mai mult decât o lacrimă sau două vărsate. La urma urmei, după cum se spunea, nu era nimic personal. Erau pur şi simplu afaceri.

Şi nu-şi făcea iluzii cu privire la gravitatea acţiunilor sale. Să schimbi insulte şi aluzii cu Xizor în timpul întâlnirilor era una; să încerci să-i înscenezi furtul proprietăţii aproape nepreţuite a unui şef de sector puternic de pe Metellos era cu totul altceva. Ca pedeapsă pentru prima faptă, Stăpânul Suprem Perhi s-ar fi mulţumit probabil doar cu a-i crea lui Kaird un nou anus; pentru cea din urmă, Xizor nu ar fi cerut nimic mai puţin decât rămăşiţele îngheţate ale Nedijiului plutind în derivă pe orbita planetei. Dacă ar fi reuşit, ar fi fost altfel. Casa Sizhran nu ar fi fost încântată pentru înlăturarea fiului lor favorit, dar ca Vigo, Kaird ar fi fost într-o poziţie mult mai bună pentru a face faţă reacţiilor lor. Dar nu reuşise. Şi acum...

— M-a depăşit, spuse Kaird.

Nu era nicio ruşine în această recunoaştere.

— Adevărat, răspunse Stăpânul. Va trebui să fii mai atent data viitoare.

Data viitoare?

Kaird urmări cu atenţie chipul lui Dal Perhi. Era destul de priceput la citirea expresiilor umane, dar Stăpânul Suprem nu dădea nimic de înţeles în acest moment. Gândurile îi treceau prin cap Nedijiului, fugărindu-se unele pe altele ca penele într-un vânt puternic. Ştia că Perhi nu era înclinat spre cruzime inutilă sau excesivă; pe de altă parte, nici compasiunea nu era tocmai grija lui principală. Concluzia era că Stăpânul Suprem al *Soarelui Negru* nu era cunoscut pentru acte mărinimoase.

Doar pentru cele practice.

Kaird înclină uşor capul.

— Data viitoare?

Perhi aprobă din cap, ca şi cum ar fi recunoscut ceva confirmat. Apoi se dădu în spate.

— Prinţul Xizor este ambiţios, spuse el, şi ridică din umeri. Nimic deosebit de uimitor în asta; Falleenii nu provin din strămoşi drăguţi şi drăgălaşi.

— Nici Nedijii, spuse Kaird.

— Foarte adevărat. Dar există o diferenţă crucială între tine şi Xizor. Xizor va fi Stăpân. Din nou, nu este foarte surprinzător – majoritatea membrilor *Soarelui Negru* consideră că postul de Vigo este *penultimul*. Dar tu nu, Kaird.

Kaird simţea cum i se ridică puful fin care îi acoperea pielea; nu putea controla reacţia străveche la un pericol brusc mai mult decât şi-ar fi putut opri propria inimă. Şi totuşi – era cu adevărat vreun pericol la care să reacţioneze? Întotdeauna presupusese că dorinţa sa de a părăsi organizaţia era echivalentă cu un semn al morţii dacă cineva afla de ea. Dar tonul Stăpânului nu era acuzator.

Dal Perhi se ridică şi întinse o mână spre perete. O secţiune a suprafeţei de oţel-cristal se desprinse, dezvăluind o privelişte magnifică: curba strălucitoare a planetei însăşi, cu faţa spre catifeaua spaţiului. Deoarece *Sinharan T'sau* era un *skyhook*, Coruscantul apărea *deasupra* lor, strălucind pe fundalul nopţii. În timp ce Kaird privea, un Distrugător din clasa Victory ieşi greoi de pe orbită. Nava de nouă sute de metri în formă de pană, înţesată cu turbolasere, lansatoare de rachete şi alte arme, începu să se ridice încet şi silenţios spre stele, cu sistemul de propulsie ionică strălucind. Era îndreptată în direcţia Nebuloasei Massiff, deşi Kaird ştia că acesta nu era niciun indiciu cu privire la destinaţia finală a Distrugătorului.

— Xizor vrea toate astea, spuse Stăpânul, arătând spre semiluna aurie care umplea jumătatea superioară a marii ferestre. Cred cu adevărat că, dacă mă va înlocui, tot nu va fi mulţumit. Cred că va încerca să se folosească de poziţia sa pentru a avea acces la urechea Împăratului însuşi.

Kaird fu surprins. Atitudinea Republicii faţă de *Soarele Negru* fusese una de intoleranţă; agenţiile locale de aplicare a legii de pe diferite planete făcuseră raiduri în sălile de jocuri de noroc, închiseseră bârlogurile unde se consumau mirodenii şi punctele de distribuţie când şi unde puteau şi, în general, făcuseră viaţa extrem de complicată, în special în sistemele centrale. Desigur, spre sfârşit, Senatul devenise atât de umflat şi ineficient încât nu mai reprezenta o ameninţare, dacă nu chiar deloc, dar stigmatul rămăsese în vigoare.

Cu Imperiul, era diferit. Împăratul Palpatine se dovedise a fi un conducător mult mai pragmatic decât fusese Cancelarul Palpatine. Bineînţeles, nu recunoscuse oficial *Soarele Negru*, dar era un secret deschis că, atâta timp cât nu se încerca nimic prea ostentativ, căile de contrabandă cu mirodenii, bârlogurile ilegale şi traficul de pe piaţa neagră erau libere să funcţioneze. În zilele noastre, era mult mai probabil ca personalul planetar însărcinat cu aplicarea legii să închidă ochii la diversele şi profitabilele operaţiuni ale cartelului. Desigur, exista un preţ – sau, mai degrabă, o serie de preţuri, tarife, comisioane şi altele – pentru asta, dar, în cea mai mare parte, *Soarele Negru* îl plătea cu plăcere. Luând în considerare toate aceste lucruri, era cu adevărat, aşa cum proclamase Palpatine după ce preluase frâiele guvernului, o *Epocă de Aur*.

Oricum, pentru infractori.

Cu toate astea, Perhi nu credea că *luna de miere* va dura la nesfârşit şi nu era convins că va fi o binecuvântare fără rezerve. Stăpânul Suprem considera că este

important ca *Soarele Negru* să îşi păstreze autonomia. Nu dorea un război perpetuu între *Soarele Negru* şi Imperiu, dar era de părere că detensionarea nu trebuia să meargă prea departe. Un acord complet ar fi dus în cele din urmă, inevitabil, la complacere şi, de aici, la supunere. Având în vedere toate astea, Kaird îşi dădea seama că felul cum percepea Xizor amenințarea îl îngrijora foarte mult pe Stăpânul Perhi – şi nu doar pentru binele său.

Toate acestea îi trecură prin minte lui Kaird într-o clipă. Înainte să poată vorbi, însă, Perhi ridică o mână liniştitoare.

— Acum, spuse el, sunt destul de sigur că l-am citit corect pe Prințul nostru Falleen. Spune-mi dacă te-am judecat la fel de corect. Şi tu aspiri să devii un Vigo, Kaird de pe Nediji, spuse el. Dar scopul tău final nu este să fii Stăpânul Suprem al *Soarelui Negru*. De fapt, scopul tău se află departe, pe unul dintre brațele spiralei.

Gesticulă din nou, iar vederea panoramică se schimbă brusc, aliniindu-se cu planul galactic. O clipă mai târziu, Kaird fu nevoit să-şi reprime un oftat, când întregul *skyhook* păru să facă brusc un salt înainte, zburând cu o viteză incredibilă direct spre Nucleul galactic orbitor.

Desigur, îşi spuse el, întreaga călătorie era simulată, generată într-un computer central undeva în *Sala Miezului Nopții*. Totuşi, realismul era absolut. Părură să străbată Nucleul în câteva secunde, trecând în tăcere pe lângă şi printre stelele foarte apropiate care, în unele cazuri, se aflau la doar câteva luni-lumină distanță. Pentru o clipă se aflau pe marginea vârtejului din centru, a găurii negre vorace care sugea stele întregi în adâncurile ei necunoscute – şi apoi treceau mai deplate, zburând din nou printre nebuloasele orbitoare, peisajul stelar aglomerat începând în sfârşit să se subțieze. Se desprinseră de Nucleu şi continuară călătoria, fără să încetinească; în realitate, Kaird îşi dădu seama că accelerau, parcurgând mii de ani-lumină într-o secundă, făcând ca cea mai rapidă călătorie cu hipermotorul să pară ca mersul pe jos al unui *dewback* bătrân. Apoi, în sfârşit, simularea începu să încetinească. Intrară într-un sistem, trecură pe lângă un gigant gazos cu inele, unul mai mic, fără inele… şi în cele din urmă se opriră în fața unei lumi alb-albastre, care orbita în zona de revoluție îngustă dintre punctul de fierbere şi cel de îngheț al apei.

Cu un şoc, Kaird o recunoscu. Era Nedij. Lumea lui.

Şi în spatele lui, Stăpânul spuse încet:

— Tu vrei doar să mergi acasă, nu-i aşa, Kaird?

Capitolul 20

— Nu pot spune că sunt încântat de această idee, spuse I-5.

— Bineînțeles că nu. Niciodată nu eşti încântat de ideile mele. Dacă ar fi fost ideea ta să te vinzi ca sclav unui gangster nemilos doar pentru a obține informații, ți-ai fi rupt cablurile de putere ca să încerci.

— Chiar aşa?

— Absolut, îl asigură Den pe droid în timp ce se apropiau de intrarea subterană în bârlogul lui Rokko. Pentru că eşti de departe mai deştept decât droizii obişnuiți. Vei găsi o cale să obții informațiile de care avem nevoie şi apoi să evadezi. Ai face orice pentru bătrânul Jax.

Fotoreceptorii lui I-5 se întoarseră spre el, unghiul, focalizarea şi intensitatea lor înregistrând o uşoară surprindere.

— Detectez o notă de sarcasm?

— Asta este exact ce-mi trebuie acum – un droid paranoic.

Cu toate astea, în spatele răspunsului său, Den se simțea inconfortabil.

Observația lui I-5 îl duruse mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Oricât de mult ar fi încercat să nege, pe măsură ce căutarea lui Jax Pavan de către I-5 crescuse în intensitate, Den se trezise căzând pradă unei emoții neaşteptate şi foarte neplăcute.

Era gelos. La început încercase să nege, dar nu-i luase mult timp să-şi dea seama de inutilitatea acelei căi. Aşa că recunoscuse, în tăcere, şi încercase să justifice excesul, spunându-şi că prietenia lui cu I-5 nu va fi în niciun fel pusă în pericol de fiul lui Lorn, dacă şi când va fi găsit. Nici asta nu îl ajutase. De fiecare dată când droidul îl menționa pe Jax, Den se trezea scrâşnind din dinți.

E absurd, îşi spuse el. *Nu poți fi nesigur de ceea ce simte un droid pentru tine. Cât de patetic este asta?*

Cu toate astea, aşa simțea el. *Din câte ştii tu, I-5 a fost programat de Lorn să îl caute pe Jax cu tot devotamentul ăsta neclintit.* Dar chiar şi când se gândea la asta, ştia că nu era cazul. Dintre toți droizii pe care Den îi întâlnise vreodată, I-5 era singurul care era conştient. Reporterul ştia că o parte din această stare era fie preprogramată, fie o imitație euristică, la fel ca în cazul tuturor droizilor de protocol. Se spunea că atenuatoarele de creativitate şi inhibitorii comportamentali încorporați împiedicau maşinile să atingă vreodată acel nivel *rarefiat* de sensibilitate adevărată rezervată oamenilor şi altor ființe. Dar lui I-5 îi fusese îndepărtat atenuatorul de creativitate şi cea mai mare parte a software-ului său fusese ştearsă. Desigur, existau unele subrutine de programare care erau integrate prea adânc pentru a putea fi eliminate fără a-i deteriora fizic procesorul principal. De exemplu, nu mai putea să comită o crimă aşa cum nu putea să zboare agitând brațele, deşi se putea apăra pe sine şi pe cei aflați sub protecția sa. Dar, pe lângă opțiunile extinse pe care le oferea lipsa de hardware şi software, Den nu putea să nu simtă că I-5 mai avea ceva în plus, ceva indefinibil, ceva care îl făcea mai mult decât suma părților sale electronice.

Totul se reducea la faptul că *omul de metal* avea *liber arbitru*, într-un grad fără precedent. Nu programarea îl împingea atât de mult să-l găsească pe fiul prietenului şi partenerului său – ci dorința. Căuta pe străzile rău famate din adâncurile

Coruscantului pentru că el chiar voia să-l găsească pe Jax Pavan.

Şi Den nu putea să nu se întrebe dacă, în cazul în care ar fi fost nevoie, I-5 ar fi arătat acelaşi nivel de prietenie şi devotament pentru el.

Îşi dădu seama că droidul spusese ceva.

— Scuze, ce?

— Am spus, ce se întâmplă dacă ei pun un bolț limitator pe mine?

— Ei bine…

— Nu te-ai gândit la asta, nu-i aşa? Când Den nu răspunse, droidul continuă: Din fericire, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut Lorn când m-a salvat a fost să instaleze un software piratat care dezactivează bolțurile limitatoare şi alte dispozitive inhibitoare externe.

— Ştiam asta, spuse Den grăbit.

Droidul îi aruncă o privire sceptică în timp ce treceau de colț şi se treziră brusc în fața unui droid foarte mare şi foarte intimidant. Den nu era familiarizat cu modelul, dar era evident că nu fusese proiectat să fie contabil. Arăta exact cum era: o maşină de ucis.

— Cu ce te pot ajuta, prietene? îl întrebă vocea electronică pe Den.

Tonul era politicos, chiar grijuliu, dar Den nu se lăsă păcălit; ştia că, dacă droidul percepea ceva ce semăna cât de cât cu o amenințare, îl prăjea imediat. Nu conta că era un Sullustan neînarmat, ceea ce îl făcea la fel de letal ca un cățeluş cu burta plină de mâncare; dacă nu-şi alegea cu grijă răspunsul, urmau să-i trimită rămăşițele înapoi pe Sullust într-o pungă.

Droidul aştepta un răspuns. Îl ignora pe I-5, ceea ce nu era surprinzător – un simplu droid de protocol nu era o amenințare.

— Am o curiozitate pe care m-am gândit că marele Rokko ar putea-o găsi amuzantă, spuse Den. Apoi făcu un gest către I-5. Ai văzut vreodată un droid de protocol care să joace *sabacc*?

Droidul de pază îşi întoarse fotoreceptorii asupra lui I-5. Vocea lui Rokko fu cea care ieşi acum prin vocabulator; deşi Den nu-l auzise niciodată vorbind pe acest Hutt anume, era foarte familiarizat cu pronunția glotală în Bazică caracteristică speciei.

— De fapt, am văzut.

Gangsterul părea plictisit.

— Ai văzut vreodată pe vreunul câştigând nouă din zece meciuri? întrebă Den.

Urmă o pauză; deşi droidul de pază rămase nemişcat, reporterul ştia că, în sanctuarul său, Rokko tocmai privise mai atent.

— Nu, spuse încet vocea răguşită. Asta nu am văzut.

* * *

Nick Rostu cunoştea întunericul.

La urma urmei, fusese alături de Maestrul Jedi Mace Windu împotriva lui Kar Vastor în jungla aburindă de pe Haruun Kal. Kar Vastor, liderul rezistenței Balawai; Kar Vastor, cu vibrolamele sale montate pe brațe şi puterea sa aproape supranaturală. Kar Vastor, mai puternic în Forță decât oricare dintre Korunnai, mai puternic decât oricine din galaxie, poate, cu excepția Jedilor. Kar Vastor, atât de scufundat în partea întunecată încât, deşi Nick fusese la doar câțiva metri distanță de el în timpul acelei bătălii finale, îl putuse vedea la fel de clar ca pe Mace sau ca pe Iolu, gardianul care îl

tăiase de la stern până la buric – totuşi, uitându-se acum în urmă, îşi dădea seama că nu putuse vizualiza chipul liderului gherilei. Era ca şi cum Comandantul Balawai ar fi fost învăluit în întuneric, cumva, ca şi cum partea întunecată a Forței ar fi radiat o anti-lumină ciudată. Kar Vastor fusese esența, personificarea puterii primare, a sălbăticiei junglei şi a poftei de sânge distilate în carne şi oase. Nick nu văzuse niciodată pe cineva sau ceva care să-i fie pe potrivă.

Până acum. Până când ajunsese, neînarmat, în fața lui Darth Vader.

De parcă dacă aş fi fost înarmat, asta ar fi făcut vreo diferență, gândi el. Ar fi putut fi echipat cu rachete lansate de la încheietură, cu o pereche de DL-44 şi o puşcă disruptoare, şi ar fi putut la fel de bine să poarte un băț ascuțit.

Vastor fusese ferocitatea şi amenințarea animalică, abia stăpânite. Trosnise cu puterea părții întunecate. Brațele, picioarele, trunchiul şi umerii îi fuseseră acoperiți cu muşchi striați; arăta de parcă ar fi putut ridica deasupra capului un *grasser*[19] gestant. Cu o singură mână.

Vader era la fel de înalt ca Vastor, dar avea probabil cu douăzeci de kilograme mai puțin. Nu era la fel de impresionant din punct de vedere fizic; nicio musculatură nu era vizibilă sub armura neagră. Dar nu conta. Nick nu avea nicio îndoială că, dacă Kar Vastor s-ar fi confruntat cumva cu Darth Vader, renegatul Balawai sălbatic nu ar fi avut nicio şansă. Forța era puternică în Vader; chiar şi slaba putere a conexiunii lui Nick putea simți asta. Era mult mai puternică decât fusese în Kar Vastor. Ea pulsase din Vastor în valuri de furie, explodând ca un cuptor deschis. În Vader, era reținută. Zăvorâtă. În aşteptare.

Împrejurimile erau destul de inofensive: se aflau pe un balcon, sus, deasupra nivelurilor principale ale oraşului. Era imediat după răsărit; razele matinale ale soarelui Coruscantului aruncau scântei opalescente din numeroasele turnuri, zigurate, domuri şi alte structuri din jurul Palatului Imperial. Spira în formă de săgeată care îi susținea era mai înaltă decât majoritatea; Nick estima că se aflau la cel puțin şapte sute de metri deasupra străzilor. Dacă ar fi să cadă de la acea înălțime, ar fi avut aproape zece secunde la dispoziție pentru a regreta înainte de impact – presupunând că nu era lovit în plină cădere de unul dintre numeroasele vehicule care treceau în trombă prin diversele straturi de trafic.

Vader stătea aproape de marginea balconului, privind oraşul.

Nick îi auzea respirația greoaie. După un moment, se întoarse, cu pelerina neagră fluturând în spatele lui. Singurele indicii de culoare de pe corpul său erau luminile pâlpâitoare de pe platoşa toracică. Casca se roti spre el. Semisferele rotunjite fără luciu care îi protejau ochii – sau puteau fi ochii lui, din câte ştia Nick – nu arătau nicio mişcare; totuşi, cumva, Nick îşi dădu seama că era inspectat.

— Maior Nick Rostu.

Vocea îl surprinsese pe Nick. Nu era sigur cum se aştepta să sune Vader, dar acel bariton catifelat nu era ceea ce crezuse.

— Ultima dată în Marea Armată a Republicii, continuă Vader. Eşti acuzat de uciderea Colonelului Majjen, un reprezentant Imperial.

Nu părea să existe niciun motiv pentru a răspunde la asta, aşa că Nick tăcu.

Vader nu păru să observe.

— De asemenea, eşti responsabil pentru uciderea unui număr considerabil de soldați Imperiali în timpul petrecut ca luptător de stradă. Ca să nu mai vorbim de

[19] Grasserii – erbivore cu şase picioare şi trei ochi, originare de pe Haruun Kal.

încălcarea mai multor legi.

— Se numeşte *război*, spuse Nick.

Era terminat dacă se lăsa intimidat – sau aşa îşi spunea el. Adevărul era că era deja destul de intimidat. Vocea lui fusese un pic mai înaltă decât i-ar fi plăcut.

— Nu, spuse Vader. Se numeşte *răzvrătire*. Iar atunci când este comisă de un ofițer, se numeşte *trădare*. Lordul Întunecat tăcu câteva momente, aparent ocupat cu propriile sale gânduri. Apoi spuse: Forța pâlpâie în tine, Maiorule. Flacăra ei arde slab, dar există potențial. Focul ar putea fi alimentat, şi încă rapid, de puterea părții întunecate.

Nick tăcu, aşteptând.

— Am o sarcină pentru tine, Maiorule, spuse Vader. Dacă o îndeplineşti în mod satisfăcător, vei primi o navă şi ți se va permite să pleci liber, fără să ridice cineva mâna împotriva ta – atâta timp cât părăseşti Coruscantul şi sistemele Nucleului. Dacă eşuezi, viața ta este pierdută. Înțelegi?

— Vrei să-l găsesc pe Jax Pavan pentru tine, spuse Nick. Nu voi face asta.

Vocea îi tremură puțin, dar reuşi să spună cuvintele.

Vader se apropie de el.

— Cred că o vei face. De fapt, ştiu că o vei face. Eşti curajos; dosarul tău arată clar asta. Nu te temi de moarte. Îşi ridică mâna stângă, cu degetul arătător uşor întins, ca şi cum ar fi făcut o precizare. Dar există lucruri mult mai rele decât simpla moarte…

Şi înainte ca Nick să realizeze ce se întâmplă, Lordul Întunecat era cumva în mintea lui, o umbră întunecată întrerupându-i fluxul gândurilor. Umbra păru să se extindă…

Nick țipă şi căzu într-o beznă şi mai perfectă decât ochii lui Darth Vader.

Capitolul 21

Jax trebui să admită că ospitalitatea lui Rokko părea destul de sinceră.

Huttul le oferise luxul unei mese bune şi al unui duş, precum şi curăţarea şi repararea hainelor. Jax îşi luase precauţia de a-şi scoate mai întâi sabia din buzunarul ascuns în paltonul său. Nu conta dacă era găsită – Rokko ştia deja că era Jedi – dar ar fi fost de neconceput să-i fie furată.

O lungă curăţare cu ultrasunete şi un masaj energic din partea unui droid TDL modificat, ale cărui două seturi de mâini fuseseră echipate cu degete vibratoare, fuseseră urmate de o masă de *t'surys* la grătar cu garnitură de *spongewort* şi completate de o sticlă de *Albastru Chandrilan '439*. După care Jax trebui să recunoască că se simţea considerabil mai bine. De asemenea, avea chef să doarmă timp de o săptămână standard.

— Rokko o să ne pună la dispoziţie câţiva dintre bătăuşii lui pentru a ne asigura protecţie în timp ce îl căutăm pe *Ochi de Gândac*, spuse Laranth în timp ce îşi prindea centura pentru blastere în jurul şoldurilor. Tonul cu care spuse asta arăta cât de prisos i se părea o astfel de protecţie. De asemenea, gaşca lui lucrează la localizarea droidului.

— Bun. Cu cât ne mişcăm mai repede, cu atât mai bine.

Jax nu-şi menţionă îngrijorarea cu privire la recrutarea ajutorului Huttului, pentru că erau fără îndoială monitorizaţi. De asemenea, nu era necesar; Laranth ştia la fel de bine ca şi el că Rokko va încerca să găsească o modalitate de a-i înşela în această privinţă. Era de la sine înţeles că agenţii Împăratului vor plăti mai mult pentru droid şi doi răufăcători Jedi decât pentru droidul singur. Şmecheria stătea în găsirea momentului potrivit pentru a transforma tradarea într-una dublă.

— Să terminăm aici şi să ne întoarcem pe străzi, spuse el.

— Nu încă, răspunse Laranth. Rokko vrea să ne vadă înainte să plecăm. Iar acum e ocupat să negocieze pentru un droid nou.

Jax ridică o sprânceană.

— Un droid nou?

— Nu-ţi face griji. Din câte am auzit, nu e droidul nostru. Este o unitate de protocol – se presupune că este un geniu la *sabacc*, sau ceva de genul ăsta.

Jax gesticulă nerăbdător.

— Mă rog. Nu avem timp pentru asta.

— Se pare că priorităţile lui sunt diferite, spuse Laranth. Eu nu l-aş grăbi, Jax. În acest moment, el este cea mai bună – poate singura – şansă pe care o avem de a găsi droidul.

* * *

Cărţile păreau ridicol de mari în mâinile butucănoase ale Huttului.

Le studie pentru o clipă, apoi anunţă:

— Pariez două.

Puse două jetoane de credit în potul de mână. I-5 păru complet imperturbabil, chiar şi pentru Den, care ştia cum să citească expresiile droidului.

— Pun două.

Mai intrară două jetoane de credit.

Den rezistă impulsului de a bate din picior. În acest joc se juca mult mai mult decât reputația lor.

— Plusez cinci.

Huttul era un jucător impasibil, un maestru al măştii de *sabacc* – fața ilizibilă care nu dădea niciun indiciu despre ce fel de matrice deținea jucătorul. Cu toate astea, nimeni nu putea fi mai inexpresiv decât un droid, şi niciun jucător pe care Den îl întâlnise vreodată nu era mai priceput decât I-5 în a citi cel mai subtil limbaj corporal, indiferent de specie. Nici măcar Lorrdienii, cu toate talentele lor lăudate, nu erau atât de buni.

Rokko aruncă zarul cu şase fețe pentru schimbare. Ieşi un doi; nicio schimbare.

— Să vedem cărțile, spuse droidul calm.

Rokko clipi, apoi îşi puse cărțile jos. I-5 făcu la fel. Den aproape că oftă, şi putu auzi conversațiile emoționate şi uimite dintre angajați, mulți oprindu-se să urmărească jocul. Comentariile în surdină erau justificate: droidul avea o mână perfectă, cărțile totalizând douăzeci şi trei. Era o victorie automată, iar droidului îi luase mai puțin de zece minute. Pentru o clipă, tăcerea din cameră fu cea mai adâncă pe care Den o auzise vreodată. Apoi Rokko râse. Corpul său fără oase se cutremura în timp ce-şi hohotea umorul, fălcile sale, fiecare de mărimea unui gong de invocare, tremurând de veselie.

— Îmi place acest droid! Pot face mulți bani cu acest droid! Nimeni nu va crede că un droid poate juca *sabacc* aşa. Şi chiar şi după ce vor crede, vor continua să se întoarcă să-l vadă jucând din nou. Se întoarse ponderat spre Den. Îți dau cinci sute de credite pentru el, spuse el pe un ton mărinimos.

Den îl văzu pe I-5 ridicându-se indignat şi îi aruncă o privire.

Droidul, amintindu-şi că juca rolul unei unități de protocol pasive, se potoli, deşi Den îşi dădea seama că încă fierbea. Cinci sute de credite ar fi fost un chilipir pentru un droid în stare mult mai proastă. Poate că I-5 era un model învechit, dar piesele lui erau toate în stare bună de funcționare.

Dar aceasta nu era deloc o afacere de tipul *totul sau nimic*. Den ştia că Huttilor le plăcea să se târguiască aproape la fel de mult ca Toydarianilor.

— Aceasta este o unitate unică. O mie cinci sute nu ar fi prea mult de cerut... Totuşi, în semn de recunoaştere a înaltei tale poziții de afacerist în Sectorul Yaam, o să fie o mie două sute.

Ochii enormi şi apoşi ai Huttului se îngustară.

— Pfah! E doar un droid de protocol cu un fel de îmbunătățire în calculul şanselor. Opt sute.

În cele din urmă ajunseră la un compromis de o mie, ceea ce Den îşi imaginase de la început. În timp ce creditele erau numărate în mâna lui Den, Rokko făcu un gest către droid.

— Care este clasificarea ta?

— I-5-YQ, domnule.

Tonul era servil cum se cuvine, observă Den cu uşurare. Se părea că nici Rokko nu găsise nimic reprobabil în el, pentru că spuse:

— Du-te pe coridor şi adu-i pe cei doi care aşteaptă în ultima cameră. Lui Den îi adăugă, în timp ce I-5 pornea ascultător pe coridor: Doi Jedi care îmi cer ajutorul. Îți spun eu, viața devine din ce în ce mai ciudată.

Apoi chicoti.

Doi Jedi? Den se întoarse repede, dar I-5 dispăruse deja. Ridică din umeri. *La urma urmei*, îşi spuse el, *care sunt şansele?*

* * *

— Am aşteptat destul, spuse Jax. Să mergem.

Se întoarse spre uşă, iar Laranth îl urmă.

— Poate că ai dreptate. O să mă simt mult mai confortabil când o să-mi recapăt blasterele.

Jax nu răspunse. Nu era prea sigur de ce se grăbea atât de brusc. În parte, era vorba de sentimentul reînnoit al scopului pe care i-l dăduse misiunea Maestrului Piell – foarte probabil ultima misiune pe care o va avea vreodată ca Jedi. Se simțea bine să aibă un scop. Pentru moment, cel puțin, viața lui avea din nou un sens; se simțea viu şi încrezător. Era pregătit să înfrunte orice surpriză, orice întorsătură neaşteptată, pe care i-ar fi rezervat-o viitorul. *Dă-i drumul*, îşi spuse el. Se va ridica cu bucurie la orice nouă provocare sau complicație care îi va ieşi în cale.

Deschise uşa şi văzu un droid de protocol stând în fața lui, cu un braț ridicat ca să bată. Droidul se uită la el, iar Jax avu cea mai ciudată senzație că, deşi fața droidului era imobilă, era cumva surprins să-l vadă. Mai mult decât surprins; era şocat, luptându-se cu neîncrederea.

Droidul făcu un pas înapoi, coborându-şi brațul.

— Jax Pavan, spuse el încet.

— Da?

Droidul fusese în mod evident trimis de Rokko să îi aducă, dar asta nu explica de ce suna atât de şocat. Şi cu siguranță nu explica de ce *arăta* atât de şocat.

Droidul făcu un pas în față. Când vorbi din nou, vocea lui era şi mai joasă; un ton conspirativ. Spuse opt cuvinte şi apoi fu rândul lui Jax să se uite la el neîncrezător.

— Eu sunt I-5. Tatăl tău m-a trimis.

PARTEA a II-a

CUM ESTE SUS, AŞA ESTE ŞI JOS

Capitolul 22

În drum spre suprafața Coruscantului, Nedijiul Kaird reflecta la întorsăturile ciudate pe care le putea lua uneori viața. Fusese atât de sigur că Stăpânul Suprem avea de gând să-i smulgă penele din coadă, încât îi trebuiseră câteva clipe să înțeleagă – în primul rând, că fusese cruțat, şi în al doilea rând, de ce fusese cruțat. Dacă gura lui ar fi fost compusă din carne moale, în loc de cheratină, probabil că maxilarul i-ar fi căzut într-o expresie prea umană de uimire. Şi totuşi, avea un sens perfect. Era, de asemenea, simplu, atât de simplu încât Kaird se mustra în sinea lui pentru că nu anticipase. La urma urmei, el era un asasin.

Perhi îi explicase că Prințul Xizor pusese ochii pe mantia de Stăpân. Oricine ştia ceva despre specia Falleen ştia că erau duşmani de temut chiar şi fără forța lor excepțională şi fără manipularea feromonilor. Se spunea că şiretenia şi viclenia lor naturală ar fi făcut invidios chiar şi un Neimoidian. Combinând toate acestea cu un intelect foarte focusat, Xizor devenea într-adevăr un duşman formidabil.

De aceea, Stăpânul îl trimisese pe Kaird să-l ucidă.

Era un plan simplu şi direct, iar asta îl făcea să aibă şanse de reuşită. Creierul lui Xizor, obişnuit să construiască capcane elaborate, țesute rapid, redirecționări greşite şi jumătăți de adevăr, ar fi putut să nu vadă ceea ce era chiar în fața lui, până nu era prea târziu. Cel puțin, asta sperau Perhi şi Kaird.

Deoarece sancțiunea nu putea fi executată în *Sala Miezului Nopții*, din motive evidente, trebuia găsită o scuză pentru ca Prințul Xizor să părăsească *skyhookul* şi să se întoarcă pe Coruscant. Perhi găsise un şiretlic excelent. O serie de comunicate interceptate, purtate între funcționarii Imperiali, vorbeau despre un droid care transporta date valoroase pentru rebeliunea emergentă de pe străzile Coruscantului şi, prin urmare, şi pentru Imperiu. Se presupunea că se ascunsese undeva într-unul dintre sectoarele mai rău famate ale Coruscantului. Dacă acest lucru era adevărat şi dacă *Soarele Negru* reuşea să ajungă primul la el, organizația ar fi avut o monedă de schimb puternică în viitoarele afaceri cu Imperiul.

Toate acestea erau motive suficiente pentru a-l trimite pe Xizor în misiunea de a-l găsi şi de a-l aduce la *Sala Miezului Nopții*. Perhi îi spusese lui Xizor că îi încredințează această sarcină lui şi numai lui, deoarece Prințul Falleen era cel mai calificat dintre toți aspiranții la postul de Vigo. Dacă Xizor avea un defect care putea fi exploatat, acela era orgoliul. Mândria lui îi cerea să reuşească. În mintea lui Xizor nu exista nicio îndoială că îl va găsi pe acest droid 10-4TO. Sau în mintea oricui altcuiva, de altfel. Şi când îl va aduce înapoi, va fi numit Vigo.

Dar nu Xizor l-ar fi adus înapoi. Acea onoare îi va aparține lui Kaird. Stăpânul îi spusese foarte clar că recuperarea droidului va fi considerată un bonus. Adevărat, ar putea fi o doar pană pe capetele lor colective, dar Xizor era ținta principală. Când Kaird îi va arăta lui Perhi dovada morții lui Xizor, Stăpânul Suprem va avea ceea ce îşi dorea: imunitate față de un subordonat periculos de ambițios. Iar Kaird va avea ceea ce îşi dorea: o grămadă de credite şi promisiunea de a se întoarce în siguranță pe Nedij.

Toată lumea va câştiga, îşi spuse el. *Ei bine, cu excepția lui Xizor.*

Nava sa – o navă de asalt Surroniană, elegantă şi plăcută estetic, dar şi aerodinamică – era fixată pe un curs de coborâre prestabilit către câmpul de aterizare *Eastport*. Kaird nu avea altceva de făcut decât să se lase pe spate şi să se relaxeze în timp ce computerul de navigaţie procesa direcţiile primite şi ajusta vectorul navei în consecinţă. Nu-i plăcea să renunţe la controlul navei elegante şi dinamice, nici măcar pentru acele câteva minute necesare pentru ca *Traficul Portului Spaţial* să o ghideze.

Furase *Stingerul* de la fostul Comandant al MedStar, Amiralul Bleyd. Poate că *furat* era un cuvânt prea puternic; la urma urmei, îl ucisese pe Bleyd înainte de a-i lua nava. Era posibil să furi de la morţi?

Traseul îl purtă într-un lung arc de coborâre dinspre sud, trecând peste *Înălţimile Calocour* şi, în cele din urmă, peste Palatul Imperial. Observă că încă mai existau cratere uriaşe pe ici pe colo, deşi noii droizi de construcţie gigantici pe care Palpatine ordonase să fie construiţi imediat după încetarea ostilităţilor făcuseră deja o treabă remarcabilă în ştergerea cicatricelor războiului. Înalte de patruzeci de etaje, aceste maşinării gigantice erau înarmate cu braţe uriaşe cu lopeţi, unde laser cu rază largă şi raze distructive cu particule încărcate, berbeci de carbon şi alte echipamente care puteau dărâma şi mesteca aproape orice structură. În interiorul construcţiei, miliarde de nanodroizi mişunau ca nişte microbi în burta unei bestii uriaşe, dezasamblând deşeurile, moleculă cu moleculă, pe măsură ce erau ingerate, şi reasamblându-le cu o viteză incredibilă în orice scop care se potrivea cel mai bine reproiectării arhitecturale a oraşului: o rampă rutieră, sau un tub de mag-lev din oţel-cristal transparent, sau o monadă înaltă. Ca nişte melci uriaşi şi mecanizaţi, droizii constructori se mişcau încet şi greoi pe străzile distruse, măcinând cu aceeaşi poftă grinzi din duroţel, pereţi din plasticretă şi ferestre din oţel transparent, în timp ce excretau structuri şi străzi noi care să le ia locul.

Intră vechiul şi iese noul, gândi Kaird. Vedea acum unul dintre droizii titanici, profilat lângă o clădire distrusă. Îşi învârti bila de distrugere aşa cum un uriaş dintr-o poveste pentru copii ar învârti un buzdugan şi spulberă zidul rămas.

Docurile *Eastport* deserveau tot felul de nave spaţiale, de la omniprezentele navete *Lambda* până la Distrugătoarele din clasa *Victory*. Nava lui Kaird coborî prin mai multe straturi de aşteptare ale navelor mai mici, identitatea sa falsă de membru de rang înalt al *Breslei Comerciale* acordându-i prioritate la autorizare.

Aranjă să fie aşteptat de un mijloc de transport de mare viteză şi în câteva minute era din nou pe drum. Puterile considerabile de urmărire a datelor ale *Soarelui Negru* fuseseră folosite pentru găsirea droidului şi se putea spune cu destulă precizie că acesta se afla undeva în Sectorul Yaam. Era o zonă considerabilă în care trebuia să caute şi la o distanţă destul de mare de locul în care se afla el. Dar o trăsătură pe care un asasin trebuia să şi-o cultive era răbdarea. Mai devreme sau mai târziu, îşi va găsi prada. Era doar o chestiune de timp; timpul lui Xizor, în acest caz, care se scurgea rapid.

* * *

Rhinann îl duse pe Nick Rostu la hangar. Rostu era conştient, dar tăcut, privind în depărtare. Rhinann devenise oarecum familiarizat cu expresiile faciale şi limbajul trupului uman şi îşi dădu seama că Rostu văzuse sau auzise ceva care aproape că îl ameţise şi îl adusese într-o stare vegetativă. Rhinann tresări, încercând să nu se

gândească la ororile pe care Vader i le făcuse omului. Oricare ar fi fost ele, îl lăsaseră într-un asemenea şoc încât cătuşele pe care le purta păreau aproape de prisos.

Chiar în timp ce această observaţie îi trecea prin minte Elominului, Rostu se împiedică, căzând în genunchi pe covorul de culoarea prunei. Rhinann ezită, apoi întinse mâna ezitant şi îl ajută să se ridice. Avu grijă să atingă doar umerii şi partea superioară a braţelor lui Rostu, acolo unde pielea era acoperită de cămaşa lui. Chiar şi aşa, pielea lui Rhinann se înfioră la gândul că trebuia să intre în contact fizic real cu un om.

— Pe aici, Maiorule, spuse el. E timpul să plecăm.

Rostu nu spuse nimic. Se întoarse obedient şi începu să meargă din nou, iar Rhinann îl urmă.

Oamenii, gândi el, cu amărăciune. Aproape totul în galaxie – fiecare piesă de mobilier, fiecare mijloc de transport, fiecare unealtă, fiecare armă, chiar şi fiecare aparat de bucătărie blestemat – era, cu excepţia cazului în care era făcut sau construit pentru o anumită specie, orientat către om. Dacă erai un nativ de pe Helix IX care respira metan şi comandai un crucişător personalizat, trebuia să te asiguri că acesta producea amestecul potrivit de gaze pentru a te menţine în viaţă. Sau dacă călătoreai cu un transportor multispecii de aproape orice fel, cu excepţia cazului în care specificai altfel, gravitaţia era întotdeauna egală cu cea de pe Coruscant, iluminarea era întotdeauna în intervalul îngust dintre trei sute şi şapte sute de nanometri, iar temperatura era întotdeauna în jur de douăzeci şi cinci de grade. Era implicit, norma, numitorul comun, şi vai de tine dacă te împotriveai câtuşi de puţin status quo-ului.

Oamenii. Ei dominau cultura, comerţul, guvernul, armata – totul, mai pe scurt. Îi iubeai sau îi urai, nu-i puteai ignora. La bine şi la rău, oamenii erau arhitecţii viitorului galaxiei. O specie atât de ignorantă, agresivă şi orgolioasă, după cum i se părea lui Rhinann, ar fi putut crea un monstru precum Darth Vader.

Ajunseră la staţia turboliftului. Mai mulţi funcţionari ai palatului, de diferite specii, aşteptau liftul. Cu toţii se dădură puţin înapoi când Rhinann şi prizonierul său se apropiară. Liftul se deschise, iar Rhinann, încă pe jumătate ghidându-l pe Rostu, păşi înăuntru.

Se îndreptă spre spatele cabinei şi se uită înapoi. Niciunul dintre ceilalţi nu urcase în lift, deşi era destul loc. După un moment, un Ishi Tib spuse:

— E în regulă. O să-l luăm pe următorul.

Uşile turboliftului se închiseră. Rhinann suspină zgomotos printre colţii săi.

Oamenii.

Capitolul 23

Jax nu fu sigur la început ce încerca droidul să-i spună. Se întrebă dacă nu cumva îl înțelesese greşit sau dacă vreo eroare în procesorul său înlocuise cuvântul *gazdă* cu *tată*. Cu coada ochiului, putu vedea fața surprinsă a lui Laranth. Deci nu înțelesese greşit.

— Ce? întrebă el.

Droidul – care era denumirea lui... I-5? – părea agitat. Jax habar nu avea cum îşi făcuse această impresie, din moment ce şasiul droidului era la fel de imobil ca şi fața sa.

— Te caut de ceva vreme, spuse el pe acelaşi ton scăzut. Tatăl tău, Lorn Pavan, mi-a fost prieten. El...

Prieten? Totul devenea mult prea suprarealist pentru Jax, cel puțin acum.

— Mă rog, spuse el, trecând pe lângă I-5 şi părăsind camera. Nu am timp pentru asta.

Îl auzi pe droid scoțând un icnet supărat, apoi un oftat exasperat, în spatele lui, în timp ce el continua să meargă pe...

Stai puțin. Droizii nu icneau. Droizii nu oftau, pentru că droizii nu respirau.

Jax se întoarse şi se uită la droidul care se întorsese să îl urmeze. Din nou, nu putu scăpa de sentimentul de urgență şi de îngrijorare proiectat cumva de acesta.

Făcu un pas mai aproape.

— Tu nu-i aparții lui Rokko, spuse el.

Droidul scutură din cap – o altă acțiune ciudat de umană.

— Nu.

— Şi spui că tatăl meu te-a trimis?

— Da. Lorn Pavan. El a fost...

— Tatăl meu e mort, îl întrerupse Jax. Nu l-am cunoscut niciodată. Şi acum cu siguranță nu este momentul să...

— A murit ca un erou, Jax. A murit răzbunând uciderea unui Jedi. A murit în încercarea de a salva Republica de la a fi răsturnată. A murit în luptă cu unul dintre cei mai periculoşi asasini din galaxie. Şi, spuse I-5, cu vocea plină de compasiune şi regret, nimeni nu ştie asta în afară de mine.

Jax îl privi fix pe droid, complet în pană de gânduri sau cuvinte. I-5 se întinse, punând o mână blândă pe umărul lui Jax.

— E destul de uşor să testezi veridicitatea celor spuse de mine, zise el. Foloseşte Forța. Întinde-te cu sentimentele tale. Ascultă-ți inima, Jax. Vei şti că e adevărat.

— Dar tu eşti un droid. Nu ai nimic de...

— Ai încredere în ce-ți spune Forța, Jax. Dacă nu confirmă ceea ce spun eu – ceea ce ştii în inima ta că este adevărat... Droidul îşi întinse mâinile într-un gest de înfrângere. Atunci îi aparțin lui Rokko.

Jax clătină din cap confuz. Droidul nu avea cum să ştie despre ce vorbea. Totuşi, nu era nevoie decât de o secundă pentru a se conforma. Iar intensitatea insistențelor sale era uşor intrigantă. Îşi deschise viziunea mentală către Forță. Firele care formau întotdeauna cea mai completă conexiune a sa cu Forța învăluiau şi se infiltrau în I-5.

La început, nu părea să fie nimic acolo în afara a ceea ce se aşteptase: pulsul fluidelor lubrifiante, zumzetul condensatoarelor şi al cuplajelor cuantice, statornicia superconductorilor. Dincolo de asta, Jax putu simți interacțiunile neliniştite ale particulelor subatomice care, împerechindu-se, separându-se şi apoi împerechindu-se din nou, îi dădeau lui I-5 o capacitate literalmente nesfârşită de a procesa, rafina şi utiliza date. Jax nu se mai deranjase niciodată să sondeze un droid; ce rost avea? Chiar şi celor fără atenuatoare de creativitate le lipsea *scânteia esențială*. Puteai la fel de bine să cauți o legătură semnificativă cu un comunicator. Dar acum, în acest droid în aparență banal, el simțea... ceva. Ceva care nu putea fi explicat în termeni de inginerie, circuite şi mecanică. Ceva... mai mult.

Se trase înapoi, iar acum îl vedea pe droid înfăşurat în fire. Ajunseseră în toate direcțiile, precum şi în trecut şi viitor. Adesea putea să le studieze şi să urmărească viața unei persoane în mod holistic, văzând nu doar linia pe care o parcurgea prin continuum, ci şi nenumăratele conexiuni făcute cu alte ființe. Aceste fire vibrau, iar undele armonice pe care le produceau în cadrul Forței conectau tot ceea ce era cu tot ceea ce fusese vreodată sau avea să fie vreodată. Simți legătura lui I-5 cu un om care îl considerase nu ca pe o proprietate, ci ca pe o persoană. Un partener. Simți afecțiunea droidului pentru acest om, acest om cu care Jax era acum conectat, prin firele Forței aliniate cu modelele de energie din băncile de memorie ale droidului. Lorn Pavan.

Tatăl său.

Jax întrerupse conexiunea, revenind cu o asemenea rapiditate încât aproape că se clătină fizic pe călcâie. O văzu pe Laranth privindu-l pe deasupra umărului droidului. Fața imobilă a droidului părea şi ea oarecum îngrijorată.

— Jax? întrebă droidul. Eşti în...

— Pleacă de lângă mine, spuse Jax.

Se întoarse şi se îndepărtă pe hol.

* * *

Den tocmai începuse să se întrebe ce se întâmplase cu I-5 când un bărbat veni pe coridor şi trecu pe lângă el, mişcându-se într-un ritm rapid. Den avu suficient timp să-şi dea seama că acesta era probabil unul dintre Jedii după care Rokko îl trimisese pe I-5, când o femelă Twi'lek, care arăta de parcă ar fi putut să atace un *rockrender*[20] Sullustan şi să scape intactă, îl urmă rapid. În spatele amândurora venea I-5, proiectând ceea ce putea fi descris doar ca angoasă.

— Jax! strigă droidul.

Pătrunseseră cu toții suficient de mult în camera principală încât strigătul lui să poată fi auzit de toți cei de acolo. Rokko se întoarse, surprins.

— Ce se întâmplă, Pavan? Cine este...?

Huttul îl observă atunci pe I-5. Făcu un gest, iar două gărzi Gamorreene robuste blocară ieşirea înainte ca Pavan să ajungă la ea. Rokko se uită mai întâi la Pavan, apoi la Den şi la I-5, iar ochii i se îngustară.

Oh-oh, gândi Den.

— Ce interesant, mârâi Huttul. Un escroc Sullustan mi-a adus un droid cu o

---

[20] Rockrender – creaturi mari care trăiau în peşterile planetei vulcanice Sullust. Erau atrase de gustul mineralelor dense – inclusiv cele găsite în armurile trupelor de şoc. Aveau două gheare extrem de lungi pe fiecare picior din față şi o coadă lungă.

înclinație neobişnuită pentru jocurile de noroc, şi care se întâmplă să-l cunoască pe Jediul care a venit mai devreme la mine, oferindu-mi o altă afacere profitabilă. Cu greu poate fi o coincidență. Ceva din asta miroase ca un fruct *keebada* copt.

Făcu un gest, iar un Trandoshan aflat lângă unul dintre stâlpii de susținere îşi îndreptă blasterul spre ei.

— Explicații, zise Rokko. Cele plauzibile v-ar putea păstra viețile un pic mai mult.

Bărbatul care, potrivit lui I-5, era Jax Pavan, spuse:

— Habar nu am cine este acest droid, Rokko. Nu l-am mai văzut în viața mea. Acelaşi lucru este valabil şi pentru *Micuț*, spuse el făcând un gest către Den.

— Bine, zise Den. Nu mai eşti pe lista mea de holofelicitări pentru *Ziua Sărbătorii*.

— *Keel-ee calleya ku kah*, Jedi, răcni gangsterul. M-ai dezamăgit, Jedi. Te-aş fi crezut mai deştept de atât. Apoi făcu un gest către Trandoshan. *Keepuna nanya*, împuşcă-i, spuse el.

Trandosanianul îşi pregăti blasterul.

— Aşteaptă! spuse Pavan. Am avut o înțelegere!

— Am avut. La timpul trecut. Ceea ce veți fi cu toții într-o secundă.

Huttul se întoarse, masa lui fără oase curgând pe podeaua de piatră.

Asta este, gândi Den, simțindu-se surprinzător de calm, luând în considerare toate cele întâmplate. *Ei bine, cel puțin sunt sub pământ*.

O licărire de lumină roşie din direcția lui I-5 îl făcu să se întoarcă repede. Droidul arăta cu degetul arătător, trăgând cu laserul ascuns în el. Dar nu trăgea în Rokko sau în Trandoshan. În schimb, raza era îndreptată direct spre unul dintre tablouri – sau ferestre; Den nu era sigur ce erau, de fapt – care arătau imagini în timp real ale Nal Huttei. Imaginea păru să absoarbă raza de lumină de mare intensitate. O nuanță purpurie se răspândi încet peste ea.

Rokko se opri şi se întoarse cu un sunet de fâlfâit umed. Den nu ştiuse că Huttii se puteau mişca atât de repede.

— Ce faci? strigă Rokko.

— Spune-i Trandoshanului să pună arma jos, zise I-5. Dacă tot faci asta, spune-le şi celorlalți bătăuşi ai tăi să se dezarmeze. Şi sunt sigur că prietenii mei ar dori să le fie returnate armele.

— *Eniki! OK!* strigă Huttul. Apoi, către personalul său: Faceți cum spune el! *Yatuka!* Mişcați-vă!

Mai multe arme fură aduse rapid şi returnate lui Pavan şi însoțitoarei sale Twi'lek, în timp ce gărzile de corp ale lui Rokko se dezarmau singure.

— Dezactivați şi droizii de atac şi mecanismele de apărare, îl instrui I-5 pe Hutt. Fără încercări de subterfugiu, vă rog. Chiar acum laserul meu este setat la un factor de colimare de cinci virgulă trei. Dacă va fi mai mare, va începe să topească glazura de aliaj *densecris-impervium* a condensatului.

Rokko chiar păli – întregul corp al Huttului deveni de un alb bolnăvicios şi pestriț. Den nu văzuse niciodată vreunul dintre melcii aceştia mari atât de speriat.

Cei patru ieşiră din camera subterană, I-5 păstrându-şi laserul fixat pe imagine cât de mult putu înainte ca virajul coridorului să-l oblige să-l oprească.

— Şi acum ce facem? îl întrebă Den.

— Acum fugim.

Dar, înainte să ajungă la turbolifturi, auziră sunete de urmărire în spatele lor: vâjâitul plăcilor repulsor. Marele droid de pază venea după ei.

Pavan se opri, se întoarse şi adoptă o poziție de luptă, activându-şi sabia.

— Continuați să mergeți, spuse el tensionat. Îi voi ține eu la distanță.

— Tu şi ce legiune de droideka? ceru femela Twi'lek, al cărei nume Den nu-l ştia. Droidul ăla poate trece printr-un buncăr de ferrocretă ca un neutrino prin plasmă.

— Trebuie să termini misiunea, spuse Pavan. Găseşte droidul şi...

— Scuzați-mă, spuse I-5. Păşi în fața Jediului şi trase cu ambele lasere în plin spre tavan, chiar deasupra ultimului viraj. De asemenea, începu să-şi folosească vocabulatorul pentru a emite un țipăt ascuțit; atât de ascuțit, de fapt, încât Den era probabil singurul care îl putea auzi, şi îşi dorea să nu-l poată auzi.

Pavan şi femela Twi'lek se uitară la droid, apoi unul la celălalt.

Totuşi, înainte ca ei să poată spune ceva, Den văzu şi auzi crăpături apărând în tavan, radiind ca şerpii de cristal dintr-un cuib deranjat. Droidul de pază tocmai ajunsese după colț când tavanul cedă, îngropându-l sub tone de resturi. Tăcerea fu bruscă şi completă, cu excepția ultimelor zgomote ale pietricelelor care cădeau. Apoi femela Twi'lek îi spuse lui I-5 pe un ton de uimire:

— Tavanul acela era din oțel-ceramic solid. Cum ai...?

Mormanul de resturi, care bloca întregul pasaj, tremură. Apoi tremură din nou, mai puternic de data asta.

— Sugerez să plecăm, spuse I-5. Se pare că *Arakyd Industries* îşi fabrică foarte bine droizii.

În timp ce se îndreptau spre suprafață cu turboliftul, Den întrebă:

— Şi cum ai coborât tavanul în felul ăsta?

— Vibrații ultrasonice împreună cu căldura laserelor mele. Nici măcar oțelul-ceramic nu poate rezista la această combinație.

— Bine, ai gândit foarte rapid, recunoscu Den. Dar poza aia din perete a fost o...

— O imagine luminescentă decelerată.

— Un superfluid, adăugă femela Twi'lek. Răcit până aproape de zero absolut, încetineşte aproape total lumina care trece prin el.

— Corect. Este extrem de densă. Ai putea spune că fiecare bucată are o grosime de câțiva ani-lumină, într-un fel. O fereastră în trecut.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi găurit prin glazura protectoare? întrebă Den.

— Este o întrebare interesantă, răspunse I-5. Mărturisesc că datele mele privind condensatele cuantice supraînghețate nu sunt atât de complete pe cât mi-aş dori, dar, având în vedere coeficientul de densitate şi viteza probabilă de expansiune... să spunem doar că este un lucru bun că Rokko a dat curs cererilor mele.

— Vrei să spui că ai fi putut să arunci în aer întreaga vizuină subterană a lui Rokko?

— Nu, răspunse I-5, imperturbabil. Îți spun că aş fi putut arunca în aer câțiva kilometri cubi de bunuri imobiliare din Sectorul Yaam.

Den înghiți în sec, simțindu-se brusc ca şi cum ar fi avut o bucată de condens supraînghețat în spatele stomacului.

Ajunseră la suprafață şi coborâră din lift într-o stație de metrou slab luminată şi pustie de pe o stradă laterală din cartierele sărace. Era plină de gunoaie şi mobilă spartă şi mirosea urât.

— Desigur, adăugă I-5, laserului meu i-ar fi trebuit aproximativ trei săptămâni, chiar şi la putere maximă, pentru a arde prin glazură. Din fericire, Rokko nu a fost conştient de asta.

În timp ce Den era încă prea uimit pentru a răspunde, I-5 se întoarse spre fiul regretatului său prieten.

— Jax, spuse el, sunt atât de bucuros că în sfârşit...

— Nu e timp pentru asta, spuse Pavan.

Se întinse peste umărul lui I-5 şi apăsă pe comutatorul principal de dezactivare de pe ceafa droidului. I-5 îngheță, lumina din fotoreceptorii săi stingându-se. Pavan se întoarse spre tovarăşa sa şi spuse:

— Ei ştiu că suntem pe urmele droidului. Trebuie să-l găsim înaintea lor.

Laranth aprobă din cap, iar cei doi se îndepărtară de Den şi I-5 fără să se uite înapoi.

Den îşi reactivă prietenul. Procesorul lui I-5 porni din nou, iar el se uită neîncrezător după Pavan.

— Oh, da, îi spuse Den droidului uimit. Cu siguranță începe să te placă.

Capitolul 24

Far Ranger era pe regim automat, urmând un curs stabilit în prealabil care îl îndepărta pe Nick de Palat şi îl ducea înapoi spre Sectorul Yaam. Nu se simțea în stare să piloteze nici măcar un crucişător pentru copii, prin curte, aşa că se aşeză pe scaunul pilotului şi se uită la peisajul urban nesfârşit care trecea pe sub el.

Mintea lui se simțea ca şi cum ar fi fost plină de găuri – găuri care lăsau gândurile conştiente să se scurgă din ea la fel de repede cum apăreau în existență. Dar gândurile erau prea oribile pentru a le reține pentru o perioadă lungă de timp.

Alegerea care îi fusese dată era simplă. Asta nu era surprinzător; cele mari erau întotdeauna aşa. Putea să-l trădeze pe Jax Pavan, să-l ducă într-o capcană şi să-l predea lui Darth Vader. Sau Vader i-ar fi distrus *ghôshul*. Nick nu crezuse la început. Clanul Rostu, tribul său, se întindea pe unul dintre cele mai mari platouri muntoase de pe întregul Haruun Kal, urmărindu-şi turmele de *grasser*, animalele mari fiind sufletul poporului său. Cum ar putea Vader să țintească un trib nomad?

Răspunsul, desigur, era simplu – nu era nevoie. Putea pur şi simplu să distrugă întregul platou de pe orbită. Orice Distrugător putea genera puterea de foc concentrată necesară pentru asta. Ar fi fost nevoie doar de un ordin din partea Lordului Întunecat pentru a pune procesul în mişcare. Iar Vader îi spusese foarte clar lui Nick că nu va simți niciun fel de durere dacă va trebui să spună acel ordin.

Vibrația subsonică a motoarelor ionice se simțea bine; nu existau defecte în armonice. Nu era o navă rea, luând în considerare toate cele întâmplate. Proprietarii ei anteriori avuseseră mare grijă de ea, cel puțin în ceea ce priveşte mecanica şi electronica. Şi un cargobot era, în toate sensurile, invizibil – nu în virtutea unui dispozitiv de camuflaj, ci pentru că erau atât de multe, bâzâind în jurul planetei ca nişte viespi de foc în jurul unui copac, încât nimeni nu mai observa unul în plus.

Da, era o navă bună. Şi era numai a lui. Bună pentru o mare aventură în întinderile sălbatice ale spațiului! Nu se va mai învârti prin abisurile urbane de pe Coruscant – acum avea o navă spațială. Putea să meargă oriunde, să facă orice, să fie oricine dorea. Putea să adopte o nouă identitate, să redenumească nava, să se îndrepte spre Regiunile Exterioare şi să-şi facă o nouă viață. Ar putea fi un contrabandist de mirodenii pe ruta Kessel, poate. Sau să se alăture *Gărzii Solare* din *Roiul Corbett*. Sau să fie un negustor de protoni, traficând tuburile într-un sistem stelar izolat…

Opțiunile erau nelimitate. Întreaga galaxie – în orice caz, acele părți care nu se aflau încă sub controlul direct al Imperiului – era a lui de explorat…

Imediat ce îl preda pe Jax Pavan lui Darth Vader.

Alegerea era a lui. O viață sălbatică, liberă, hoinărind pe căile spațiale… sau întemnițarea în închisoarea planetară *Disperare*, forțat să trăiască cu conştiința că a fost responsabil pentru moartea a mii de rude şi compatrioți.

Nick se aplecă înainte şi îşi puse fața în mâini. Ce avea de gând să facă?

* * *

În timp ce Jax părăsea stația de lift pustie, simțea o mulțime de emoții ciudate,

contradictorii. Nu avea nimic împotriva droizilor şi nici vreo simpatie deosebită pentru ei. Erau simple maşini, care trebuiau folosite din comoditate. Dacă era sincer, nu avusese prea multă experiență cu ei. Îşi petrecuse aproape toată viața în Templu, iar droizii nu erau la fel de răspândiți între acele ziduri ca în afara lor.

Majoritatea droizilor din Templu erau unități de protocol din liniile 3PO sau 3D-4X, şi toți erau liniştiți, eficienți şi supuşi, adesea până la slugărnicie. Îşi putea imagina pe cineva îndrăgind pe unul dintre ei, la fel cum cineva ar putea prefera un skimmer vechi şi familiar în locul unei nave complet noi. Presupunea că era chiar posibil ca cineva să simtă la fel pentru un droid ca şi în cazul unui animal de companie – să se aştepte şi să depindă de loialitatea şi devotamentul acestuia şi să îi fie şi el devotat.

Dar, din câte îşi putea da seama, nu asta fusese relația dintre I-5 şi tatăl lui Jax. În schimb, din scurta privire pe care Jax o avusese urmărind firele, Lorn Pavan se gândise la droid ca la un egal. Ca la un prieten. Şi, spre ultimele zile ale asocierii lor, ca la un frate. Era ceva nefiresc în legătură cu asta; părea aproape pervers. Gândul că tatăl său considerase un conglomerat ambulant de circuite şi servomotoare ca fiind demn de un statut egal cu cel al ființelor organice era deranjant, ca să folosească un eufemism. Nu ştia nimic despre tatăl lui, desigur; familia lui fuseseră Jedii care îl crescuse. Şi nu se plângea de munca pe care o făcuseră; nu dusese niciodată lipsă de dragoste, de companie sau de autoritate. Era adevărat că, atunci când fusese mai tânăr, se întrebase cum fuseseră părinții lui, chiar visase să-i întâlnească. Dar acelea fuseseră visele tinereții, iar el nu mai era un tânăr.

Dar acum, când credea că s-a împăcat cu absența lor cu mult timp în urmă, iată că apare acest droid în viața lui, aruncându-i întâmplător această bombă. Acum ştia un singur lucru despre tatăl său – şi acel singur lucru părea să indice că omul fusese un psihopat. Poate că ar fi fost altfel dacă ar fi luat declarația lui I-5 ca atare. Ar fi fost mai uşor să o respingă, să o catalogheze drept o eroare ciudată a rețelei sinaptice a droidului sau o subrutină programată ca o glumă bizară. Dar el privise cu Forța. Văzuse legătura dintre omul pe care îl ştia ca fiind tatăl său şi această... maşină. Şi, ca să fie sincer, văzuse şi o foarte vagă sugestie că ar putea fi ceva mai mult cu I-5.

Jax clătină din cap. Asta era ceva de care cu siguranță nu avea nevoie acum.

Capitolul 25

Den se uită la I-5. Îi trecură prin minte o duzină de remarci, de la răutăcioase la furioase sau simpatice, dar nu le exprimă pe niciuna. Emoțiile pe care le proiecta droidul erau mult prea familiare oricărei ființe organice conştiente: dezamăgire şi durere.

În cele din urmă spuse:

— Chiar ar trebui să scapi de comutatorul de dezactivare.

I-5 nu răspunse. Nu era nevoie să o facă; Den ştia că întrerupătorul era conectat la procesorul său principal şi nu putea fi scos. Dar declarația cel puțin umpluse tăcerea pentru o clipă.

— Şi acum? întrebă el.

— Îl voi urma, spuse I-5. Spusele lui sunau goale. Voi păstra distanța până când el... se va obişnui cu mine, se va simți mai confortabil cu mine în preajmă.

Den merse alături de el. Mergeau pe un tobogan care nu mai funcționa. Mai erau doar câțiva pietoni prin preajmă şi foarte puțin trafic aerian sau terestru; era aproape pustiu, aşa cum Den nu mai văzuse în nicio zonă de pe Coruscant. Curentul traficului mai împrăştia câteva vechituri şi alte resturi uşoare. Toate astea se combinau cu amurgul nesfârşit pentru a crea ambianța unui oraş fantomă.

— Şi dacă nu se obişnuieşte cu tine?

— Nu ştiu, spuse I-5, liniştit. Îşi întinse mâinile, cu palmele în sus; echivalentul lui uman al unei ridicări din umeri. Nu ştiu. Nu sunt... sigur ce să fac.

Den era uimit. I-5 îşi cunoştea întotdeauna gândurile; nu mai dăduse niciodată dovadă de ezitare în alegerea unei acțiuni. Spre deosebire de alți simțitori, el nu avea o minte inconştientă care să poată lua decizii iraționale. Sau acea? Era dezvoltarea unui substrat subiacent de inconştiență rezultatul inevitabil al conştiinței de sine? Pentru ca I-5 să fie conştient, trebuia să fie, într-o anumită măsură, şi nevrotic?

Den clătină din cap. Aceasta era o *mlaştină* filosofică mai periculoasă de explorat decât o gaură neagră.

— Ei bine, spuse el, îți poți relua oricând cariera de droid dădacă.

Droidul îi aruncă o privire tăioasă.

— Ți-aş sugera o slujbă secundară dacă ai de gând să încerci să faci *stand-up comedy*. Nu mai vorbi de *pantofi din turbolift* dacă vrei ca lumea să-ți vadă numărul.

Den rânji. Era bucuros să vadă o sclipire a vechiului I-5 reafirmându-se. Prietenul şi partenerul lui fusese neobişnuit de lipsit de umor şi mohorât în ultima vreme.

Zâmbetul i se stinse când se gândi la grosolănia lui Pavan. Îşi putea doar imagina cum se simțea I-5. Droidul luase foarte în serios ultima cerere a lui Pavan cel Bătrân, iar acum, când în sfârşit o îndeplinise, fusese respins, închis la propriu şi la figurat.

S-ar putea să fie mai bine aşa, gândi Den. Poate că în curând I-5 va înceta să-l mai urmărească pe Pavan şi îşi va aminti cine era prietenul lui adevărat. Gelozia pe care o simțise mai devreme îşi scotea din nou capul urât, cu ochi verzi.

Den îşi dădu seama cu surprindere că aversiunea lui față de Jax Pavan se transforma rapid în ură adevărată. *L-ai putea denunța.* Clipi surprins, ca şi cum ar fi

auzit ideea şoptită de o voce necunoscută, în loc să vină din capul lui. Totuşi, era adevărat. Nu era nevoie decât de un apel, iar el ştia cum să aranjeze cu uşurinţă ca trădarea să nu poată fi urmărită până la el. I-5 îl putea bănui, dar nu putea fi sigur.

Problema era că Den însuşi ar fi ştiut ce făcuse. Nu avea cum să justifice să dea pe cineva pe mâna Împăratului doar pentru că fusese *nepoliticos*. Deşi era adevărat că, în mai puţin de o oră de când îl cunoscuse pe Pavan, omul îl înstrăinase complet, să comploteze pentru a-l trăda... era un pic cam extrem.

Totuşi, îi şopti vocea din cap, nu aşa ar trebui să se comporte un Jedi. *Dacă este capabil să fie atât de lipsit de sentimente în chestiuni mărunte, chiar poţi avea încredere că nu-l va sacrifica pe I-5 – sau pe tine – dacă situaţia o va cere?*

Îşi dorea ca Barriss Offee să fie aici. Ea fusese tot ceea ce cerea concepţia lui despre un Jedi: curajoasă, plină de compasiune, puternică şi bună. Se întrebă ce se întâmplase cu ea. Spera că reuşise cumva să scape de masacru. Totuşi, se îndoia de asta. Din tot ce auzise, Jedii fuseseră exterminaţi. Şi dacă Jax Pavan era într-adevăr ultimul Jedi din galaxie, era un slab reprezentant al gloriei trecute a Ordinului.

Şi nici remarca aia cu Micuţul nu ţi-a adus puncte în plus, prietene...

* * *

— Eşti morocănos, spuse Laranth.

Jax stătea pe marginea unui mic crater de explozie, unul dintre miile de cratere care mărturiseau cu tristeţe bombardamentul masiv al Separatiştilor asupra Coruscantului. Suprafaţa fuzionată a concavităţii era neagră lucioasă.

Din ea, propria sa reflexie, deformată şi distorsionată, îl privea înapoi.

— Uite cine vorbeşte. Sau cine nu, de obicei. Mă faci pe mine morocănos?

Ea ignoră asta.

— E un droid ciudat, spuse ea. Toată vorbăria aia că ar fi fost *prieten* cu tatăl tău...

— Părinţii mei m-au lăsat la Templu pentru că aveam potenţialul de a fi un Jedi. Sunt sigur că a fost o decizie chinuitoare pentru ei, dar au făcut-o pentru binele suprem. Îi admir pentru asta, dar nu doresc să mai ştiu nimic despre ei. Orice altceva este secundar faţă de sacrificiul lor.

Laranth ridică o sprânceană.

— Cum rămâne cu replica aia despre tatăl tău care a fost un erou şi a încercat să salveze Republica?

Jax ridică din umeri.

— De ce să cred un droid?

— De ce ar minţi?

— Poate pentru că aşa a fost programat. E un droid, până la urmă. Şi apropo de droizi, avem probleme mai presante de rezolvat, cum ar fi satisfacerea ultimei cereri a Maestrului Piell prin găsirea celuilalt droid – ştii tu, cel important – înainte ca Vader şi acum probabil şi Rokko, să-l găsească primii.

Laranth se uită peste umărul lui, înapoi pe stradă.

— Vin, spuse ea.

Pe măsură ce droidul şi Sullustanul se apropiau, Jax îşi concentră atenţia asupra celui din urmă. Apoi zâmbi.

— Îmi pare rău că ţi-am dezactivat droidul, spuse el. Întinse mâna. Numele meu este...

— Îți știu deja numele, îl întrerupse Sullustanul, ignorând mâna întinsă de Jax. Şi nu mie îmi datorezi scuze. Ci lui.

Îndreptă un deget peste umăr spre droidul din spatele lui. Jax se încruntă, perplex.

— Să-i ceri scuze? Droidului tău?

Sullustanul își dădu ochii peste cap – ceea ce era destul de impresionant, având în vedere mărimea lor.

— Nu e droidul meu. E propriul lui stăpân. Odată ce ți-ai băgat asta în cap, ne vom înțelege cu toții mult mai bine.

Jax clipi surprins. Încă o dată, fu sigur că auzise greşit, şi încă o dată, fu evident că nu auzise greşit. Se uită la Laranth, care stătea în spatele lui. Chiar şi ea părea uşor confuză.

— Nu sunt necesare scuze, spuse droidul, oarecum înțepenit. Mi-am depăşit limitele. Am uitat că Jedi Pavan nu avea de unde să ştie despre aranjamentul unic dintre tatăl său şi mine. Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze.

Sullustanul se întoarse şi se holbă la droid.

— Poftim? Ai de gând să laşi să scape asta?

— Sunt un droid, Den Dhur, spuse I-5. Eu nu sunt programat să mă supăr.

Jax observă că vocea droidului era mult mai artificială şi mai stâlcită decât atunci când îi vorbise prima dată. De asemenea, fața lui era din nou o mască metalică fără expresie.

Sullustanul nu se mulțumi cu asta.

— Nu-ți face griji. Sunt eu destul de ofensat pentru amândoi.

Jax începuse să se sature de asta. Din fericire, ştia o modalitate uşoară de a se scoate pe el şi pe Laranth din situație. N-ar fi funcționat pe droid, desigur, dar Sullustanul ar fi fost uşor de atins. Şi chiar dacă droidul simțea un fel de pretenție bizară de sensibilitate şi refuza să îşi asculte companionul – ei bine, era destul de uşor să îl oprească din nou.

— Cel mai bine ar fi să mergem fiecare pe drumul lui, spuse el pe un ton liniştitor, în timp ce făcea gesturile hipnotizante ale capcanei mentale care îl scoseseră atât de des din situații delicate de la distrugerea Ordinului Jedi. Nu trebuie să călătoriți cu noi...

— Oh, la dracu, răbufni micul extraterestru. Crezi că poți folosi rahaturile astea de *bantha* de trucuri mentale asupra mea? Am petrecut luni întregi într-un *Rimsoo* pe Drongar, *Ochi Mici*. Am văzut-o pe Barriss Offee folosind acelaşi lucru, practic în fiecare zi, pentru a calma pacienții şi...

— Ai cunoscut-o pe Barriss?

— Amândoi am cunoscut-o. Ei bine, ea este ceea ce eu numesc *un Jedi*, spuse Den Dhur. Este plină de compasiune, bună şi tolerantă față de...

— E moartă.

Dhur se holbă; apoi umerii i se lăsară. I-5 nu se mişcă, dar cumva corpul său metalic păru să emane o mare tristețe.

— Cum?

— Nu ştiu sigur, spuse Jax, retrăind tristețea pe care o simțise când îi simțise moartea reverberând de-a lungul firelor Forței. Nu ştiu sigur, repetă el. Dar ştiu că e moartă. Forța nu minte.

— M-am gândit că s-a întâmplat una ca asta, spuse Dhur. Dar nu am vrut să

cred. Era una la un trilion.

I-5 nu spuse nimic despre Barriss, ceea ce era în regulă pentru Jax. Nu era sigur cum s-ar fi simțit dacă un droid ar fi compătimit cu el pentru moartea ei, dar era destul de sigur că nu i-ar fi plăcut. În schimb, droidul a spus:

— Ar trebui să plecăm.

Jax simți o străfulgerare de enervare în fața acestei presupuneri, dar sentimentul dispăru aproape imediat, spălat de un val de Forță care aducea cu sine cunoaşterea unui pericol iminent.

— Da, spuse el. O simt.

— Şi eu, spuse Laranth cu tristețe.

Îşi eliberă blasterele în tocurile lor. Dhur se uită nedumerit în jur.

— Ce? Ce este? Urăsc să fiu singurul dintr-o mulțime fără super-simțuri.

— Nu-ți face griji, spuse I-5, apucându-l pe Sullustan şi ținându-l, legănat într-un braț ca pe un copil supradimensionat, în timp ce începea să meargă rapid. Jax şi Laranth îl urmară. Jax îşi scoase sabia, dar nu o activă. Cu urechile alea, continuă I-5, ar trebui să-i poți auzi în curând.

— Oh, te referi la vuietul în creştere al repulsoarelor care vin spre noi la accelerație maximă?

— La ele, da.

— Şi ce anume, mai exact, ar fi?

— *UCP*, spuse Jax. Unități de Crucişătoare de Poliție. Cel puțin patru, posibil mai multe.

— Se pare că Împăratul nu renunță atât de uşor la aceste date, spuse Laranth.

— Nu este Împăratul, spuse Jax, privirea lui scanând cerul de deasupra. Este Vader. Şi nu vrea doar droidul. Mă vrea şi pe mine.

Capitolul 26

Primul gând al lui Kaird, când îl văzu pe Xizor păşind încrezător pe strada murdară, plină de gunoaie, fu: *Trebuie să i-o recunosc reptiloidulului elegant. Ştie cum să domine aproape orice scenariu.*

Kaird ştia că, chiar dacă ar fi fost deghizat în cel mai rău Shistavanen din toate timpurile, s-ar fi gândit de două ori înainte de a ieşi pur şi simplu în mijlocul acestei populaţii pestriţe de hoţi şi spărgători. Deghizat în Kubaz, el folosea o mică pereche de electrobinocluri din punctul său de observaţie de pe o loggie aflată la câteva etaje deasupra străzii, pentru a urmări progresul Falleenului. Singura concesie pe care Xizor o făcuse în faţa unui eventual pericol fusese să-şi simplifice oarecum ţinuta; în locul obişnuitelor sale veşminte fine de mătase, brocart şi jaquard, purta o tunică şi jambiere simple din piele de *fleek*, cu mănuşi şi cizme asortate, toate de un albastru-negru închis care se potrivea cu culoarea cocului său şi contrasta dramatic cu pielea sa verde. Îmbrăcămintea era strâmtă, iar Kaird putea să vadă basorelieful muşchilor Prinţului, mişcarea lină şi uşoară care conferea putere şi graţie în timp ce mergea.

Cu siguranţă ieşea în evidenţă într-o mulţime – chiar şi în această mulţime colorată. Purta un blaster la şold şi nu încetinea sau se dădea la o parte pentru nimeni. Kaird privi cum un Sakiyan care purta un plasture pe ochi şi un Whiphid cu cicatrice adânci se dădură repede la o parte din calea lui. Era impresionant. Ştia că Xizor era un practicant al diferitelor forme de arte marţiale şi de luptă cu arme. Îl văzuse pe Falleen luptând o dată, într-un duel de onoare. Adversarul său fusese un om, şi el versat în diverse arte ale uciderii. Avusese aproape doi metri înălţime şi o musculatură grotescă, dar în acelaşi timp era flexibil şi orbitor de rapid. Nu prea fusese o problemă.

Kaird era, de asemenea, foarte versat în materie de ucidere, dar pregătirea sa se axa mai degrabă pe metode indirecte decât directe. Putea să lupte, totuşi, atunci când nu exista nicio altă soluţie şi nu avea nicio problemă cu lupta murdară.

Nu exista nicio îndoială că Xizor era un adversar formidabil. Kaird ştia că ar fi un prost să încerce să-l înfrunte fizic, unu la unu. Din fericire, ca asasin, avea o varietate de alternative. Ar fi putut cu uşurinţă să-l elimine pe Falleen chiar acum, să-i injecteze o încărcătură de toxină atât de virulentă, încât ar fi fost literalmente mort înainte de a atinge duracreta murdară. Dar nu avea să fie atât de simplu. Aşa cum Kaird avea acces la armament de ultimă generaţie, ştia că adversarul său avea o gamă completă de sisteme de apărare sofisticate. S-ar putea să poarte un dispozitiv de ascundere a locaţiei, o combinaţie de holoproiectoare şi tehnologie de camuflare capabilă să-i facă pe observatori să creadă că este cu un pas sau doi înainte sau în urmă, determinându-i să tragă asupra unei ţinte care nu era acolo. Sau un reflector cu reacţie de bandă îngustă care ar respinge o rază de energie înapoi la atacator, cu rezultate mai puţin dorite. Sau oricare dintre o sută şi unu de alte dispozitive de protecţie. Şi oricum, uciderea lui în public – chiar şi în acest public – ar fi fost prea vizibilă. Kaird fusese în diverse locuri pe diverse lumi unde uciderea unei fiinţe în văzul tuturor abia merita ridicarea unei sprâncene sau mişcarea unei antene. Dar chiar dacă puţine persoane de aici ar fi ştiut cine era Prinţul Xizor al Casei Sizhran, oricine cu o jumătate de ochi putea vedea că acel individ era cineva important.

În plus, încă exista posibilitatea ca Xizor să găsească droidul dispărut pentru el. Kaird intenționa să-și termine misiunea, oh, da. Prințul Xizor nu avea să se întoarcă la *Sala Miezului Nopții*, iar dacă Kaird îi putea aduce o favoare suplimentară Stăpânului Perhi pentru a-și grăbi propria plecare, cu atât mai bine...

* * *

Rhinann stătea în poziție de meditație în *conapt*, căutând pacea interioară. Sau poate că acesta era un obiectiv prea optimist; știa că ar fi fost norocos să obțină o ameliorare temporară a terorii interioare în acest moment.

Ar fi fost fericit dacă evita să leșine de frică.

Își extinse rețeaua traheală, simțind aerul care îl umplea și se răspândea prin el. Apoi comprimă tuburile, expulzându-l. Un ciclu lent de aspirație și expirație. Majoritatea respiratorilor de oxigen își stabilizau mecanismele interne în acest fel, își reglau starea de spirit. Totuși, nu părea să funcționeze prea bine pentru Rhinann.

Sursa fricii sale era pe cât de simplă, pe atât de eficientă. Se temea de angajatorul său. Nu conta că Lordul Vader nu-i provocase niciodată vreun rău fizic și îi dăduse de lucru și o viață ordonată, în loc de una plină de greutăți, haos și corvoadă. Lordul Sith nu trebuia să îl abuzeze fizic pentru a-i inspira teamă. Nici măcar nu trebuia să-l amenințe. Tot ce trebuia să facă era să existe.

Ironic. Vader părea să le fi obținut, într-un fel, pacea interioară și stabilitatea pe care Rhinann le dorea cu disperare. Era extrem de încrezător în puterea sa, senin în viziunea sa asupra lumii. Da, era, de asemenea, de un rău de nedescris, dar un lucru pe care Rhinann îl învățase, având de-a face cu o mare varietate de forme de viață de-a lungul anilor, era că foarte puține ființe se considerau rele. Știa, de asemenea, că acest lucru se datora faptului că cele mai multe dintre ele erau maeștri ai negării și justificării, dar asta nu era important. Vader credea cu adevărat că avea cauza cea mai corectă, că misiunea lui era cea mai sfântă. Și nu va lăsa nimic să stea în calea împlinirii ei.

Acest ultim fapt îi provoca lui Rhinann o nervozitate și o îngrijorare atât de mari, încât periodic izbucnea în erupții de urticarie pe tot corpul. Mâncărimea era uneori atât de puternică încât, chiar și după ce se trata, era nevoit să seteze dușul cu ultrasunete la maxim și să doarmă acolo toată noaptea doar pentru a obține o ameliorare temporară. Aparatul de împrospătare era mult prea mic pentru a se apropia de confort, dar adesea nu avea de ales.

Omul, Rostu, fusese bățul care *rupsese spatele banthei*. După ce Rhinann îl trimisese la drum cu cargobotul, Elominul avusese timp să speculeze cu privire la ceea ce îi făcuse Vader pentru a provoca o asemenea stare de teamă și disperare unui luptător de gherilă înrăit. Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai înspăimântat pentru propria sa siguranță. Rhinann se temuse întotdeauna de Darth Vader, dar niciodată până atunci într-o asemenea măsură. Nu avea absolut nicio problemă să creadă că Lordul Întunecat îi va curma într-o zi viața lui Rhinann fie el însuși, fie o va comanda, ca urmare a unei mici infracțiuni din partea lui. Nici măcar nu exista vreo modalitate de a fugi de ceea ce era din ce în ce mai sigur că va fi inevitabil. Nu cu un stăpân atât de puternic în Forță. *Forța*... Rhinann suspină. Cât de mult își dorea să îi exploreze misterele, să îi experimenteze direct puterea și seninătatea. Dar știa că asta nu se va întâmpla niciodată. Nu va ști niciodată cum era.

Se ridică, simțindu-şi articulațiile picioarelor trosnind în semn de protest. Îmbătrânise. Se uită în jur prin domiciliul său, la curățenia şi precizia lui meticuloasă. Totul era la locul lui. Nimic în dezordine; nu era deloc haos aici. Şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru despre lumea sa interioară.

Unitatea de comunicații sună. Rhinann simți cum toate cele patru stomacuri i se răsucesc simultan. Respiră adânc şi activă conexiunea.

Imaginea unui droid administrativ apăru pe micul ecran.

— Rhinann, Lordul Vader îți solicită prezența imediat.

Droidul administrativ se deconectă, iar comunicația muri.

Interesantă frază, gândi el. *Eu sunt următorul?* Posibilitatea părea din ce în ce mai viabilă cu fiecare clipă care trecea.

Când o legătură de comunicații sau o altă formă de echipament se strica, cel mai simplu lucru era să o înlocuieşti cu una nouă. Rhinann nu era sigur câte forme de viață existau care puteau să-şi facă treaba la fel de bine ca el – sau chiar (ce gând oribil!) mai bine – dar ştia că nu era singura.

Şi ştia că şi Vader ştia asta.

Capitolul 27

Far Ranger era o navă frumoasă, nu se putea nega asta. Nick verificase motoarele în timpul zborului de două ore şi fusese impresionat de unele dintre modificările făcute de Coven şi Mok. Se mândrea cu un ansamblu de senzori extrem de sofisticat, precum şi cu sisteme deflectoare şi de apărare de un calibru superior celui la care te-ai aştepta pe un cargobot. Motoarele hiper şi subluminice depăşeau standardele, iar armonicele ambelor fuseseră reglate cu rafinament.

În timp ce se afla pe drum, exploră dulapurile de pe puntea de zbor. Cele mai multe dintre ele erau pline de chestiile obişnuite folosite de echipajele de zbor: rații de urgență, holomanuale astrografice, valize pentru echipaj, costume de vid şi altele asemănătoare, precum şi unele lucruri valabile în meseria de contrabandist: bruioare portabile, un depozit de arme şi o grămadă destul de consistentă de credite. Nick găsi, de asemenea, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Era un mâner de putere care amintea oarecum de mânerul unui săbii de lumină. Îl examină, asigurându-se că ceea ce părea a fi capătul chestiei era îndreptat departe de el. Deschiderea emițătorului era mai mică decât cea a unei săbii. Se gândi pentru scurt timp să o pornească pentru a vedea ce era, apoi îşi scutură capul pentru că se gândea la aşa ceva. Deşi se îndoia că acel lucru avea puterea de a străpunge învelişul unei nave spațiale, totuşi, nu se făceau experimente cu arme ciudate în timpul zborului.

Dar părea interesant; fără îndoială, făcea parte din prada unei lumi îndepărtate. Nick vârî mânerul într-un buzunar.

Se apropia de platforma de aterizare 472 a Sectorului Yaam, o platformă plutitoare capabilă să primească cinci cargoboturi din clasa YT. Vocea controlorului de zbor droid îl informă că fusese autorizat să aterizeze pe Docul Patru.

Debarcă, semnând formularele necesare de andocare şi declarațiile la baza rampei. Droidul de escortă îi arătă un skimmer de închiriat şi, în câteva minute, cobora spre strada de jos. Vader îi oferise o modalitate uşoară şi sigură de a-l atrage pe Jax într-o capcană: îi spusese unde putea fi găsit droidul dispărut. Nick nu explorase încă pe deplin ramificațiile acestui fapt. El şi Jax crezuseră că Vader vâna droidul, că informațiile pe care le transporta acesta erau, dacă nu o prioritate absolută, cel puțin una foarte mare. Dar dacă Lordul Întunecat ştia unde se află şi era dispus să lase ca datele sale să fie compromise doar pentru a-l atrage pe Jax... asta însemna că îl voia cu adevărat pe Jax. Şi dacă Vader îl voia atât de mult, poate că potențiala soartă a lui Jax ar fi fost chiar mai rea decât cea a lui Nick.

Nu era sigur ce avea de gând să facă când îl va găsi – nu-şi permisese să privească atât de departe. De zeci de ori, în timpul zborului suborbital din Sectorul Imperial până aici, se întinse după comenzi pentru a schimba cursul, pentru a îndrepta pur şi simplu nava spre stele, să treacă prin grilă şi să vadă cât de bine erau reglate hipermotoarele. Dar nu o făcuse. Elominul, lacheul lui Vader, îi spusese că îi fusese implantată o baliză subcutanată. Era mult prea mică pentru a fi detectată, mai ales cu ochiul liber sau cu mâna goală; ar fi trebuit literalmente să se jupoaie de viu pentru a scăpa de ea. Rhinann afirmase că era capabil să îl urmărească prin jumătate de galaxie. Nick se îndoia puternic de veridicitatea unei astfel de afirmații. Dar nu se

îndoia suficient de tare încât să-şi rişte viața pentru asta. Nu ştia prea multe despre Vader, dar din puținul pe care îl ştia era sigur că Lordul Întunecat ar fi luat măsuri împotriva unei încercări de fugă. Dacă era urmărit, cea mai mică abatere de la misiunea sa ar fi putut avea consecințe foarte grave, atât pentru el, cât şi pentru poporul său. La urma urmei, dacă Lordul Întunecat era dispus să distrugă un întreg clan doar pentru a avea acces la un singur om...

Chiar este? se întrebă Nick. Venind de la oricine altcineva din lanțul de comandă Imperial – cu excepția Împăratului Palpatine însuşi, desigur – Nick s-ar fi îndoit de acea afirmație. Dar în acest caz, nu era doar viața lui în joc. De data asta, existența continuă a familiei şi a prietenilor săi stătea pe umerii lui, iar jugul nu putea fi mai greu nici dacă era făcut din neutroniu solid. De fapt, îşi mai asumase această responsabilitate, deşi la o scară mai mică; fusese decizia Comandamentului său dacă Parakus, o lună mică, dar strategică din sistemul Dantooine, trebuia sau nu bombardată până o aduceau în epoca de piatră. Dar acolo fusese staționată doar o mică garnizoană. Acum era cu câteva magnitudini mai mare.

Pe cine păcălesc? se întreabă el. *Chiar am de ales? De aceea a făcut Vader miza atât de mare. Nu vrea să mă chinui cu alegerea. Vrea să nu am de ales.*

Nick răsuci cadranul de control al intensității propulsorului, până la scăderea maximă. Micuța navă se scufundă ca o piatră în adâncurile tulburi. Dar oricât de repede ar fi coborât, nu putu ține pasul cu spiritul lui care se prăbuşea.

* * *

Pavan îşi aprinse sabia, iar Laranth îşi scoase blasterele. Puținele persoane rămase pe stradă după auzul zumzetul repulsoarelor se împrăştiară imediat.

— Cum ne-au găsit? o auzi pe Laranth mormăind.

— Are vreo importanță? răspunse Jax. Probabil din cauza lui Rokko.

— Ai fost identificat de camere ca fiind un Jedi atunci când ai folosit Forța, îi spuse I-5. După aceea, a fost doar o chestiune de timp.

Den era perfect conştient de faptul că era singurul din grup care nu avea super reflexe, ani de antrenament marțial sau corp din duroțel. Se eliberă din strânsoarea lui I-5 şi se lăsă la pământ; dacă se ajungea la luptă, nu avea rost să *jeneze* armele droidului.

— Suntem siguri că este o idee bună? întrebă el. UCP-urile alea pot să planeze acolo sus şi să stea cât de mult vor ca să ne împuşte.

— Dacă ei ne pot lovi pe noi şi eu îi pot lovi pe ei, spuse Laranth cu tristețe.

Şuieratul repulsorului deveni mai puternic.

— Nu sunt de acord, spuse I-5. Pe lângă o varietate de alte arme, UCP-urile au montate blastere cu repetiție T-21. Depăşesc cu o sută de metri puterea blasterelor.

Pavan îşi ajustă poziția, apucând sabia mai ferm.

— Are cineva vreo idee mai bună?

— Eu mă gândesc la fugă, spuse Den.

— Tind să fiu de acord.

Droidul se uită în jurul lor. Se aflau într-un cartier de depozite; de o parte şi de alta a străzii erau clădiri înalte de trei sau patru etaje. I-5 traversă brusc strada şi, folosindu-şi laserele din degete, deschise una dintre uşi.

— Am aranjat transportul, spuse el peste umăr.

Den se grăbi să traverseze strada cât de repede îl putură purta picioarele lui butucănoase. După o clipă, îi auzi pe cei doi Jedi urmându-l.

Se pare că preferă compania unui droid în locul a şase sau mai mulţi tipi cu arme, gândi el. Măcar aveau îndeajuns de mult bun simţ.

În întunericul depozitului, fotoreceptorii lui I-5 emiteau suficientă lumină pentru ca ei să poată distinge lucrurile. *Într-o zi, trebuie să-l întreb cum mai poate vedea prin chestiile alea când le foloseşte ca faruri,* îşi spuse Den. Era uimitor la ce lucruri se gândea când era în pericol. Cu toate astea, se părea că droidul nu avea probleme cu vederea. Se mişcă nestingherit prin întuneric până când găsi ceea ce căuta: un rând de *împletitoare* de ultimă generaţie.

— Acestea, cel puţin, ne vor oferi o manevrabilitate mai bună, spuse el.

Sunetul apropierii UCP-urilor era foarte puternic acum.

— De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă Laranth în timp ce păşea pe o *împletitoare* şi o activa. Ai vedere cu raze X sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse I-5. Am citit semnul de pe perete.

— *Împletitoare* pot găzdui doar două persoane, spuse Pavan în timp ce activa o alta. Laranth, ia-l pe Dhur. El poate pilota în timp ce tu lupţi. Droid, tu vii cu mine.

Den păşi pe placa vehiculului. *Împletitoarea* fusese proiectată ca un mijloc de transport pentru o singură fiinţă, dar putea suporta două în caz de urgenţă. Iar aceasta se califica cu siguranţă ca fiind una. Studie consola de control. *Împletitoarea* avea un design simplu: o placă de aproximativ un metru lăţime, montată pe o mică reţea de repulsoare. Comenzile, atâtea câte erau, ocupau un mic panou în vârful unei coloane care se ridica de la placa podea. Exista şi un ghidon cu două mânere. Odată stabilite viteza şi vectorii, şoferul stătea pe podea şi conducea mai ales prin deplasarea masei corporale. Condusese unul de câteva ori; erau surprinzător de uşor de stăpânit.

Din fericire, înălţimea coloanei de direcţie era reglabilă. Den se întoarse în grabă şi îndreptă *împletitoare* spre intrarea din faţă, doar ca să vadă două UCP-uri plutind chiar afară, la vreo trei metri de stradă.

— Predaţi-vă în numele Împăratului Palpatine, strigă vocea amplificată, fără emoţii, a unuia dintre piloţii droizi.

— Avem nevoie de o nouă ieşire, îi spuse Pavan calm lui I-5.

Droidul ridică un deget şi făcu o gaură prin peretele din spate. Jediul coborî în picaj *împletitoare* şi ieşi prin ea. O rafală de focuri de blaster împânzi podeaua şi pereţii din jurul căii de scăpare, crestând bucăţi de duracretă şi dâre de plasteel.

Den înghiţi în sec, prinse bine ghidonul şi îi urmă pe Jedi şi pe droid prin gaură, în noapte.

Capitolul 28

Împletitoarea fusese proiectată pentru transport interurban rapid, cu o *amprentă* mai mică şi mai multă manevrabilitate decât un speeder de teren sau un skimmer. Avea o viteză maximă de aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri pe oră şi un mic câmp repulsor ca *parbriz* pentru a proteja pilotul. De obicei, străzile erau prea aglomerate pentru ca să meargă la viteză maximă, dar aceasta era o zonă industrială şi aproape goală de pietoni. Jax şi I-5 accelerară pe o alee îngustă, undele câmpului negativ al repulsorului împrăştiind resturile şi alte gunoaie.

O clipă mai târziu, două UCP-uri bâzâiră de după colț, în urmărire. Erau în formă de disc, cu o bulă din oțel transparent în mijloc care adăpostea droidul pilot – de obicei, cum era cazul aici, un droid de poliție 501-Z. Ecuatorul discului se putea roti rapid, fixând în față diverse arme pentru tragere, inclusiv proiectoare laser, blastere cu fascicule de particule, grenade paralizante, aruncătoare de proiectile, electro-plase şi alte arme letale şi neletale. Imediat ce făcură virajul, UCP-urile începură să tragă cu blasterele grele T-21 asupra *împletitoarei.*

Atât Jax, cât şi I-5 fură surprinşi când proiectilele mari de energie trecură pe lângă ei, mult prea aproape pentru confort.

— Am crezut că ai spus că Vader te vrea în viață, spuse droidul.

— Am spus că *probabil.* Jax îşi deplasă greutatea, evitând cu greu o altă bilă de energie care aproape că îi lovi. Poate că tipii ăştia nu au primit memo-ul.

Îl auzi pe droid mormăind:

— Se pare că acum este mai degrabă *viu sau mort.*

Jax făcea *împletitoarea* să se ferească şi să ocolească. Chiar şi cu Forța care îl ajuta să anticipeze salvele, nu era uşor să evite proiectilele cu particule încărcate.

— Sunt mult mai rapizi decât noi, spuse I-5 cu voce tare peste vântul zborului lor. Nu-i putem întrece, dar poate că îi putem depăşi la manevre.

— Tu ce crezi că fac?

Un alt proiectil cu particule încărcate îi rată cu câțiva centimetri şi făcu o gaură într-un rezervor de suspensie din apropiere.

— Dacă răspunsul la această întrebare este altceva decât *încercarea de a ne ucide*, atunci poate ar fi mai bine să pilotez eu, spuse I-5.

Jax cântări avantajele şi dezavantajele relative ale simplei împingeri a droidului afară din *împletitoare*.

— Dacă tu crezi că te poți descurca mai bine, atunci vom schimba locurile. Altfel, taci…

— Ai vreo strategie anume în minte?

Jax coborî *împletitoarea* câțiva centimetri în timp ce treceau pe sub un arc de ferrocretă. Simți cum partea inferioară aspră îi trece pe lângă păr.

— În afară de a te da pe tine pe mâna lor?

— Atunci o să presupun că nu.

Zburară în jurul rămăşițelor înnegrite ale unui transportor terestru de marfă. Jax smuci *împletitoarea* spre stânga în momentul în care un laser străpunse locul unde i-ar fi dus traiectoria lor, apoi din nou spre dreapta pentru a evita o coliziune cu

montantul de susținere al unui zgârie-nori. Străzile erau înguste şi sinuoase aici, iar cadrele structurale gigantice care susțineau clădirile pătrundeau adesea pe stradă, făcând zborul lor de mare viteză şi mai dificil de navigat. Poate că nu erau la fel de înalte ca turnurile din regiunile ecuatoriale, dar erau suficient de înalte încât să necesite fundații masive din ferrocretă, cu ancore gigantice din duroțel înfipte la sute de metri în roca de bază. Jax ştia că era doar o chestiune de timp până când fie se loveau de o clădire sau de un alt obstacol, fie erau prinşi de unul dintre UCP-uri. Dormise puțin în ultimele trei zile şi, chiar dacă un Jedi putea apela la Forță pentru a obține rezistență şi energie peste capacitățile majorității ființelor, el încă nu era la apogeu.

— În regulă, droidule, strigă el când un fulger de energie de la unitatea mai apropiată trecu pe lângă ei şi prăji o sferă publicitară plutitoare. Care e planul tău?

I-5 îi explică rapid în timp ce se mişcau pe strada şerpuită, care devenise de-acum puțin mai mult decât o alee. Cele două UCP-uri fuseseră forțate să se aşeze pe un singur rând, dar nu renunțase niciunul la urmărire.

Greutatea turnurilor în sine necesita adesea contravântuiri gigantice de stabilizare structurală – contravântuiri şi sprijin pe coloane. În sectoarele planetare mai vechi, cum era Yaam, aceste întărituri fuseseră adesea adăugate la secole după construcție, iar în unele cazuri nu mai fusese loc pentru a construi contraforturile necesare. În aceste situații, se foloseau de obicei câmpuri tractoare şi presoare.

Câmpurile, după spusele lui I-5, erau prea difuze pentru a afecta ființele organice sau unitățile mecanice mai mici, cum ar fi droizii şi *împletitoarele*. Vehiculele mai mari, însă, riscau să fie scoase de pe frecvență şi, prin urmare, erau de obicei ocolite în aceste sectoare.

— De unde ştim că droizii care pilotează acele unități nu ştiu despre rezonanța de frecvență?

— Nu ştim.

— Genial. De unde ştim că UCP-urile sunt suficient de mari pentru a fi afectate?

— Nu ştim. Cu toate astea, producția de energie a repulsorului unui UCP este de aproximativ opt sute de jouli pe secundă, iar factorul de toleranță al unui câmp presor standardizat este…

— Aşteaptă, spuse Jax în timp ce se înclina brusc şi se îndrepta spre un zgârie-nori mare. Pe un perete murdar de secole de murdărie şi funingine, dar încă parțial lizibil, se afla semnul de avertizare care însemna că era în uz un câmp presor. Suntem pe cale să-ți testăm teoria.

— Oh, bine.

Jax conduse *împletitoarea* în umbra clădirii, încetinind până la oprire în întuneric, în ceea ce ar fi trebuit să fie mijlocul câmpului. Îşi simțea pielea mâncându-l uşor şi părul ridicându-se, ca răspuns la sarcina electrostatică. Spera că droidul ştia despre ce vorbeşte. Aşa cum speraseră, droidul din unitatea din frunte muşcă momeala şi porni în urmărirea lor. Imediat ce intră în câmp, începu să se clatine. Jax îl putu vedea pe pilotul droid cum se lupta cu comenzile, încercând să compenseze, dar degeaba. Discul zburător scăpă de sub control, se răsturnă complet şi se înfipse într-unul dintre suporturile de ferrocretă, explodând într-o sferă de flăcări.

— Unul doborât, spuse Jax. Să vedem dacă prietenul lui e la fel de prost.

Nu a fost. Al doilea UCP încetini înainte de a intra în câmpul presor, apoi făcu un viraj în unghi drept şi dispăru în labirintul de clădiri, depozite, stații de procesare

şi alte structuri.

— La naiba! Unde s-a dus?

— Nu detectez nicio ieşire de energie în zona locală, spuse I-5.

— Bun. Jax reactivă *împletitoarea*. Hai să plecăm de aici. Îndepărtă vehiculul de zgârie-nori şi o luă pe o stradă laterală, pe care o găsi blocată de un alt suport gigantic.

— Fundătură, spuse Jax.

Întoarse *împletitoarea*, iar al doilea UCP îi aştepta.

* * *

Den se cocoşă pe coloana de direcție a *împletitoarei*, răsucind cât putu de tare mânerul din dreapta, care era accelerația. Chestia aia blestemată nu putea întrece un *triciclu* al unui copil uman, cu atât mai puțin un UCP.

Asta cu siguranță nu a fost una dintre cele mai bune idei ale lui I-5, îşi spuse el.

Dacă ar fi încercat să scape singur, ar fi fost o carcasă înnegrită de mult timp. Din fericire, avea un Jedi drept copilot. Laranth Tarak stătea în spatele lui în *împletitoare*, cu spatele la el, trăgând calm în timp ce Den, cu inima, stomacul şi alte câteva organe luptându-se pentru un loc în gât, făcea vehiculul să urce şi să coboare la întâmplare, fără să-i pese că acum erau complet pierduți, fără să-i pese că erau despărțiți de Jax Pavan şi I-5, ci concentrându-se pe un singur lucru – să scape de unitățile droide de poliție.

Viră *împletitoarea*, ferindu-se de un mic crater de bombă, apoi viră din nou pentru a evita un transportor de marfă care traversa o intersecție. În tot acest timp, auzea în spatele lui raze de particule, lasere, aruncătoare de proiectile şi cine ştie ce altceva. Dar nimic nu putea trece de Jediul Twi'lek. Abilitatea lui Laranth cu blasterele ei gemene era incredibilă; chiar dacă Den ştia că o ajuta Forța, ceea ce făcea părea absolut imposibil. De fapt, ea trăgea în proiectilele şi în razele de particule, deviindu-le. O văzuse făcând asta, atât aruncând o privire peste umărul lui, cât şi în reflexia ferestrelor în timp ce treceau în viteză pe lângă vitrine. La început nu îi venise să creadă. Acum, după câteva minute, începuse să simtă că ar putea avea o şansă. Oricât de incredibil ar fi fost, ea nu lăsa niciun proiectil sau rază să se apropie de ei.

Den îşi dădu seama că, dacă era atât de fenomenal de bună, avea să reuşească în cele din urmă să tragă câteva focuri bune şi clare asupra UCP-urilor, iar apoi ar fi scăpat de probleme.

— Avem probleme, strigă ea peste umăr. Rămân fără gaz de blaster în ambele arme. Mai bine gândeşte-te rapid la ceva.

Când voi învăța că a spera este cel mai rău lucru de făcut într-o situație de viață sau de moarte?

— Ține-te bine! strigă el şi se aplecă spre dreapta, forțând *împletitoarea* să vireze brusc.

— Unde mergem?

— Continuă să tragi! strigă el.

— Am suficientă energie pentru încă treizeci de secunde!

Perfect, gândi el. *Pentru că în următoarele zece vom fi fie liberi, fie morți.*

Ştia că, pentru că era cu fața în cealaltă parte, Laranth nu putea să vadă ce plănuia până nu o făcea deja. Ceea ce era bine, pentru că a încerca să piloteze o *împletitoare* – sau orice altceva, de altfel – cu viteză mare prin primul etaj al unei clădiri

pe jumătate demolate era la fel de sinucigaş ca încercarea de a pilota o navă stelară printr-un câmp de asteroizi. Den o auzi oftând de neîncredere când intrară în scheletul clădirii. Avu suficient timp să gândească: *Un Jedi care poate bloca proiectilele de blaster cu alte proiectile de blaster este uluit de asta. Suntem terminați* – şi apoi fu mult prea ocupat să se ferească de grinzile în I, coloanele, tuburile de ridicare şi orice altceva se mai putea găsi în măruntaiele expuse ale clădirii. Nu avu timp să vadă prea bine, pentru că totul se petrecea mult prea repede.

Din spatele lui auzi o prăbuşire şi o explozie, iar lumina portocalie pâlpâi pentru o clipă.

— Am terminat unul! strigă Laranth. A lovit o coloană!

Doar unul? se întrebă el. Dar nu era timp să se îngrijoreze de celălalt. Sus, jos, stânga, dreapta, repede, mai repede… asta era tot ce avea timp să facă. Apoi, brusc, trecură printr-o deschizătură între două blocuri uriaşe de ferrocretă şi ieşiră din labirintul de grinzi şi coloane. Încetini, dar nu se opri; dacă ar fi făcut-o, ar fi explodat de suprasarcină – cel puțin aşa simțea. Se îndreptă spre strada de jos.

— A fost un pilotaj incredibil, îi spuse ea. Tocmai la timp, de asemenea – camerele de gaze sunt uscate.

Den opri *împletitoarea* şi se întoarse să o privească.

— Vrei să spui că suntem neînarmați? Grozav. Ce ne facem dacă apare…

Al doilea UCP coborî din noapte, direct în spatele lor.

— …celălalt UCP, termină Den încet.

Laranth îşi întinse rapid mâna în spatele capului, sub lekkuul tăiat. De sub el scoase un mic vibrocuțit şi îl aruncă, mişcarea fiind prea rapidă chiar şi pentru ca ochii lui Den să o poată urmări. Cuțitul zbură direct în centura de arme rotativă a unității şi dispăru. Den nu putea vedea ce făcea acolo, dar orice ar fi fost, era eficient. Centura de arme începu să scuipe scântei şi Den putu auzi un vuiet în creştere. Unitatea tremură, se înclină într-o parte, iar Laranth îl împinse pe Den la comenzi, strigând:

— Scoate-ne de aici!

Reuşi, cu greu. Erau la aproximativ o sută de metri distanță când al doilea UCP explodă. Pentru o fracțiune de secundă, totul se transformă în alb şi negru şi auzi un sunet pe care şi-l amintea prea bine din Războiul Clonelor: bucăți de metal încins trecând pe lângă el urlând.

Se feri, dar nu fu nevoie; cele câteva fragmente zimțate care ajunseră la ei, fură deviate cu uşurință de Laranth, cu o mişcare a mâinii. Apoi ea se uită în jos la Den.

— Eu nu sunt niciodată neînarmată, spuse ea.

Capitolul 29

Al doilea UCP plutea în fața lui Jax şi a lui I-5.

— Se pare, spuse droidul, că senzorii mei au nevoie de recalibrare.

— Minunat.

Jax putea vedea clar droidul în carlingă, pregătind tragerea, asigurându-se că nu avea cum să rateze. Jax apelă la Forță, sperând că va avea puterea să devieze puternica descărcare de energie care urma... Mintea i se blocă în şoc. Nu era nimic. Acolo unde, de obicei, firele Forței aşteptau să-l încolăcească, era doar un gol. Nu ştia cum, sau de ce, dar nu putea accesa Forța. Îşi dorea ca inima să-şi încetinească brusc ritmul. *Asta s-a mai întâmplat*, îşi aminti el. În *conapt*. Şi se întorsese atunci. Se va întoarce şi acum. *Aminteşte-ți învățăturile: Forța va fi mereu cu tine*.

Dar nu era. Iar droidul era gata să tragă. Îşi dădu seama că mai era o singură şansă. Îl apucă pe I-5 şi îl împinse pe droid spre comenzile *împletitoarei*.

— Drept înainte, spuse el. Viteză maximă!

Spre lauda droidului, acesta nu ezită. Apăsă pe accelerație şi *împletitoarea* porni înainte, direct spre unitatea care plutea. Aşa cum sperase Jax, mişcarea aparent sinucigaşă îl luă prin surprindere pe pilotul droid. Înainte ca droidul polițist să se poată recalibra, *împletitoarea* trecu pe sub el. În timp ce treceau pe sub rețeaua de repulsoare, suficient de într-o parte pentru a evita să fie striviți de undele repulsoare, Jax scoase sabia şi şi-o aprinse. Tăie pe deasupra capului de trei ori, transformând paletele repulsorului în zgură topită. Apoi ieşiră de sub umbra lui.

I-5 încetini şi întoarse *împletitoarea*, văzând cum unitatea se înclină vertical, sări în sus vreo zece metri, apoi plonjă direct în jos. Lovi marginea pavajului cu suficientă forță pentru a crăpa duracreta, se rostogoli aproximativ un metru şi apoi se răsturnă pe zona topită care fusese sistemul său de propulsie. Se făcu o linişte bruscă, în afară de şuieratul şi scânteile repulsoarelor întrerupte ale UCP-ului.

Jax îşi dezactivase sabia şi era pe punctul de a o prinde la centură când carlinga se deschise. Droidul 501-Z se ridică din ea şi se întoarse, senzorul său de mişcare scanând zona. Jax oftă şi era pe punctul de a-şi aprinde din nou arma, când I-5 spuse:

— Permite-mi.

Droidul îşi îndreptă degetul arătător drept spre 501-Z. O rază purpurie intensă țâşni din el şi trecu prin senzorul optic al droidului, în procesorul său primar. Acesta tremură pentru o clipă, brațele i se mişcară – apoi se prăbuşi.

Jax şi droidul se uitară unul la celălalt.

— Nu te aştepta la recunoştință, spuse Jax.

— Nici nu aş visa la aşa ceva.

— Eu nu-i mulțumesc computerului de navigație de pe nava mea pentru că mă duce acolo unde vreau să ajung.

— Poate că dacă ai face-o, spuse I-5, te-ar duce acolo puțin mai repede.

Jax nu răspunse. Ezitant, se întinse, îşi deschise conştiința... Şi Forța era acolo. Nimic nu era diferit. Stânjenit, Jax îşi scoase comunicatorul.

— Laranth, eşti acolo?

Vocea ei răsună din comunicator.

— Recepționat, Jax. Acest mic Sullustan este un pilot destul de bun.

Jax se întoarse şi îşi coborî vocea.

— Nici droidul nu e rău în caz de urgență.

— Te-am auzit, spuse I-5.

* * *

Kaird ştia că trebuia să ia o decizie. Dacă avea de gând să îl elimine pe Prințul Xizor, trebuia să o facă cât mai curând. Fiecare instinct pe care îl avea ca asasin pleda pentru asta. Fiecare ocazie pe care o ignora pentru a-l doborî putea fi ultima. Stăpânul Perhi spusese clar că aducerea înapoi a droidului cu informațiile nu era obligatorie. Cel mai prudent lucru ar fi fost să-l elimine pe Prințul Falleen acum, ceea ce putea face la fel de uşor ca şi cum ar fi arătat cu degetul. Pe dosul mâinii sale drepte era ataşată cu un adeziv o mică cutie neagră, nu cu mult mai mare decât un pachet de *bețe ale morții.* Un tub de tragere flexibil mergea de la ea până la vârful degetului arătător. Era un *scuipător de săgeți*, încărcat cu cincisprezece săgeți subțiri, fiecare acoperită cu *toxical*, o otravă atât de virulentă încât zece săgeți ar fi doborât o *bantha* adultă. O singură săgeată era mai mult decât suficientă pentru a ucide chiar şi un specimen fizic superb precum Xizor. *Toxicalul* era, de asemenea, extrem de biodivers. Nu conta dacă împuşcai cu el un Nikto, un Falleen, un om sau aproape orice altă specie umanoidă. Toți mureau – de obicei înainte să atingă pământul.

În prezent, Kaird se afla la aproximativ o duzină de metri de ținta sa, în raza de acțiune. Se aflau într-un complex cu mai multe etaje care, cu ani în urmă, fusese probabil un centru comercial sau un parc de birouri, dar care devenise acum un ghetou cu chirii mici pentru extratereştrii ilegali. Locatarii erau în majoritate Ugnaughti, cu câteva familii de Kubazi şi Ishi Tibi, de asemenea. Deghizarea Kubaz a lui Kaird îi permitea să se amestece suficient de bine pentru a-şi urmări prada în mod deschis, fără a fi observat.

Nedijiul se hotărî brusc. Avea să o facă acum. La urma urmei, putea oricând să găsească el însuşi droidul, dacă se considera necesar. Şi, ca să fie sincer, costumul ăla începea să devină cam iritant. Păşi pe un balcon în aer liber. Xizor trecea la două niveluri sub el, traversând galeria deschisă. Fostele magazine, sau spații de birouri, sau orice ar fi fost ele în vremurile străvechi, erau acum locuințe pentru cei săraci şi privați de drepturi; pereți improvizați din lemn sintetic şi ghips înlocuiseră vitrinele, iar aerul era plin de mirosuri de păstăi de *rankweed* fierte, *gartro* şi *bloodrat* la grătar.

Muzica, care îi suna lui Kaird mai mult ca un vuiet de şerpi în călduri, se auzea de la etajul inferior, unde corturile şi tarabele cu produse ale unei piețe în aer liber se puteau zări prin fumul aromat al focurilor de gătit.

Ăsta e un loc groaznic în care să trăieşti şi să mori, oh, da…

Ei bine, nu era viața lui, mulțumită *Oului.* Kaird îndreptă *scuipătorul de săgeți,* îl alinie la ținta sa, trase aer în piept şi…

Un copil Ugnaught dezbrăcat, care urmărea un *gyroball*, se împiedică şi se izbi de Kaird din spate chiar când acesta trăgea. El se împletici în față, iar săgeata rată. O văzu lovind peretele de lângă Xizor şi văzu fața rece şi frumoasă a Falleenului ridicându-şi privirea, scanând mulțimea şi fixând imediat deghizarea pe care o purta Kaird. Trăsăturile lui verzi şi liniştite deveniră brusc roşii-portocalii de furie. Îşi scoase blasterul şi trase. Kaird nu era un Jedi capabil să se ferească de proiectilele de energie;

dacă nu ar fi fost deja în mişcare, plonjând spre podea, de îndată ce îşi văzu inamicul întinzând mâna după armă, ar fi fost prăjit pe loc. Dar aşa, proiectilul pârjoli o brazdă fumegândă pe spatele costumului, la un centimetru distanță de pielea lui.

Se ridică în picioare şi se avântă spre cea mai apropiată intrare de domiciliu.

Haosul izbucnise în urma împuşcăturii de blaster a lui Xizor; copiii şi părinții din diferite specii alergau nebuneşte, țipând şi văitându-se de frică. Mulți dintre adulți aveau şi ei blastere sau aruncătoare de proiectile şi trăgeau înapoi în direcția generală în care se afla Xizor.

Kaird se dezbrăcă repede de costumul Kubaz, care era inutil acum că fusese atins de proiectilul de blaster, apoi se rostogoli în picioare. Se afla într-un apartament care fusese cândva un fel de punct de vânzare de servicii – ce tip de servicii, nu avea cum să spună. Se bucură doar că era pustiu pentru moment. Pierduse ocazia. Nu-i venea să creadă ce tocmai se întâmplase. Gafase într-o misiune! Asta nu se mai întâmplase până atunci. Nu puteai ajunge să lucrezi pentru cel mai mare şi mai mortal sindicat al crimei din galaxie fără să fii bun, iar Nedijiul Kaird era cel mai bun.

Era de necrezut. Trebuia să remedieze situația, altfel singurul mod în care avea să se întoarcă pe Nedij va fi ca praf cosmic în plutire liberă.

Se uită cu precauție prin intrare. Faptul că nu mai purta costumul avea părți bune şi părți rele. Avantajul era că nu mai era împiedicat de chestia aia blestemată; chiar dacă fusese proiectat să fie cât mai confortabil şi mai practic posibil, era totuşi mai rapid şi mai precis fără el. Dezavantajul, bineînțeles, era că, fiind Nediji, ieşea în evidență ca o *gheară rănită*, iar Xizor l-ar fi reperat imediat. Ei bine, nu era nimic de făcut în privința asta. Îşi pierduse elementul surpriză şi nu mai conta ce creatură ar fi venit spre Xizor acum; Falleenul ar fi tăiat-o în bucăți mai întâi şi ar fi pus întrebări mai târziu. Singura diferență era că el ar fi fost cel mai entuziasmat dacă l-ar fi omorât pe Kaird.

Ar fi bine să trecem la treabă, atunci.

Trebuia să fie un atac total – Xizor nu avea cum să fie prins într-o ambuscadă. Desigur, Kaird ar putea să se furişeze cu coada între picioare. Ar putea chiar să scape de răzbunarea lui Xizor – pentru moment. Dar oare merita să fie un fugar pentru tot restul vieții, fie în adâncurile umede ale Coruscantului, fie fugind de pe o planetă pe alta? Cu siguranță nu ar mai fi văzut niciodată Nedij. Acela ar fi fost primul loc în care s-ar fi uitat. Şi ştia că Xizor era pe deplin capabil să-i bombardeze planeta natală dacă nu se putea răzbuna personal pe Kaird.

Kark[21], gândi el. *Poate că e timpul să vedem cum joacă războinicii.*

Kaird izbucni din ascunzătoarea sa, alergând pe esplanada largă. În afară de *scuipătorul de săgeți*, singura armă pe care o mai purta era un mic blaster de rezervă ascuns în mâneca stângă. Îl strânse în mână în timp ce alerga. Deşi se îndepărtase cu multe generații de strămoşii săi care vânau în vânt, vederea lui era încă cea a unui răpitor: suficient de ascuțită pentru a zări o şopârlă metamorfă amestecată în fundal de la o sută de metri distanță. Privirea lui îl găsi imediat pe Xizor, chiar dacă acesta din urmă se afla cu două niveluri mai jos decât el şi pe partea opusă.

Kaird ştia că Xizor era şi el urmaşul unei specii de prădători.

Ca şi Kaird, vederea lui scana atât pe verticală, cât şi pe orizontală cu aceeaşi uşurință. Îl reperă pe Kaird aproape la fel de repede cum îl reperase Kaird pe el. Trase în mod repetat, proiectilele de blaster lovind partea inferioară a platformei de-a lungul

---

[21] Kark – înjurătură foarte dură.

căreia alerga Nedijiul. Kaird îşi dădu seama prea târziu de strategia inamicului său; suprafaţa de plasteel de sub picioarele lui se şubrezi, iar apoi piesa pe care stătea crăpă şi căzu brusc. Ugnaughtii şi Kubazii urlânzi se zbătură frenetic, încercând să se pună la adăpost şi blocând din greşeală încercările lui Kaird de a face acelaşi lucru.

El căzu. Avu timp să regrete serios decizia genei strămoşilor săi, cu milenii în urmă, de a abandona cerul. Apoi reuşi să se agaţe de un cablu de alimentare care căzuse şi care se smulsese din platforma care se prăbuşise. Se agăţă de cablul izolat, gros cât încheietura mâinii, la doar câţiva centimetri de firele goale care şuierau şi scuipau scântei albastre în faţa lui. Reuşi să transforme căderea într-o balansare, ajustându-şi traiectoria spre o ţintă anume. Zări chipul uimit al lui Xizor în timp ce se avânta spre Falleen. Xizor îşi ridică blasterul, dar Kaird îşi dădu seama cu o satisfacţie feroce că Prinţul era prea lent. Kaird avea să fie aproape sigur electrocutat în clipa următoare, dar îşi va lua duşmanul cu el. Era destul de bine.

Lumea erupse în flăcări albastre când el se ciocni, cu picioarele înainte, de Prinţul Xizor. Ştia că nu va mai vedea Nedij, dar cel puţin îşi îndeplinea misiunea. Era mulţumit de asta. Se întrebă ce va urma: uitarea sau *Marele Cuib*? Nu era nici una, nici alta. Deschise ochii, realizând că fusese inconştient doar o secundă. Era întins pe mezaninul inferior, unde fusese Xizor. Şocul electric fusese unul puternic, dar nu fatal. La câţiva metri distanţă îl văzu pe Xizor, la fel de ameţit şi încercând să se ridice.

Kaird simţi o recunoştinţă sălbatică în piept. Nu era mort şi încă exista o şansă de a ieşi învingător din această luptă. Încercă să se îndrepte spre duşmanul său, dar şocul îi lăsase muşchii zdruncinaţi; tot ce putu face a fost să se clatine stângaci. Văzu că Xizor era în aceeaşi stare. Kaird aproape că râse. Aceasta avea să fie într-adevăr o luptă de veacuri, cu cei doi clătinându-se unul în jurul celuilalt, încercând să dea câte un pumn. Dar înainte să se poată apropia unul de celălalt, flacăra albastră izbucni din nou în jurul marginilor vederii sale, iar el oftă de durere în timp ce îl zguduiau alte spasme. Pentru o clipă crezu că acel cablul de alimentare se întorsese şi îl lovise, dar apoi văzu că se prinsese de o balustradă aflată la vreo zece metri distanţă.

Leşină din nou. Când îşi reveni în simţiri, îl văzu pe Xizor, la mai puţin de un metru distanţă, stând acum cu braţele încrucişate, rânjind în jos la el.

În numele *Oului*, ce se întâmpla? Kaird se uită la Xizor. Ochii lor se întâlniră şi ştiu că Falleenul înţelesese întrebarea nespusă. Acesta aruncă o privire spre o a treia siluetă, care stătea în apropiere. Kaird se concentră asupra acestei noi fiinţe. Era o denumire greşită, pentru că silueta era un droid. Arăta ca o unitate de protocol... era bipedă şi umanoidă în design. Şasiul său era de un negru lucios, cu excepţia ochilor; aceştia erau uriaşi şi insectili, întinzându-se pe o mare parte din partea superioară a feţei şi erau de culoare aurie. Din tâmple îi ieşeau două antene segmentate care se ridicau la aproximativ zece centimetri deasupra capului.

Totuşi, aspectul care îl interesa cel mai mult pe Kaird era tunul retractabil de energie care tocmai ieşise din compartimentul din antebraţul stâng al droidului. Acesta trebuia să fie droidul pe care îl urmăreau toţi. *Ochi de Gândac*, sau 10-4TO. Droidul cu datele, care îndrepta acum spre Kaird capătul unui blaster mare şi cu aspect urât.

— Din nou, spuse Xizor.

Kaird clipi. Încă nu *zbura* la nivelul său obişnuit. Cum putea Xizor să dea ordine unui droid pe care nu-l mai văzuse niciodată? Nu avu timp să se întrebe. *Ochi de Gândac* trase din nou. O ultimă licărire albastră izbucni din arma sa şi îl purtă pe Kaird cu ea, în noapte.

Capitolul 30

Den şi Laranth se întâlniră cu I-5 şi Pavan la intersecția *Bulevardului Bellus* cu *Strada Zyra*, în umbra giganticei *Monade Magra*. Conform reclamei sale – îşi aminti Den – uriaşul habitat avea o mie de etaje şi era complet autonom, o arcologie urbană independentă de orice interacțiune cu restul Coruscantului, cu excepția gravitației planetei. Se presupunea că unii dintre chiriaşii cei mai intransigenți erau chiar în favoarea generării acestui lucru pentru ei înşişi. Den se întrebase ce fel de înțelegeri privind utilizarea terenurilor avuseseră cu Republica, iar acum cu Imperiul. Cumva, nu şi-l putea imagina pe Palpatine vesel în legătură cu o bucată atât de mare de imobil urban ocupată de o comunitate complet autonomă, ai cărei membri se lăudau cu faptul că generații întregi trăiseră şi muriseră fără să pună vreodată piciorul în afara zidurilor.

— Va trebui să continuăm să ne mişcăm, îi spuse Pavan femelei Twi'lek. Nu putem risca să ne găsească şi mai multe forțe locale sau Imperiale.

— Încă nu avem nicio idee unde este droidul, sublinie Laranth. Şi va fi mai greu ca niciodată să-l găsim acum, dacă trebuie să ținem capul plecat în timp ce căutăm.

— Dacă pot să întreb, spuse I-5, ce droid?

Pavan îi ignoră întrebarea, ceea ce nu îl surprinse pe Den. Laranth fu cea care răspunse, explicându-le ultima cerere a Maestrului Even Piell ca ei să găsească droidul 10-4TO şi datele pe care le transporta.

I-5 păru gânditor.

— Pe baza declarațiilor tale anterioare şi a propriilor mele observații, îi spuse el lui Pavan, presupun că există un motiv pentru care te caută Darth Vader, dincolo de scopul general de a anihila Ordinul Jedi.

Den putu să vadă că Jediul devenea puțin enervat de îndrăzneala lui I-5. Era sigur că şi droidul simțea asta. Totuşi, I-5 continuă să întrebe.

— Am dreptate?

— Nu e treaba ta..., începu Pavan, dar Laranth îl întrerupse.

— Aşa s-ar părea. Nu ştim cum sau de ce.

— Dacă e adevărat, spuse I-5, şi dacă Jax foloseşte Forța în vreun mod de profil înalt, Vader ar putea, eventual, să simtă asta. Oricum, e greu să găseşti un droid prin Forță.

— Foarte adevărat.

O voce nouă veni din umbră. Cei doi Jedi reacționară cu o rapiditate incredibilă de privit. Blasterul lui Laranth şi sabia lui Pavan erau în mâinile lor şi gata să fie activate aproape înainte ca noul venit să termine de vorbit. Timpul de reacție al lui I-Cinci fu la fel de rapid: avea ambele brațe la nivelul coatelor şi mâinile îndoite în pumni, cu excepția degetelor arătătoare întinse, ca un copil de pe Naboo care se joacă de-a *kaadu-şi-extratereştrii*.

Proprietarul vocii apăru în fața ochilor lor. Era la fel de slab ca un Givin înfometat, purtând ceea ce Den ajunsese să considere a fi genul vânzătorilor de mirodenii: o haină neagră-albastră, până la genunchi, din piele de *fleek*, jambiere şi cizme. Singura concesie la războiul urban era armura de pe piept din piele de melc de

duracretă şi blasterul de pe şold.

— Deci, ce-ar fi să te duc la el? continuă el.

Den îl văzu pe Jax Pavan relaxându-se uşor.

— Nick. Mă bucur să te văd din nou.

Îi prezentă pe Laranth şi pe Den noului venit, ignorându-l pe I-5.

— Acesta este Nick Rostu. A fost un erou în timpul Războiului Clonelor...

— Iar acum este doar un alt subofițer. E o lecție undeva în asta. Rostu ridică din umeri. Ai ceva de mâncare?

Den decise că era de datoria lui să îl prezinte pe I-5, din moment ce nimeni altcineva nu părea dornic să o facă. Asta şi făcu. Rostu abia dacă îi aruncă o privire droidului; era mult mai interesat de napolitanele Palp pe care tocmai i le dăduse Laranth.

— Droidul tău? îl întrebă el pe Pavan, mormăind cu gura plină.

Chiar îi e foame, hotărî Den. Napolitanele Palp aveau un gust la fel de rău pe cât păreau. Mai rău, de fapt. Nimic nu putea întrece rațiile pregătite în ceea ce priveşte lipsa totală de gust, dar napolitanele erau aproape de a o face.

— Nu prea, spuse Pavan ca răspuns la întrebarea lui Rostu. E un...

— Un droid foarte unic, spuse Laranth, spre surprinderea aparentă a lui Pavan. Cred că vei fi surprins de I-5, Nick Rostu. Noi continuăm să fim.

— Mulțumesc, spuse I-5 liniştit.

Pavan făcu un gest de enervare.

— Te-am auzit bine, Nick? Ştii unde este droidul? Cum?

— Uşor, spuse Nick Rostu. Ei bine, poate nu chiar atât de uşor... Haide. Am un skimmer de aer parcat în josul blocului. O să ne țină pe toți.

Pe măsură ce înaintau pe stradă, Rostu îi explică ceva mai detaliat aventurile sale de după ce îl văzuse ultima oară pe Pavan, culminând cu fuga sa de la Palat şi furtul navei Corelliene, abia la timp pentru a evita să fie executat pentru uciderea unui ofițer Imperial cu câteva luni în urmă. Totul părea destul de simplu, decise Den, chiar dacă Rostu părea un pic cam vag în privința unora dintre detalii.

— Tot nu explică de unde ştii unde este droidul, comentă Laranth când ajunseră la skimmer.

Era un vehicul cu patru locuri, aşa că Den se aşeză în poala lui I-5.

— L-am găsit, spuse Rostu când nava decolă. Aveam de gând să mă întorc în vechile mele zone de petrecut timpul, dar am auzit că au fost deja călcate în picioare de unul dintre droizii ăia mari ai lui Palpatine. Aşa că m-am hotărât să văd dacă îl pot găsi singur, poate să te ajut puțin.

Acea ultimă afirmație îi fu adresată lui Pavan, care aprobă din cap.

Rostu pilotă skimmerul pe o străduță îngustă şi aglomerată.

— Nu a fost atât de greu de găsit, continuă el. Nu este un model obişnuit.

— Bună treabă, Nick, spuse Pavan.

Stătea în spate, lângă I-5 şi Den. Den îl auzi pe droid murmurându-i lui Pavan:

— Totul este prea convenabil. Prietenul tău scapă din ghearele Gărzilor Imperiale – nu se ştie exact cum – şi îl găseşte cu uşurință pe droidul pe care rezistența l-a căutat în zadar săptămâni întregi. Cred că e mai mult decât ne spune.

Tonul lui era prea scăzut pentru ca Rostu să-l audă; de fapt, şi lui Den îi fu greu să-l audă din cauza vuietului repulsorilor şi a curentului, chiar şi cu auzul lui ascuțit.

Pavan se uită la droid cu o privire împietrită.

— Presupun că ai nişte date pentru a-ți susține afirmațiile care nu sunt total obiective?

Deşi I-5 nu dădea niciun semn exterior, Den ştia totuşi că droidul fusese înțepat de întrebarea răutăcioasă a lui Pavan. După un moment de tăcere, I-5 spuse:

— Detectez fluctuații ale conductivității galvanice a pielii, în concordanță cu stresul emoțional uman, precum şi o bătaie a inimii crescută. Minte, Jax. Sunt sigur de asta.

Pavan se holbă la I-5 pentru o clipă, apoi spuse:

— Nick Rostu este, din câte ştiu eu, un soldat şi un patriot. A câştigat *Medalia de Argint pentru Vitejie* şi a luptat în Războiul Clonelor pe mai multe fronturi decât pot eu numi. Ce spui e greu de crezut; la urma urmei, îl cunosc de mai mult timp decât te cunosc pe tine. E vreo şansă ca citirile tale să fie greşite?

— Niciuna.

— De unde ştiu că nu minți?

— De ce aş minți? Mai ales pe tine?

— Eşti naiv, chiar şi pentru un droid. În ciuda declarațiilor tale de afecțiune şi prietenie pentru tatăl meu – un om despre care nu ştiu mai multe decât ştiu despre tine – nu sunt dispus să iau tot ce spui la valoarea nominală. Un droid poate fi programat să mintă...

— Nu *acest* droid, spuse I-5 arătându-se pe sine.

Pavan păru iritat. Apoi se întoarse şi îl privi fix pe Rostu pentru o clipă. Deşi Pavan nu dădea niciun semn exterior, Den fu convins că folosea Forța pentru a-l sonda pe Rostu. Jediul se uită înapoi la I-5 după o clipă.

— Nu primesc nimic de la el care să indice vreo duplicitate. Se citeşte curat prin Forță.

I-5 *clipi*, evident nedumerit de acest lucru.

— Dar răspunsurile sale fiziologice sunt... Droidul făcu o pauză confuză. Când vorbi din nou, vocea îi era slabă. Tocmai am făcut o nouă citire; răspunsurile sale autonome sunt mult mai în limite normale decât înainte.

Pavan nu răspunse nimic. Nu era nevoie.

Ei bine, asta e grozav, gândi Den. *Dacă I-5 se pierde, atunci tocmai am sărit din miezul reactorului în supernovă.*

Skimmerul continuă să zboare prin noaptea de neon.

Capitolul 31

— Cum decurge căutarea, Rhinann? Vocea Lordului Vader era la fel de cultă şi politicoasă ca întotdeauna, cu o amenințare subtilă strecurată în ea. L-a găsit Maiorul Rostu pe Pavan?

— Cred că da, Lord Vader, spuse Rhinann. Vocea îi tremura uşor, în ciuda eforturilor sale de a o menține constantă. Dar încă nu am primit un semnal definitiv.

— Odată ce semnalul este trimis, spuse Lordul Întunecat, asigură-te că sunt trimise suficiente trupe pentru a-l prinde în viață. Nu mă dezamăgi, Rhinann.

Rhinann simți cum fiecare dintre cele patru stomacuri ale sale cade separat în infinit. La propriu, nu putea vorbi; limba părea înghețată pe cerul gurii. Cumva, reuşi să bâlbâie un răspuns şi să iasă din prezența lui Vader fără să se prăbuşească de frică.

Nu mă dezamăgi, Rhinann. Chiar şi acum, în siguranța relativă a biroului său, putea auzi reverberația acelor cuvinte. Aproape că le putea vedea, luminoase în aerul din fața lui, pulsând cu amenințare. Dacă cuvintele ar fi venit din partea oricui altcuiva, ar fi putut fi interpretate ca un avertisment blând cu privire la posibile repercusiuni. Venind de la Darth Vader, însă, păreau echivalente cu o amenințare cu moartea. Trebuia să facă ceva. Rhinann ştia că nu mai putea suporta acel tip de frică şi presiune. Simțea că era în pragul unei explozii vasculare complete. Era mult prea tânăr pentru a fi amenințat de o astfel de afecțiune; avea doar optzeci şi nouă de ani standard. Această meserie îl omora. Mai exact, frica de a fi ucis de Darth Vader îl omora. Cumva, cumva, Rhinann ştia că trebuie să găsească o cale de evadare, nu doar din slujba sa de la Palat, ci şi de pe Coruscant şi din toate sistemele Nucleului.

Sălbăticia galaxiei, plină de lumi după lumi de barbari urlând şi, odinioară, mult prea înspăimântătoare pentru a se gândi să fugă, ocupase în cele din urmă locul al doilea în panteonul răului format din două trepte în care credea atât de ferm. Pe primul loc era acum Darth Vader; pe locul doi se afla tot restul creației.

Dar cum să scap? se întrebă el, scărpinându-şi iritația care tocmai îi apăruse pe gât. Era nevoie de credite pentru a rezerva o călătorie interstelară – o mulțime de credite, având în vedere că ar fi trebuit să pună cel puțin jumătate de galaxie între el şi Vader, poate chiar să meargă până la *Roiul Minos* sau în Sectorul Dalonbian, înainte de a se simți în siguranță. Rhinann acumulase ceva economii, dar nici pe departe suficient. Suspină frustrat, suficient de tare încât colții nasului să atingă un *E* ridicat. Cum s-ar putea simți vreodată în siguranță, indiferent unde ar fugi? Vader era personificarea răului, lucrul de care întunericul însuşi se temea.

Rhinann stătea în fața unui zid imens din oțel transparent care dădea spre oraşul nesfârşit. Putea vedea *Opera*, *Grădina Botanică Skydome* şi, în depărtare, spațioportul *Westport* şi terenurile de aterizare. În timp ce privea, o fregată din clasa *Lancer* se înălță încet spre cer. O clipă mai târziu, dintr-o altă parte a imensului port spațial, decolă un transportor civil de pasageri. Elominul îl privi cum dispare în albastrul limpede. Cum ar fi putut aranja să fie pe o navă ca aceea?

Nu ştia. Dar oricum ar fi reuşit, era sigur că trebuia să găsească o cale, şi asta cât mai curând.

* * *

Jax Pavan stătea în skimmerul care se deplasa pe străzile înguste şi mohorâte ale *Mahalalelor Blackpit* şi îşi privea viața. Trebuia să recunoască că nu era o privelişte prea frumoasă. Fusese Cavaler Jedi. Membru al unui Ordin antic dedicat menținerii păcii, asigurării menținerii standardelor civilizației. Să îndrepte greşelile, să combată nedreptățile. Pentru a trăi în Forță.

Ultima era cea mai grea parte. Întotdeauna a fost, întotdeauna va fi. Încercase, dar trebuise să admită că viața de Jedi nu-i oferise pacea şi liniştea interioară pe care le căutase de când fusese suficient de mare pentru a înțelege ceea ce căuta. Simțea că defectul trebuia să fie în el. Principiile Ordinului funcționaseră timp de milenii, făcând din nenumărate ființe vii Cavaleri şi Maeştri Jedi dispuşi şi gata să susțină standardele înalte ale Ordinului în materie de adevăr şi dreptate – să folosească puterea Forței pentru a stinge răul oriunde s-ar afla. Dacă acel far nu ardea la fel de strălucitor în el ca în camarazii săi, nu învățăturile Ordinului erau cele care lipseau. El era de vină.

— Eşti tulburat. De ce?

Vocea droidului, nebuneşte de calmă ca de obicei, pătrunse în amintirile lui. Pentru prima dată, Jax fu aproape recunoscător.

— De ce? Semenii mei şi întregul meu mod de viață au fost distruse, sunt fugar sub noul regim, iar cea mai periculoasă ființă din galaxie m-a transformat, dintr-un motiv oarecare, în obiectul răzbunării sale personale... În afară de asta, nu am niciun motiv.

I-5 se uită la el; chipul său metalic era inexpresiv, şi totuşi cumva expresiv.

— Văd că gena sarcasmului a fost transmisă intactă din tată în fiu.

— Dacă ți-aş da un ordin direct să sari din skimmerul ăsta, întrebă Jax, ce s-ar întâmpla?

I-5 păru să mediteze la asta.

— Nu ştiu, spuse droidul în cele din urmă.

— E tentant să aflăm.

— Mă îndoiesc că ar funcționa. Programarea mea, aşa cum am mai spus, este capabilă de nuanțe. Nu am atenuatoare de creativitate sau software de inhibare.

— Şi a cui idee strălucită a fost asta?

— A tatălui tău. Vocea droidului avea un ton subtil umoristic care făcu dinții lui Jax să scrâşnească. A scos atenuatoarele şi o parte din software, continuă I-5. Cu accesul sporit la liberul arbitru care a rezultat, am fost capabil să fac restul. În ultima vreme, cu ajutorul lui Den, am făcut şi alte modificări.

Jax se mişcă uşor ca să se poată uita mai bine la I-5.

— Vrei să spui că eşti conştient de sine?

I-5 fu din nou gânditor.

— Este o întrebare pe care mi-am pus-o adesea. Trebuie să recunosc că, uneori, am fost reticent să o urmez până la concluzia sa logică. Dar în cele din urmă, cu ajutorul prietenilor – inclusiv al tinerei Jedi Offee, aş putea adăuga – am ajuns să-mi dau seama că abilitatea de a reflecta asupra subiectului indică un răspuns pozitiv în sine. Cu alte cuvinte: *Exist pentru că gândesc.*

— Lasă-mă să văd dacă înțeleg, spuse Nick, care evident auzise conversația. Spui că nu eşti supus constrângerilor de funcționare ale programării obişnuite a unei unități de protocol. Asta este?

— Exact. Mă programez singur, până la un punct. Mult mai mult decât alți droizi, cu siguranță, deşi mai sunt şi alții în galaxie ca mine, în grade mai mari sau mai mici.

Asta nu era o veste plăcută pentru Jax.

— Pari sigur de asta, spuse Laranth. Ai întâlnit vreunul?

— La un moment dat, în odiseea noastră ocolitoare spre Coruscant, Den s-a dat drept traficant de arme, iar eu eram servitorul lui, desigur. Un spărgător de blocadă ne-a oferit trecere spre Nucleul Exterior. La bord, am întâlnit un droid de protocol care se legase de o unitate astromec. Unitatea de protocol părea destul de conştientă, iar astromecul avea şi el un simț al sinelui bine dezvoltat; mai mult decât alte unități organice pe care le-am întâlnit. Ambii şi-au exprimat îngrijorarea pentru bunăstarea stăpânului lor, Căpitanul navei, şi pentru ei înşişi. De fapt, droidul de protocol era de-a dreptul plângăcios uneori.

Jax nu se considera un individ îngust la minte. Ca Jedi, era de aşteptat ca el să trateze toți simțitorii în mod egal. Deşi era evident că nu exista un standard real după care să fie judecate toate ființele – inteligența, moralitatea, capacitatea şi o multitudine de alți factori variau extrem de mult în cadrul unei specii, şi cu atât mai mult atunci când acea specie era comparată cu altele – totuşi, fusese un mandat ca dreptatea să fie făcută în mod egal tuturor. În timpul Republicii, cel puțin. Dar nu înțelegea cum se aplica asta unei mase complexe de circuite care se întâmpla să fie ambulantă.

Desigur, nimic nu-l împiedica să-i şteargă memoria şi să o reprogrameze, deşi avea sentimentul că I-5 s-ar putea împotrivi. Ceea ce era un gând destul de tulburător în sine. Şi nici amicul droidului, Sullustanul, nu prea ar fi fost de acord cu asta.

De fapt, judecând după interesul lui Laranth şi al lui Nick, punctul de vedere al lui Jax – singurul sănătos – devenea rapid nepopular. Nu era corect. De fapt, lui Jax i se părea o pervertire a modului în care universul ar trebui să fie condus. Dacă asta era o galaxie în care droizii puteau să gândească, să simtă şi să facă tot ce presupunea asta... ei bine, era de-a dreptul înfricoşătoare. Întotdeauna, în trecut, când se simțea confuz şi copleşit de asemenea enigme, reuşise să apeleze la Forță. Să o lase să îl învăluie, să îl calmeze şi să îl liniştească, oferindu-i o anumită măsură de linişte. Dar acum chiar şi acest lucru îi era refuzat după un anumit punct, pentru că, cu cât se lăsa mai adânc în îmbrățişarea ei, cu atât era mai predispus să atragă atenția lui Darth Vader. Dacă putea măcar să atingă Forța...

Jedii fuseseră adesea acuzați că *adormiseră lângă întrerupător* în ultimele zile ale Republicii, incapabili să simtă prezența lui Darth Sidious când Lordul Sith fusese literalmente sub propriul lor acoperiş.

De ce nu au ştiut? se întrebă Jax. Era adevărat că Ordinul ajunsese să se complacă în sine. Când citeai istoriile, poveştile epice, despre cum era pe vremuri, puteai să crezi cu uşurință asta. Eroi precum Nomi Sunrider, Gord Ves, Arca Jeth şi mulți alții ridicaseră într-adevăr ştacheta foarte sus. Dar de-a lungul secolelor, Jedii pierduseră contactul cu lumea, cu ei înşişi şi cu Forța. Deveniseră din ce în ce mai izolați şi mai monahali, preocupați mai mult de construirea de biblioteci şi centre de învățare decât de apărarea tărâmului comun. Adevărat, existau încă indivizi capabili de eroism, precum Mace Windu şi Qui-Gon Jinn. Încă mai existau mari bătălii care fuseseră câştigate. Dar pentru ca Jedii să fi devenit atât de orbi şi surzi la Forță încât să nu recunoască un complot Sith de a-i răsturna până când nu a fost prea târziu...

— Am ajuns, spuse Nick.

Skimmerul se aşeză la sol. Zona arăta ca ceea ce era – o zonă de război. Câțiva

dintre explozibilii mici pe care Separatiştii îi *semănaseră* în atmosferă căzuseră aici, iar pavajul era crăpat şi plin de găuri. Copertina a ceea ce fusese cândva un club de noapte era acum spartă şi întunecată, cu excepția unor impulsuri intermitente de energie care făceau ca holoproiectorul unui cântăreț Pa'lowick să pâlpâie şi să se stingă. Atenția lui Jax era concentrată asupra structurii de peste drum.

Se pare că fusese cândva o clădire de birouri, dar acum părea să fie casa unei colonii de Ugnaughti.

— Hei, spuse Laranth. Simți asta?

Jax aprobă din cap. Ceva se întâmpla acolo, ceva care mişca Forța aşa cum vântul mişcă o mare furtunoasă. Era imposibil de spus dacă 10-4TO era implicat, desigur, dar oricare ar fi fost tulburarea, trebuia să fie investigată.

O spuse direct. În mod previzibil, Den Dhur întrebă:

— De ce?

— Pentru că suntem Jedi, spuse Laranth.

Dhur nu spuse nimic, dar când ceilalți porniră înainte, el îi urmă.

Jax nu putu rezista:

— Tu nu eşti Jedi, spuse el. De ce vii?

Sullustanul suspină.

— Pentru că sunt reporter, spuse el. Oricât de mult urăsc să-mi amintesc asta uneori.

Capitolul 32

Kaird simți explozia armei reverberând în el, parcă pârjolindu-i fiecare nerv din corp. Îi aminti de un moment de demult, când, pe când era pui, dăduse din greşeală peste o colonie de albine gelatinoase. Individual, înțepăturile de la tentaculele lor nu erau prea rele, dar fiecare stup putea număra până la doisprezece sau cincisprezece, şi îl atacaseră toate. Îşi amintea de firele, peste o sută, care se răsuceau pe corpul lui, toate producându-i un şoc dureros. Aşa se simțea acum: şocuri chinuitoare, fiecare mai dureros decât precedentul.

În cele din urmă, după eoni de timp subiectiv, şocurile încetară. Kaird încercă să se ridice, să vorbească, să se târască. Nu putea face niciunul dintre aceste lucruri. Era ca şi cum corpul său ar fi fost deconectat, deconectat de mintea sa – cu excepția nervilor care transmiteau mesaje de durere. Aceştia funcționau foarte bine.

Xizor păşi în fața lui şi se ghemui astfel încât Kaird să-l poată vedea. Falleenul nu mai zâmbea. Fața îi era sumbră şi revenise la obişnuita nuanță de jad. Kaird mai văzuse acea expresie pe fața lui Xizor şi îi păruse rău pentru cel care o primise.

— Câteva lovituri suplimentare sunt tot ce va fi nevoie pentru a te termina, cred, spuse Xizor. Aşa că ar trebui să iei asta în considerare când îmi răspunzi la întrebare. E una simplă. Acționezi din proprie inițiativă sau Stăpânul mi-a aprobat moartea?

Kaird nu răspunse. Mintea lui se zvârcolea ca un picior neîndemânatic pe vârfurile alunecoase ale celor mai înalți munți ai Nedijului, căutând frenetic un loc ferm pe care să se sprijine, fără să găsească nimic.

Xizor îi plesni fața – nu tare, dar nici uşor.

— Ştiu că încă mai poți vorbi, Nediji. Vorbeşte cu sinceritate şi poate vei supraviețui acestei situații.

— *Yosh*, spuse Kaird.

Nu ştia prea multe despre Falleeni, dar auzise că blestemul format din acel singur cuvânt era destul de puternic. Se părea că auzise bine. Xizor îl lovi cu dosul pumnului, suficient de tare încât să-i facă urechile să țiuie.

— Prostule! mârâi Prințul. Apoi, cu un efort vizibil, îşi reveni. Se uită peste umăr la droid. Din nou, spuse el ridicându-se şi dispărând din vedere.

Şi lumea lui Kaird fu spălată încă o dată într-un val de durere arzătoare.

* * *

— Ştii, îi spuse Nick lui Jax în timp ce se îndreptau spre turbolifturi, urmați de Laranth, de Sullustan şi de droid, având în vedere că ăsta trebuia să fie un proiect solo, se pare că ai adunat destul de mulți adepți.

— Ai observat asta, nu-i aşa?

Tonul Jediului avea ceva umor, dar mai ales enervare.

— Înțeleg că ai luat-o pe Laranth cu tine ca să-ți păzească spatele. N-am întâlnit-o niciodată, deşi am auzit poveşti. Dar ce e cu Sullustanul şi droidul?

Jax suspină.

— Ca să fiu sincer, nu prea ştiu de ce fac parte din petrecere. Droidul ne-a salvat

viețile de câteva ori şi pretinde că l-a cunoscut pe tatăl meu. E cu Dhur, Sullustanul.

— Vrei să spui că îi *aparține* lui Dhur.

Jax suspină din nou.

— Crede-mă, aş fi vrut să spun asta.

Acel schimb de replici îl lăsă pe Nick mai nedumerit decât fusese când începuse conversația, dar până atunci ajunseră la turbolifturi. Lifturile încă funcționau, dar plăcile repulsoare îşi pierduseră o mare parte din încărcătură şi păreau aproape reticente în a-şi face treaba. Nick încerca să nu se gândească la consecințele pe care le-ar fi avut dacă plăcile s-ar fi oprit complet, lăsându-i pe toți să cadă patru etaje.

Totuşi, o parte din el îşi dorea să se întâmple asta; în felul ăsta ar fi fost scutit să-şi continue trădarea. Îşi dăduse seama, aproape prea târziu, în skimmerul său, că nervozitatea şi anxietatea lui cu privire la ceea ce avea de gând să facă îl puteau trăda cu uşurință. Dacă Jax îi simțea neliniştea şi îl atingea pe Nick cu lumina conexiunii sale la Forță, ar fi ştiut imediat că ceva era în neregulă. S-ar putea să nu ştie exact ce, dar cu siguranță ar fi fost suficient de suspicios pentru a cerceta mai departe. Din fericire, deşi afinitatea lui Nick cu Forța era, în cel mai bun caz, slabă în relația cu ceilalți, era mai puternică când era îndreptată spre interior. Întotdeauna se pricepuse să-şi controleze propriile reacții autonome; putea rămâne calm în majoritatea situațiilor de urgență. Ceea ce făcuse şi în acest caz, calmându-şi bătăile inimii, încetinindu-şi respirația şi scăzându-şi temperatura pielii. Cu coada ochiului, văzuse că Jax îl privea şi simțise cum mintea Jediului îl sonda uşor. O clipă mai târziu se oprise, iar Jax se lăsase pe spate, aparent satisfăcut, şi murmurase ceva către I-5.

Fusese cât pe ce.

Ajunseră la etajul patru fără incidente. Câțiva Ugnaughti şi Ishi Tibi se uitau din habitatele lor asemănătoare peşterilor în timp ce el şi ceilalți treceau. Nick nu-i învinuia că erau nervoşi – fusese deja o noapte destul de agitată, judecând după podeaua sfărâmată şi urmele de blaster, iar intrarea în scenă a unui grup atât de eterogen nu putea decât să le sporească confuzia. Etajul patru era în mare parte întunecat, luminat doar de pâlpâitul tuburilor fluorescente. Când se apropiară cu precauție de un colț, se auzi o voce slabă. Nick nu reuşi să desluşească cuvintele, dar vocea era masculină; fină şi cultivată, dar cu o nuanță de amenințare. Îi amintea, dintr-un motiv oarecare, de vocea lui Vader, deşi era destul de diferită de a lui Vader ca ton.

Pe măsură ce Jediul şi Paladina se apropiară, Nick simți o înflorire bruscă a pericolului chiar după colț. Simțea pericolul prin Forță, sau doar printr-o teamă subconştientă a lui? Era înnebunitor, uneori, să ai o legătură atât de slabă cu Forța. Cumva, se îndoia că un Jedi ar fi avut vreodată aceste îndoieli. Din fericire, în acest caz nu conta. El nu trebuia să conducă, ci doar să urmeze. Iar cei doi pe care îi urma erau Jedi pricepuți şi antrenați. Nu aveau de gând să ducă pe nimeni într-o capcană.

Asta, din păcate, ar fi fost treaba lui Nick.

Atât Laranth, cât şi Jax se crispară, oprindu-se pentru o clipă în apropierea lor lentă. Nick se întrebă ce simțeau. Ceea ce simțea el era un sentiment slab, dar insistent de... hotărâre. Necruțător. Se simțea ca o pată întunecată pe creierul lui. Se simțea necurat, cumva. Îl văzu pe Jax scoțându-şi sabia, deşi nu o aprinse. Laranth îşi scoase blasterele. Nick simțea cum mâna lui îl mânca pentru blasterul de la centură.

Asta nu era bine. Dacă Jax sfârşea prin a fi ucis în misiune, Vader ar fi fost un Lord Întunecat foarte nefericit. Deşi o parte din creierul lui Nick încă încerca cu

disperare să găsească o cale de ieşire din acea încurcătură fără să-şi trădeze prietenul, o altă parte, mai mare, îi amintea că a-l dezamăgi pe Darth Vader era la fel de inteligent ca şi cum ai intra în bârlogul unui *nexu* îmbrăcat într-un costum din carne crudă.

Jax îşi aprinse sabia, apoi el şi Laranth săriră după colț.

Şi intrară într-o ploaie de focuri de blaster.

Capitolul 33

Când Jax ajunse după colț, fu pe deplin pregătit să se ocupe de oricine sau orice era acolo. În mijlocul saltului, se întinse spre Forță, sigur că, prin intermediul ei, i se vor acorda câteva secunde de clarviziune – suficiente pentru a devia cu uşurință orice i-ar fi ieşit în cale. Dar, încă o dată, Forța pur şi simplu nu era acolo. Înainte să-şi revină din şocul trădării simțurilor sale, o rafală de energie îl îngenunche. Durerea arzătoare a exploziilor îl cuprinse, aprinzându-i fiecare nerv, fiecare celulă din corp. Dar oricât de rău ar fi fost, fu eclipsată de durerea de a se fi întins şi, încă o dată, de a fi găsit doar vidul în locul conexiunii familiare care făcea atât de mult parte din el. Încet-încet, îşi dădu seama că barajul de fulgere energetice încetase. Fu momentan confuz, pentru că încă mai auzea rafalele staccato de focuri de blaster.

Deschise ochii şi se uită în sus. O văzu pe Laranth stând în fața lui, trăgând rece cu ambele arme cu suficientă precizie pentru a bloca focul care se apropia. Laranth puse capăt luptei – care cu siguranță nu durase mai mult de câteva secunde – împuşcând tunul brațului droidului direct în țeavă şi dezactivându-l temporar.

— Nu mişcați, spuse ea, cu propriile blastere încă pregătite. Oricare dintre voi.

Jax reuşi să se ridice în picioare. La jumătatea drumului simți mâinile puternice şi reci ale lui I-5 ajutându-l să se ridice. Le scutură furios de pe umeri.

Jax îl văzu pe celălalt droid stând la câțiva paşi distanță. Acesta era, fără îndoială, 10-4TO. Înțelegea de ce porecla lui era *Ochi de Gândac*. Se aşteptase să vadă droidul, aşa că prezența lui nu era o surpriză. Cu toate astea, nu se aşteptase să vadă un Falleen stând puțin în spatele lui şi o altă ființă întinsă pe podea între ei.

Aceasta din urmă făcea parte dintr-o specie pe care Jax nu o mai întâlnise până atunci. Era bipedă, înaltă de aproximativ un metru şi jumătate; părțile corpului pe care le putea vedea erau acoperite de un puf fin de un albastru pal care îl făcu să se gândească la pene. Forma craniului era, de asemenea, ciudat de aviară. De unde era această creatură? Ce făcea aici? Jax se simți brusc confuz, nesigur, până la un punct care îl făcea să amețească. Observă culoarea pielii Falleenului schimbându-se în portocaliu roşiatic şi, cu coada ochiului, văzu că Laranth părea şi ea oarecum confuză.

Avu suficient timp să facă legătura înainte ca Falleenul să smulgă un blaster din toc şi să tragă în ei. Jax apelă din nou la Forță. În mod ironic, confuzia provocată de descărcările chimice ale reptiloidului fu cea care îl salvă de data asta; starea lui mentală era atât de tulbure, încât nu avu timp să fie nesigur pe capacitatea lui de a se conecta. Şi de data asta, Forța fu din nou acolo pentru el. Devie proiectilul blaster cu sabia sa, apoi sări distanța dintre ei – poate zece metri – ajutat de Forță. Dar sistemul său nervos afectat făcu un picior să se îndoaie sub el când ateriză, dezechilibrându-l.

Profitând de acest lucru, Falleenul se mişcă rapid. Îl luă pe bipedul întins şi îl aruncă pe umăr.

— Vino! îi strigă el lui *Ochi de Gândac* şi fugi.

Droidul îl urmă şi dispărură amândoi în umbră. O clipă mai târziu, Laranth trecu în fugă pe lângă el, în urmărirea lor.

Întregul episod durase mai puțin de un minut, deşi i se păruse o veşnicie. Ceilalți – Nick, Dhur şi droidul – dăduseră deja colțul şi li se alăturaseră.

— *Zu woohama!* strigă Nick, iar Jax îşi aminti cu întârziere fraza de control.

Era prea târziu acum; droidul dispăruse. Îşi scutură dezgustat capul.

— Eşti în regulă? întrebă I-5.

Din nou, comportamentul său tulburător de uman îl enervă pe Jax, la fel ca şi propria sa tendință de a se gândi la droid ca la o *ființă* în loc de un *lucru*. Totuşi, de data asta nu o arătă; vocea îi era egală şi neutră când răspunse:

— Sunt bine.

Se întoarse ca să nu vadă expresia de uşurare proiectată de fața metalică a droidului, despre care ştia că va fi acolo, la fel de sigur ca privirea de îngrijorare care fusese acolo înainte.

— Nu te învinovăți că ai uitat fraza de control, îi spuse Nick. E destul de greu să-ți aminteşti lucruri de genul ăsta când eşti lovit de un blaster.

Laranth ieşi din umbră, singură şi părând dezgustată.

— I-am pierdut, spuse ea. E un labirint acolo. Se încruntă. Ar fi trebuit să pot să le dau de urmă prin Forță, dar m-am încurcat.

Era evident că îi era greu să recunoască asta. Jax se întrebă pentru scurt timp dacă Laranth, din nu ştiu ce motiv, întâmpina aceleaşi dificultăți în accesarea Forței ca şi el. Totuşi, când se uită la firele ei, păreau la fel de puternice ca întotdeauna.

— Am o idee, spuse I-5. Putem folosi propria apărare a Falleenului împotriva lui. Urmați-mă – dacă nu vă supărați, adăugă el, uitându-se la Jax.

Apoi se întoarse şi porni în direcția pe care o luaseră Falleenul şi celălalt droid.

Jax se supără, dar era şi destul de deştept ca să-şi dea seama că abilitățile de urmărire ale lui I-5 erau probabil singurul lucru care îi putea ajuta în acest moment.

— Haideți, le spuse el celorlalți. Ar mai putea fi o şansă să-i găsim.

Se grăbiră, dar cu precauție, prin clădirea întunecată, coborând pe scări şi prin încăperi pline de moloz. Locatarii clădirii se uitau din când în când la ei din spatele uşilor cu perdele şi prin crăpăturile din pereți, dar niciunul dintre ei nu spuse nimic şi nu făcu nicio mişcare.

Era puțin după răsărit când ieşiră din clădire; Jax ştiu asta doar după citirea ceasului. Afară, exceptând strălucirea intermitentă a oraşului, părea încă mijlocul nopții.

— Se pare că ți-a luat skimmerul, îl informă I-5 pe Nick.

Din fericire, în apropiere erau parcate câteva speedere de model mai vechi, iar unul dintre ele nu necesita cod de activare. Jax nu fu prea preocupat de ambiguitățile morale ale furtului vehiculului; regulile Jedi erau flexibile şi puteau fi încălcate în slujba binelui suprem. În plus, era un pariu destul de bun că îi făceau proprietarului o favoare. Nava era un speeder SoroSuub G-17 care avusese zile mai bune, şi acele zile nu fuseseră recente. Cel puțin una dintre paletele repulsorului era dezaliniată, ceea ce făcea ca vehiculul să se clatine la cea mai mică neregularitate a pavajului, pe care îl îmbrățişa cu o precizie de câțiva zeci de centimetri, şi era la fel de rapid ca un Ithorian balonat.

— Aş putea merge pe jos mai repede decât ăsta, spuse Den Dhur în timp ce vehiculul cobora pe stradă. Beat, adăugă el.

I-5 îi ținea pe *miros*, la propriu – senzoriul artificial al droizilor era extrem de sensibil. Multiplele mirosuri, miesme şi duhori de la nivelul de jos erau atât de omniprezente încât Jax încetase de mult să le mai observe la nivel conştient, dar gândindu-se la capacitatea de urmărire a lui I-5, acum îi atrăgeau din nou atenția. Era

greu de crezut că mirosul unei specii ar putea fi izolat de mirosul înțepător al unei jumătăți de galaxie de ființe, chiar şi de către un laborator chimic atât de precis precum cel pe care I-5 îl avea în spatele grilei senzoriale olfactive de pe piept. Cu toate astea, droidul susținea că nu era doar posibil, ci şi uşor.

— Sunt foarte puțini Falleeni atât de jos, explică el. Ei tind să fie o specie mai cosmopolită. Interesant, detectez pe pielea lui şi reziduuri ale unor mărci de uleiuri şi săpunuri asociate cu cei extrem de bogați.

— Cine este, oricum? întrebă Laranth. Pare cunoscut.

— Ar trebui, spuse Sullustanul. Este Prințul Xizor din Casa Sizhran. Se zvoneşte că este un jucător în devenire în *Soarele Negru*. Falleenii îşi părăsesc rareori lumea natală; el este una dintre puținele excepții.

Tăcerea domni timp de câteva minute. Dacă era implicat *Soarele Negru*, atunci lucrurile luaseră într-adevăr o întorsătură neaşteptată – şi potențial neplăcută.

— E cam la o jumătate de kilometru în față, spuse I-5. Şi a semnalat portului local să aibă nava pregătită.

— Impresionant, zise Nick. Recepția ta video şi audio trebuie să fie la fel de bună ca detectorul tău olfactiv.

— E mult mai simplu, de fapt: radar şi un receptor de transmisie pe toate benzile.

— Cred că acesta din urmă este ilegal pentru un droid de protocol să îl dețină, remarcă Jax.

— Cred că ai dreptate.

— Dacă se ridică de la sol, cum îl vom urmări? întrebă Dhur. Nici măcar nasul tău nu poate urmări un miros în vid.

— Nu vă faceți griji, spuse Nick. Am o navă. Vom fi chiar în spatele lui.

Jax nu mai spuse nimic. Toată acea afacere părea să scape de sub control. Plecase într-o misiune solo pentru a salva onoarea Maestrului său şi a-i îndeplini ultima dorință, iar acum îl ajuta o *poteră* foarte improbabilă. O poteră pe care nici măcar nu mai părea să o conducă; acea poziție fusese cumva uzurpată. De un droid.

Nu ştia ce să facă în legătură cu asta. Mai rău, nici măcar nu era sigur că ar trebui să facă ceva în legătură cu asta. La urma urmei, misiunea era lucrul cel mai important. Dar devenea din ce în ce mai greu să-şi amintească asta.

Capitolul 34

Kaird fusese conştient în timpul evenimentelor din ultimele câteva minute; conştient, dar incapabil să se mişte. Salvele paralizante îl doborâseră complet şi abia după ce ajunseseră la platforma de aşteptare începuse să simtă furnicăturile circulației reîncepute.

Xizor veni deasupra lui, rece şi calm, şi îi spuse:

— Îți vom lua nava. Eu am coborât cu o navetă, dar întotdeauna mi-a plăcut nava ta. Foarte frumoase linii.

Kaird se holbă la el, clocotind de mânie şi furie, dar incapabil nici măcar să mişte un muşchi. Pe lângă toate celelalte nedreptăți pe care fusese forțat să le îndure în ultima oră, acum omul reptilă avea de gând să-i fure *Stingerul*? Ăsta era un ultraj!

Nava de asalt *Cuceritorul Surronian* modificată avea un grup de motoare ionice subluminice de top şi un hiperpropulsor de clasă unu, ca să nu mai vorbim de două tunuri ionice legate prin foc. Era una dintre cele mai prețioase posesiuni ale sale. Nu ar fi pierdut-o în fața lui Xizor. La urma urmei, el o furase primul.

Prințul Xizor rosti codul de andocare corespunzător pentru turn; cum îl obținuse, Kaird habar nu avea, deşi bănuia că pătrunderea în bazele de date personale ar fi avut vreo legătură cu asta. Se transferară din skimmer în nava elegantă şi decolară zece minute mai târziu, Xizor revendicând privilegiul regal de a ocoli coada de lansare.

Până atunci, pe Kaird îl preocupaseră senzațiile inconfortabile de parestezii. Legat în scaunul său, încercă să nu se zvârcolească de disconfort în timp ce paralizia nervoasă cauzată de salvele droidului dispărea.

În câteva minute, *Stingerul* intră pe o orbită planetară joasă. Xizor, aflat în scaunul pilotului, îşi trecu mâinile peste consola de comenzi încastrată. De acolo de unde stătea, Kaird auzea sunetul în surdină al monitoarelor de prag şi al indicatoarelor de nivel, şi vedea graficele de bare color pulsând, VU-metrele şi LED-urile de stare.

— Frumoasă navă, spuse Xizor pe un ton satisfăcut. Ai gusturi bune, Kaird.

Nedijiul nu răspunse. În scaunul de lângă el, droidul 10-4TO stătea drept ca o bârnă. Dincolo de el, prin fereastra navei, Kaird putu vedea stelele neclintite şi arcul de creastă al planetei de dedesubt. Se holba la infinit. Undeva acolo era planeta pe care se născuse. Oare acum avea să fie cel mai aproape de ea?

Trecu aproape o oră. Circulația lui Kaird revenise de mult la normal. Îşi testă din nou legăturile, chiar dacă ştia că e inutil. Renunță; poate că va avea o şansă să scape odată ce Xizor va ajunge la destinație…

Totuşi, care era destinația Falleenului? Kaird presupusese că Xizor se va întoarce la *Sinharan T'sau* şi la labirintul ascuns al *Sălii Miezului Nopții.* Dar acum că se gândea la asta, n-avea niciun sens. Xizor trebuie să-şi fi dat seama de ce îl urmărea Kaird, iar întrebările lui de mai devreme dovedeau că probabilitatea ca aceasta să fie o misiune oficială îi trecuse deja prin cap. La urma urmei, Nedijiul nu ar fi încercat o mişcare atât de îndrăzneață precum asasinarea unui Prinț Falleen fără a fi autorizat de Stăpânul Suprem. Ştiind asta, ar fi cel puțin o prostie ca Xizor să se pună deliberat din nou în pericol. Evident, deci, avea o altă destinație. Dar unde?

Chiar în timp ce se întreba, Kaird auzi o uşoară schimbare în toarcerea

motoarelor şi văzu peisajul stelar de afară schimbându-se în consecință. Ieşeau de pe orbită. Îşi roti gâtul, văzu curbura strălucitoare de lumină aurie şi scânteietoare care era Coruscantul şi linia terminatorului care se apropia. Intrau în noapte.

Câteva minute mai târziu, îşi dădu seama de destinația lui Xizor: Antipozii. Zona de pe glob diametral opusă Oraşului Imperial. Zona cunoscută sub numele de *Districtul Fabricilor*. Un fior îi trecu pe brațe şi pe gât. *Districtul Fabricilor* era, conform tuturor relatărilor, unul dintre cele mai periculoase locuri de pe întreaga planetă. Cu secole în urmă, fusese un centru industrial înfloritor care se întindea pe cea mai mare parte a sfertului nord-estic de sferă, în apropierea ecuatorului. Dar recesiunea economică şi eficientizarea tehnicilor de producție de pe Metellos, Brentaal, Duro şi alte lumi ale Nucleului, împreună cu ridicarea sancțiunilor comerciale şi lobby-ul politic în Senatul Galactic, duseseră la mutarea celor mai multe contracte de producție şi inginerie în afara planetei. Ca urmare, cu excepția unor zone izolate în care încă se mai produceau anumite bunuri, mii de kilometri pătrați fuseseră uitați şi, în cele din urmă, lipsiți de utilități, provizii şi comunicații. Zona era acum o pustietate, mai anarhică şi mai periculoasă chiar decât zone precum *Subteranul de Sud* sau *Sectorul Invizibil*. Ziua, triburi primitive de oameni şi alte specii cutreierau structurile dărăpănate; noaptea, ruinele erau pândite de *cthoni*[22], de *stratti*[23] şi, după unele zvonuri, de orori fără nume, necunoscute pe orice altă lume. Kaird auzise poveştile şi presupusese că, în cea mai mare parte, erau în cel mai bun caz 1 la sută adevăr şi 99 la sută hrană pentru *bantha.*

Dar, pe măsură ce traiectoria *Stingerului* îi aducea mai jos, iar el reuşea să vadă peisajul pustiit, începu să se întrebe. *Districtul Fabricilor* nu semăna deloc cu lumea interlopă a metropolei Coruscant. Două dintre lunile mai mici erau pe cer, scăldând întreaga scenă într-o lumină la fel de argintie şi de strălucitoare ca lacrimile unui Hutt.

Scena era una de degradare şi deteriorare urbană, care se întindea la nesfârşit, se pare, în toate direcțiile. Foarte puține clădiri aveau mai mult de cincizeci de etaje, estimă el, şi nici măcar nu se calificau pentru statutul de zgârie-nori. În cea mai mare parte, ele se întindeau pe orizontală, vaste şi late. Văzu fabrici, depozite, terenuri de aterizare, rampe şi grile de transport… toate sumbre şi dărăpănate. Cadrele structurale scheletice bâjbâiau orbeşte spre stele. Rămăşițele sfărâmate ale unor tuburi de transport uriaşe, din oțel transparent, care se arcuiseră şi se curbaseră peste şi în jurul clădirilor ca nişte formațiuni fantastice de gheață, se terminau în bucăți sau zăceau în bucăți pe solul de dedesubt. Pe măsură ce se apropiau, Kaird putea să vadă că se încercaseră unele reparații improvizate, cu diferite grade de succes: poduri de frânghii făcute din cabluri şi plăci metalice, ascensoare rudimentare în aer liber, cu troliu şi scripeți, şi altele asemenea. Străzile erau presărate cu barăci, adăposturi şi alte locuințe construite din materiale vechi. Kaird se întrebă ce fel de specii erau suficient de rezistente şi/sau de disperate pentru a numi *Districtul Fabricilor* casă.

Xizor aşeză *Stingerul* într-o zonă deschisă, relativ liberă de resturi, lângă una dintre clădirile mari. Zumzetul repulsoarelor se stinse şi urmă tăcerea – o tăcere atât de profundă încât ar fi putut foarte bine să se afle pe suprafața lipsită de aer a unuia dintre sateliții planetei. 10-4TO fu cel care o rupse în cele din urmă.

— Aceasta nu este locația *Whiplash*.

Vocea droidului era lipsită de emoții, ceea ce nu era o mare surpriză, dar era

---

[22] Cthoni – creaturi umanoide degenerate.

[23] Stratt – mamifer patruped cu blană neagră, docil şi drăgălaş în stadiul juvenil, dar vânător nocturn vorace şi mortal la vârsta adultă.

ceva în tonul său care sugera totuşi suspiciune. Se aplecă uşor în faţă.

Xizor se ridică, se îndepărtă de consolă şi se apropie de droid. Apoi rosti două cuvinte pe care Kaird nu le mai auzise până atunci: *Zu woohama*. Suna ca o altă limbă decât Bazică, dar Kaird habar nu avea care. Totuşi, îl afectă pe droid. 10-4TO se calmă.

— Ce vrei să fac?

— Însoţeşte-mă, spuse Xizor. Îţi voi arăta unde să-ţi descarci datele.

— Desigur.

Kaird îşi amintea acum semnificaţia frazei criptice. Potrivit lui Perhi, era o frază de cod care dădea control asupra droidului; *Soarele Negru* o aflase prin intermediul contactelor sale de la Palat. Îi fusese dată lui Xizor ca parte a misiunii sale false.

Evident, fusese o greşeală.

Înainte de a debarca, Xizor strecură cu grijă un căluş peste gura lui Kaird.

— Doar în caz că simţi un impuls brusc de a încerca fraza de control pe prietenul nostru metalic.

Apoi trecu pe lângă Kaird în drum spre trapa de la pupa. Droidul îl urmă, un automat la fel de docil cum nu mai văzuse Kaird vreodată. Nu părea să existe altă soluţie, aşa că Kaird se ridică şi îl urmă pe droid.

Trecuse puţin de amurg aici şi se adânceau în noapte. În timp ce Kaird păşea de pe pasarelă pe solul negru şi gudronat, fu frapat de liniştea totală a locului. Nicio briză nu se mişca; nu se auzeau insecte sau alte sunete nocturne. Dar aerul nopţii era tensionat, ca şi cum o creatură masivă, nevăzută, şi-ar fi ţinut respiraţia în timp ce îi inspecta. Fără răutate, sau nerăbdare, sau chiar curiozitate; mai degrabă cu o detaşare clinică, care era cu atât mai înspăimântătoare pentru indiferenţa ei.

Kaird tresări. Avea cel mai urât sentiment despre locul ăsta.

Capitolul 35

În ceea ce-l privea pe Den, toţi ceilalţi din acest mic grup îşi pierduseră minţile. Chiar şi I-5. *Mai ales I-5.* Avea nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu ţipe la droid: *Ce, eşti nebun?* Nu se mulţumise cu găsirea Jediului Pavan, acum el – şi, prin extensie, Den – erau însoţitori în căutarea prostească a unui alt droid. Era o nebunie; şi totuşi, I-5 nu avea nicio intenţie să plece de lângă Pavan, chiar dacă Jediul demonstrase în repetate rânduri că nu era interesat de ajutorul droidului.

Den se săturase de toate astea. Încercase să fie un prieten bun. Încercase să susţină căutarea lui I-5, chiar dacă, în sinea lui, credea că se apropie de obsesie. Încercase să nu devină gelos pe devotamentul droidului faţă de fiul lui Lorn Pavan, chiar dacă simţea că el fusese dat la o parte, că sentimentele lui erau neglijate, că avertismentele lui nu erau luate în seamă. Încercase să aibă o minte deschisă în privinţa lui Jax Pavan, să creadă că era o persoană decentă îngropată undeva sub tot acel *mopak*[24] formal Jedi. Şi unde îl dusese încercarea de a fi drăguţ? Pe o navă de contrabandă Corelliană ponosită, îndreptându-se cine ştie încotro... şi, în plus, în urmărirea unei nave care părea că-i poate face să mănânce praf cosmic fără măcar să pornească hipermotorul. *Să recunoaştem*, îşi spuse Den, *găleata asta nu va câştiga prea curând vreun trofeu de viteză interstelară.* De fapt, se îndoia că ar putea ieşi pe locul trei într-o cursă de ataşe de pe Tatooine.

La urma urmei, era greu de văzut cum ar putea lucrurile să se înrăutăţească.

— Se îndreaptă spre *Districtul Fabricilor,* anunţă Nick Rostu.

E şi mai rău, gândi Den. *Districtul Fabricilor*, situat pe partea opusă a planetei faţă de Oraşul Imperial, avea reputaţia de a fi cel mai periculos loc de pe Coruscant: un decor de coşmar cu structuri distruse şi demolate, pândit zi şi noapte de membri ai diverselor specii, redeveniţi canibali subterani, care foloseau tehnologii aproape primitive, bestii care vânau în haite şi – probabil cel mai rău dintre toate, dacă măcar o parte din poveştile pe care le auzise erau adevărate – droizi feroce.

— Nu putem merge acolo, spuse el.

Nu răspunse nimeni. *Far Ranger* începu să coboare, desprinzându-se din cerul nopţii. Ar fi fost diferit dacă ar fi urmat o poveste. Dacă ar fi fost pe urmele unei piste bune, nu avea nicio îndoială că ar fi fost în fruntea grupului – sau cel puţin undeva la mijloc. Dar învăţase cu ani în urmă nebunia actului de a-şi risca pielea preferată dacă miza nu o justifica. Iar să urmărească un droid, care probabil transporta informaţii valoroase care ar putea fi de ajutor unei rebeliuni care nici măcar nu era încă pe deplin formată, i se părea că are cea mai mică şansă. Nu puteai să dai toate astea la o parte.

— Ascultaţi-mă, zise Den. Dacă mai este aici cineva care are funcţii cerebrale superioare funcţionale, gândiţi-vă la asta. De ce facem ceea ce facem?

Tăcerea continuă. Apoi:

— Trebuie să îndeplinesc ultima dorinţă a Maestrului meu, spuse Pavan. Nu v-am cerut celorlalţi să veniţi. Cu excepţia lui Laranth.

— Ei bine, nu-mi amintesc să mă fi oferit voluntar pentru asta, spuse Den. Şi

---

[24] Mopak – cuvânt murdar care are mai multe înţelesuri, în funcţie de context.

mai ales nu-mi amintesc să fi vrut să merg într-o parte a Coruscantului care ar speria chiar şi Gărzile Roşii.

— Nu poate fi atât de rău, spuse Jax Pavan.

Den se uită la el.

— Ştii cum se numeşte dacă se mută acolo un trib de Noghri? Gentrificare.

— Sunt de acord cu Den, zise Laranth. Îți înțeleg jurământul de a-l răzbuna pe Even Piell, Jax. Dar dacă ar fi aici, ar fi primul care ți-ar spune să nu-ți iroseşti viața.

— Atunci e un lucru bun că nu e aici.

Nimeni nu avu vreun răspuns la asta. Den privi posomorât prin hublou, urmărind cum nava cobora mai aproape de pustietatea de dedesubt.

— Pe lângă toate celelalte, mai sunt şi droizii sălbatici, spuse el. S-a gândit cineva la ei?

— S-ar putea să fie basme…, răspunse Laranth.

— Să sperăm, mormăi Den.

Se presupunea că droizii, care erau în mare parte unități de construcții şi de distrugere, fuseseră lăsați în urmă când zona fusese abandonată. Se spunea că se stricaseră; nimeni nu era sigur cum. Cea mai populară teorie era că un fel de vierme sau virus alterase programarea de bază şi transformase droizii în ucigaşi.

Rostu se întinse deasupra capului şi apăsă câteva întrerupătoare. Den simți cum stomacul i se răsuceşte în acelaşi timp cu trenul de aterizare al navei care se extindea. O clipă mai târziu, *Far Ranger* atingea solul, iar Rostu oprea repulsoarele secundare.

— Să sperăm că nu vom afla pe pielea noastră cât adevăr este în poveşti, zise el. Aruncă o privire prin fereastra cabinei de pilotaj. Nava lor e acolo – dar unde sunt ei?

— O întrebare mai bună ar fi, *de ce sunt aici*? spuse Jax.

— Și o întrebare chiar mai bună este: *de ce suntem noi aici*? adăugă Den.

Rostu coborî rampa. Începură să o coboare cu precauție, cei doi Jedi primii, apoi Rostu şi I-5 flancându-l pe Den, care era singurul neînarmat. Bineînțeles.

Clădirile erau întunecate, forme geometrice bondoace sub lumina lunilor. Centax 2 avea să răsară şi ea în curând, iar strălucirea lor combinată avea să facă peisajul aproape la fel de luminos ca ziua. *La urma urmei*, gândi Den, *nu am vrea ca monştrii să aibă probleme în a ne găsi, nu-i aşa?*

— Am simțit din nou mirosul Falleenului, spuse I-5. Pe aici.

Porni spre o intrare deschisă într-una dintre clădirile care era la fel de neagră ca inima lui Rokko.

— Apropo, adăugă el, n-ar trebui să stăm prea mult. Conform senzorilor mei, tot acest loc era alimentat de unul dintre reactoarele ion-neutrino de tip vechi. Detectez unele scurgeri de radiații de nivel scăzut.

Den clătină din cap. *Este din ce în ce mai bine.*

* * *

Kaird se afla între Xizor şi 10-4TO în timp ce înaintau prin interiorul întunecat a ceea ce fusese cândva o uzină de fabricare a droizilor. Se părea că Xizor ştia drumul pe de rost, pentru că îi conduse printr-un labirint de coridoare, scări şi camere înainte de a se opri. Se aflau într-o cameră mică, luminată rece de lumina lunii printr-un set de ferestre murdare. Kaird nu văzu nicio mişcare în umbră şi se simți oarecum uşurat. Sensibilitatea sa la lumină făcea camera mai vizibilă pentru el decât pentru oricare

dintre camarazii săi. Nu părea să existe o amenințare imediată, deşi tot s-ar fi simțit mult mai bine cu mâinile fără cătuşe şi gura fără căluş.

Falleenul spuse:

— Îmi imaginez că eşti curios de ce te-am adus jumătate de planetă în acest loc părăsit, Kaird. E simplu – am vrut să cunoşti pe cineva.

Aşeză o veioză portabilă pe un raft şi o aprinse. Kaird se uită la Xizor; Prințul zâmbea, iar din experiență îndelungată Nedijiul ajunsese să ştie că acesta nu era niciodată un semn bun. Prințul se întoarse spre 10-4TO şi spuse:

— Dezactivează-te pentru zece minute.

Fotoreceptorii droidului se stinseră, iar corpul său se prăbuşi uşor. Xizor aşteptă o clipă pentru a se asigura că *Ochi de Gândac* era inert, apoi îi scoase căluşul lui Kaird, făcând un gest în spatele Nedijiului.

— Sunt sigur că prezentările nu sunt necesare, spuse el.

Kaird se întoarse cu un sentiment crescând de groază. În spatele lui, lângă un perete şi mai înainte ascuns într-o umbră groasă, se afla un bărbat. Un bărbat pe care Kaird îl recunoscu imediat, în ciuda imposibilității totale ca el să se afle acolo. Îl privi şocat. Era Stăpânul Suprem Dal Perhi.

Capitolul 36

Nick îşi ţinea mâna pe blasterul din toc în timp ce el, Laranth, Den Dhur, I-5 şi Jax se îndreptau spre intrarea întunecată. Jax şi Laranth erau în faţă, iar Nick era în spate. Nu avea să fie greu să-i găsească – cel puţin nu atât timp cât senzorii olfactivi ai lui I-5 funcţionau. Fotoreceptorii droidului erau la luminozitate maximă, aşa că nici lipsa iluminării nu era o problemă. Conexiunea rudimentară a lui Nick cu Forţa nu detecta niciun pericol imediat, deşi la marginea conştiinţei sale era destul de sigur că pândeau monştrii.

Şi cel puţin unul se ascunde ceva mai aproape, gândi el. *Ăsta sunt eu.*

Timpul se scurgea. Nick ştia că trebuie să ia o decizie. O tot amânase, sperând cu tot dinadinsul că se va întâmpla ceva care să-l scutească de această sarcină teribilă. Erau o duzină de moduri diferite în care ar fi putut justifica predarea lui Jax lui Darth Vader. Nu era ca şi cum Jediul îi era prieten apropiat sau rudă. Şi nu ştia ce soartă plănuise Vader pentru el, deşi, fiind vorba despre Vader, Nick credea că era sigur să parieze că nu-l va aduce pe Jax în Oraşul Imperial la un ceai de mirodenii şi clătite.

Pe de altă parte, ştia prea bine ce se va întâmpla dacă îl va dezamăgi pe Vader: platoul de junglă care găzduia tribul său va fi redus la zgură incandescentă.

Putea Vader să ordone să se facă asta? La urma urmei, Haruun Kal nu era doar o altă lume mizeră înapoiată. În ciuda bolilor, molimelor şi a altor forme de neplăceri, era singura sursă din galaxia cunoscută pentru produse de primă necesitate precum lemnul de lammas, scoarţa de thyssel, frunza de portaak şi alte miracole botanice. Să elimini chiar şi o mică parte din braţul unei industrii galactice în ceea ce era un acces de furie, păi… părea ridicol, la prima vedere. Pe de altă parte…

Nu, nu exista nicio cale de ieşire din asta. Pur şi simplu nu-şi putea asuma riscul ca Vader să nu-şi pună în aplicare măcar o parte din ameninţare. Era un caz evident în care nevoile celor mulţi depăşeau nevoile celor puţini – sau, în acest caz, ale unuia singur. Nick se întrebă dacă nu cumva încerca să extragă confort şi justificare din statistici. Scutură din cap în semn de respingere furioasă. Nu avea nevoie de justificări. Vedea ce trebuia făcut, pentru binele suprem. Nu era vina lui. De vina era bărbatul înalt şi sinistru cu mască neagră. Şi, la urma urmei, nu era ca şi cum Nick nu ar fi dus o luptă bună. Purtase o mulţime de lupte bune, dar şi multe lupte rele, pe mai multe lumi devastate de război decât ar fi vrut să numere. Când va veni vremea să renunţe? Când primea puţină uşurare, puţină pace? Acceptase faptul că *conaptul* de lux, soţia şi copiii, pensia confortabilă, toate acestea nu făceau parte din viitorul său. Dar nici să fie închis pe o lume ca *Disperare*, ştiind că fusese responsabil pentru moartea a sute de oameni, nu făcea parte din fişa postului.

Îl observă pe Jax uitându-se la el şi îşi dădu seama că uitase din nou să-şi amortizeze reacţia sistemului nervos la dilema sa; probabil că îşi transmitea suferinţa pe toată lăţimea de bandă a Forţei. Se protejă în grabă, sperând că Jediul nu va decide să-i sondeze direct mintea. Deşi puterea lui Jax în Forţă, din câte simţise Nick de când îl cunoştea pe Jedi, nu era nici pe departe la fel de puternică ca cea a lui Vader, ştia că Jax ar putea trece cu uşurinţă peste orice apărare mentală slabă pe care Nick ar putea încerca să o ridice. Din fericire, Jax nu încercă o sondare directă. În schimb,

veni spre poziția de ariergardă a lui Nick.

— Eşti bine? întrebă el cu o voce joasă.

— Da. Doar... încerc să mențin lucrurile la un nivel scăzut de fierbere. Dacă forțez prea mult acolo, încep să simt că ceva se împinge înapoi.

— Simți un utilizator al Forței? Aici?

Jax păru surprins şi sceptic.

— Nu, nu asta. Dar e ceva acolo, la margine.

Jax se încruntă. Păru aproape trist pentru o clipă, gândi Nick. Şi apoi, brusc şi aparent de nicăieri, avu o revelație prin Forță despre Jax. O realizare care îl făcu să se uite la Jedi cu uimire. Nu ar fi putut fi mai surprins dacă Jax s-ar fi dovedit brusc a fi un metamorf Clawdite. Jax Pavan își pierdea legătura cu Forța.

Habar n-avea de ce propria lui legătură mai puțin optimă primise brusc această revelație surprinzătoare. Se întâmpla uneori; nu existau reguli stricte, legi perceptibile, după care să funcționeze Forța, deşi cei mai înclinați spre metafizică dintre Jedi credeau că toate evenimentele erau modelate de revelațiile ei.

În ce scop, nu îi era dat vieții organice simțitoare să înțeleagă. Nick habar n-avea dacă acea credință era adevărată sau nu; tot ce ştia era că acum era o certitudine.

Legătura lui Jax cu Forța se stinse.

Înainte să se poată opri din privit, Jax se uită la el şi fu evident că ştia ce era în mintea lui Nick; evident, legătura lui şubredă nu era chiar atât de rea.

— Da, spuse el, cu o voce scăzută. E adevărat.

Nick habar n-avea cum să răspundă la asta. Chiar şi relația lui cu Forța, oricât de slabă ar fi fost, era mereu acolo. Poate că nu arunca lumină foarte departe peste câmpia întunecată a existenței, dar ardea întotdeauna la un ritm constant. Nu auzise niciodată să se fi întâmplat aşa ceva cuiva suficient de norocos să experimenteze conexiunea de la bun început.

— Este... intermitentă, continuă Jax. Nu s-a întâmplat prea des, dar când se întâmplă... mă simt ca şi cum aş fi aruncat dintr-u sas de aer fără costum de protecție.

Pun pariu, gândi Nick. Îi trecu prin minte că acest lucru ar putea lucra în favoarea lui; i-ar fi fost mai uşor să-şi țină ascunsă agenda dacă Jax nu ar fi fost tot timpul la maxim. Imediat după ce avu acest gând, simți o explozie de ură de sine, pe care Jax nu păru să o observe.

— I-ai spus Paladinei?

Nick nu se putu gândi la nimic altceva de spus.

— Nu – dar ştiu că bănuieşte. Va trebui să îi spun, din acelaşi motiv pentru care îți spun şi ție. Dacă conexiunea mea cedează la momentul nepotrivit, tu şi ea trebuie să fiți capabili să interveniți şi să finalizați misiunea. Înțelegi?

— Absolut, zise Nick, cuvintele având gust de cenuşă în gură. Te acoperim noi.

* * *

După o călătorie labirintică prin coridoare şi camere întunecate, intrară printr-un panou de uşă spart în ceea ce părea să fi fost cândva o cameră de control – erau bancuri de console, ecrane cu monitoare deasupra capului, pereți de panouri electrice şi diverse piese de echipament. Pe unul dintre pereți se afla un panou mare, din oțel transparent, care dădea spre ceea ce părea a fi o vastă linie de asamblare a producției în masă. Totul avea un aer vag învechit. Singura lumină provenea de la nişte aplice

slabe, care aruncau un luciu rece de cobalt peste tot şi peste toţi. Camera fusese distrusă. Panourile fuseseră smulse, expunând măruntaiele electronice; monitoarele fuseseră sparte; piese de echipament fuseseră zdrobite de podea şi de pereţi. O crăpătură în formă de pânză de păianjen pornea din centrul panoului din oţel transparent.

Dovezile distrugerii atestau sălbăticia acesteia. Oricine sau orice ar fi făcut asta, o făcuse cu pasiune şi ură, şi fusese nevoie de o forţă enormă pentru a sparge oţelul transparent gros. Jax îl privi pe Den Dhur ridicând un panou de pe podea şi examinându-l. Apoi, fără cuvinte, i-l înmână lui I-5. Jax îl văzu pe droid întinzându-se după panou. Degetele sale metalice se strânseră pe una dintre margini, potrivindu-se exact pe amprenta celor patru degete de duroţel care o smulseseră din locaşul ei.

Laranth se uită la panoul pe care îl ţinea droidul.

— Droizi sălbatici, murmură ea.

PARTEA a III-a

ORAŞUL SĂLBATIC

Capitolul 37

Nick stătea la un metru distanță de ceilalți, care dezbăteau aprins posibila existență a aşa-numiților droizi sălbatici. Observase că Jax părea încă rezistent la orice opinie sau concept avansat de I-5. Nick nu se putea abține să nu se gândească la faptul că Jax era mult prea încordat pe acest subiect. De ce era atât de supărat din cauza unui droid? Era adevărat că, dacă I-5 pretindea că are conştiință de sine şi simțire reală, acest lucru ar fi zdruncinat cu siguranță unele convingeri confortabile despre inteligența maşinilor. Dar Nick nu credea că asta îi va zgudui prea mult lumea. Erau momente în care credea că un *reek* cu creierul distrus avea mai multă sensibilitate decât majoritatea aşa-ziselor ființe gânditoare.

Îl urmărea pe Jax, încă venindu-i greu să creadă că legătura acestuia cu Forța se erodase încet. Cu siguranță, asta adăuga un aspect în plus misiunii sale trădătoare. Să-l predea pe Jax lui Vader când acesta se afla la apogeul puterilor sale ar fi fost destul de rău; să-l predea în acest fel Lordului Întunecat era puțin mai bine decât să-l străpungă cu sabia chiar acum. De fapt, gândindu-se la asta, calea sabiei era probabil cea mai umană. Ştia că era la punctul de decizie – de fapt, îl depăşise. Ar fi trebuit să-l cheme pe Vader când îl găsiseră pe *Ochi de Gândac* în mahalaua Ugnaughtilor, dar lucrurile se petrecuseră prea repede. Totuşi, Nick ştia că nu mai putea trage de timp; dacă într-adevăr purta un dispozitiv de urmărire undeva sub piele, atunci chiar acum acesta îi transmitea faptul că se afla la jumătate de planetă distanță de locul unde ar fi trebuit să fie. Desigur, droidul era şi el aici; cu toate astea, Nick nu voia să-şi rişte *ghôshul* pe şansa ca Vader să creadă că fuge de treabă. Trebuia să recunoască: ori îl preda pe Jax lui Darth Vader acum, ori accepta şi trăia cu consecințele genocidului.

Lordul Întunecat îi spusese că nu trebuie să încerce să-l captureze singur pe Jedi. Îi dăduse un dispozitiv de comunicare care era conectat la un semnal special; tot ce trebuia să facă Nick era să-l activeze, iar Vader ar fi fost alertat instantaneu. Dispozitivul era o bucată de țesătură inteligentă împletită în hainele lui, nedetectabilă de orice dispozitiv de scanare regulamentar. Era proiectată să îi recunoască ADN-ul; o uşoară strângere a materialului între degetul mare şi arătător era tot ce era necesar.

Vader ar fi ştiut că Nick îl găsise pe Jax Pavan, iar dispozitivul subcutanat de urmărire l-ar fi condus infailibil direct aici. Nick atinse uşor cu degetul secțiunea de țesătură. Apoi se întoarse şi, în timp ce toți ceilalți erau concentrați asupra discuției, se strecură discret în umbră şi pe o uşă. După ce dispăru din ochii lor, începu să meargă repede. Nu era sigur unde se ducea, dar nu era departe. Trebuia doar să iasă din imediata apropiere a lui Jax, atât pentru a diminua posibilitatea ca acesta să simtă problemele, cât şi pentru că ştia că nu-şi putea trăda prietenul aflându-se în aceeaşi cameră cu el. Nu ar fi mers prea departe. Era conştient că în umbră se puteau ascunde diverse pericole cu dinți, dar, chiar dacă nu avea decât o mică conexiune cu Forța, avea încredere că aceasta, precum şi abilitățile şi reflexele sale de luptă câştigate cu greu, îl vor proteja suficient de mult timp pentru a face ceea ce avea de făcut. Şi dacă se înşela – dacă ieşea din întuneric ceva suficient de mare şi de rapid pentru a-l transforma într-un prânz fierbinte înainte ca el să poată reacționa... ei bine, în momentul de față era greu de văzut partea negativă a acelui scenariu.

* * *

Kaird privea neîncrezător. Stăpânul Suprem al *Soarelui Negru* era ultima persoană pe care se aştepta să o vadă într-o fabrică de droizi abandonată şi dărăpănată din *Districtul Fabricilor*. Dar era el, nu se putea contesta asta. Kaird se afla la mai puţin de doi metri distanţă şi era destul de familiarizat cu deghizările, costumele de corp şi altele asemenea. Putea descoperi pe cineva camuflat mult mai uşor decât majoritatea.

— Stăpâne Perhi, zise el, recunoscător că nu se bâlbâia, cel puţin. De ce sunteţi aici?

Perhi se încruntă la el.

— Nu este evident? Sunt aici să curăţ mizeria pe care ai făcut-o. Prinţul Xizor m-a informat de situaţie şi am venit imediat.

Situaţie? Care situaţie? Kaird era complet confuz. Era pe punctul de a încerca un răspuns când observă ceva foarte ciudat. Kaird putea vedea mai adânc în infraroşu şi ultraviolet decât majoritatea speciilor. Putea să vadă valurile de căldură pe care le emana corpul lui Perhi şi, brusc, îşi dădu seama că acestea alternau la grade extreme între cald şi rece. Acest lucru era inexplicabil. Perhi stătea nemişcat şi, evident, nu întreprinsese recent nicio activitate intensă sau exerciţiu fizic; respiraţia sa era normală pentru un om şi nu transpira. Cu toate astea, temperatura pielii sale creştea şi scădea ritmic, în intervalul unei singure respiraţii. Kaird estimă ciclul la 15 grade.

Se apropie de Perhi şi îl apucă de braţ pe om pentru a se asigura, fiind nevoit să întindă ambele mâini încătuşate pentru a face asta. Nu, nu era imaginaţia lui – putea simţi temperatura pielii crescând şi scăzând. Asta pur şi simplu nu era posibil. Nu era posibil ca Perhi să stea acolo, să discute cu el, dacă termostatul său intern fluctua în asemenea fel…

Kaird înţelese brusc. *Perhi* îşi smulse indignat braţul din strânsoarea lui Kaird.

— Ce vrei să faci? O să te pun să…

Lucrul care îl imita pe Stăpân se opri brusc din vorbit. Tremură, apoi îşi aruncă brusc capul pe spate, înţepenind într-un arc de agonie. Kaird privi îngrozit cum simulacrul se topea – carnea i se înnegrea şi se micşora, apoi se scurgea într-o putreziciune dezgustătoare. Ochii şi dinţii, precum şi o armătură de oase metalice, străluciră pentru o clipă în murdăria întunecată, înainte de a se dizolva şi ele, dezlipindu-se de organe care păreau parte viscere şi parte electronice. O clipă mai târziu, tot ce mai rămăsese din ceea ce semănase cu Stăpânul Dal Perhi era o baltă de mâzgă neagră, în care ultimele scântei de circuite trosneau şi mureau.

Kaird se dădu înapoi îngrozit, holbându-se la Xizor.

— A fost… un fel de droid?

— Un droid replică umană, spuse Xizor. Părea calm şi neafectat de oroarea la care tocmai fuseseră amândoi martori. Primul progres real în fabricarea droizilor după o duzină de secole. Ţesut organic clonat îmbinat cu un nucleu cibernetic şi un endoschelet din duroţel.

Kaird scutură din cap, perplex.

— Nu înţeleg. De ce să fabrici un droid clonă? De ce să nu foloseşti biotehnologia Kaminoană pentru a crea unul adevărat?

— Pentru că este nevoie de minimum zece ani pentru a forţa creşterea unui blastocist într-un individ funcţional. O replică de droid poate fi produsă mult mai ieftin,

şi în mai puţin de trei luni standard. Iar programarea individuală este mai uşoară, mai rapid de realizat şi mai cuprinzătoare, într-o reţea neuronală artificială.

Mintea lui Kaird era un vârtej.

— Îmi spui că ai pornit un proiect la o jumătate de planetă distanţă, într-una dintre cele mai periculoase zone de pe Coruscant, pentru a-l înlocui pe Stăpân cu o chestie jumătate droid, jumătate clonă? Am crezut că tu...

Se opri, dar putu să vadă că Xizor înţelese încotro se îndrepta gândul lui.

— Tu – şi Perhi de asemenea, dacă nu mă înşel foarte tare – aţi crezut că scopul meu era să obţin poziţia de Stăpân pentru mine, spuse Falleenul. Şi aveţi dreptate. Acesta este planul meu, dar *Soarele Negru* nu este un grup de Trandoshani, care urcă în ierarhie doar prin violenţă. Nu pot intra pur şi simplu în camera lui şi să-l spulber. E nevoie de ceva subtilitate.

Kaird se uită la balta murdară de la picioarele lor.

— Asta nu mi se pare foarte subtil.

Xizor suspină.

— Se pare că există încă probleme cu tehnologia. Aceste fluctuaţii aleatorii ale temperaturii arată o problemă adâncă. Creierul droidului pare cumva contaminat cu genomul clonei. Un virus hibrid ciudat se dezvoltă – în parte ARN din ţesutul clonat, în parte algoritm memetic din sistemul de operare al substratului. Droidul este prins între cele două modalităţi de a fi; circuitele senzoriale se supraîncarcă şi... Ridică din umeri. Vezi şi tu rezultatul.

— Atunci de ce îmi arăţi asta?

— Din două motive, zise Prinţul. În primul rând, eram curios să văd dacă droidul era suficient de credibil pentru a păcăli pe cineva care este familiarizat cu Stăpânul. Xizor păşi în faţa Nedijiului şi zâmbi în cel mai neplăcut mod. În al doilea rând, am decis că, din moment ce a căzut în mâinile mele un asasin antrenat, ar fi o prostie şi o risipă să nu te folosesc. Savanţii mei sunt pe locul doi în tehnica spălării creierelor, după cei ai Împăratului. Simpla ucidere a lui Dal Perhi nu va fi la fel de eficientă, pe termen lung, cum ar fi înlocuirea lui cu o marionetă – dar va fi mai bine decât nimic. Mai ales că dovezile vor stabili că ai acţionat pe cont propriu din dorinţa de a-i succeda. Se uită la *Ochi de Gândac*, ca şi cum s-ar fi asigurat că droidul era încă în modul dezactivat. Mă voi întoarce triumfător la *Sala Miezului Nopţii*, după ce voi fi găsit droidul care transportă datele preţioase. Tu, pe de altă parte, vei fi dat greş, iar ruşinea te va împinge la un atac sinucigaş asupra Stăpânului.

Kaird gândea furios, mintea lui căutând febril o cale de ieşire. Nu arăta bine.

— Obiecţii? Nu? Bine. Xizor se uită la ceasul de la încheietura mâinii, apoi la droidul dezactivat. Cred că am stat destul de mult de vorbă, nu? Îi puse din nou căluşul pe gură lui Kaird. O clipă mai târziu, Kaird auzi sunetul aproape subliminal al droidului care se reactiva. Xizor făcu un gest cu blasterul. Să mergem să ne întâlnim cu savanţii mei. Îţi vor da un nou motiv ca să trăieşti – şi să mori.

* * *

Rhinann îşi părăsi *conaptul*. Merse o scurtă distanţă pe hol şi chemă un turbolift. Coborî şaptezeci şi trei de etaje, merse poate un sfert de kilometru pe un alt coridor, viră la dreapta şi se opri în faţa celei de-a cincea uşi de pe stânga.

Întreaga călătorie durase opt minute şi trei secunde. Îl liniştea să fie capabil să

ţină evidenţa unor astfel de lucruri.

Înăuntru, camera era căptuşită cu dulapuri; era practic multifuncţională, ultima funcţie a camerei fiind aceea de magazie. Rhinann rămase în centrul camerei şi spuse:

— Caută holocronul neidentificat din *Catalogul Nouăsprezece*.

Catalogul Nouăsprezece era o listă de diverse obiecte ezoterice care intraseră în posesia Imperiului după Războiul Clonelor. Rhinann ştia că în dulapuri se aflau bucăţi de lucruri ezoterice precum *pietre-în-flăcări* de pe Tatooine, o sferă de *orichalc*[25] pur, un container de *solarbenit* extrem de rar şi multe alte lucruri.

Un holodisplay cu mai multe cuburi diferite de stocare a datelor apăru în aer. Îl selectă pe cel mai vechi şi toate dispărură în afară de unul. Sub acela, codul de catalog clipea: *SD41263. 1: HOLOCRON ANTIC*. Făcuse o singură inspecţie superficială a inventarului, cu câteva luni în urmă. Deschisese dulapul care corespundea cu lista, scoţând una dintre tăviţe. Şi acolo, cuibărit în siguranţă într-o cupă turnată din plastispumă, între o icoană totem Nikto şi o geodă Geonosiană, se afla un cub, de aproximativ patru centimetri pe latură, cu colţuri rotunjite. Strălucea într-un roşu stins. Pe suprafeţele cubului, iluminate de strălucirea roză din interior, se aflau marcaje cuneiforme străvechi – marcaje pe care Rhinann le recunoscu imediat din studiile sale ca fiind în limba Sith.

Cu delicateţe, Elominul îl luă, prinzându-l între degetul mare şi cel mijlociu, şi îl ridică pentru a-l privi. Tot ce trebuia să facă era să-l înlocuiască cu un alt obiect, să schimbe documentele în consecinţă, şi ar fi fost ca şi cum holocronul nu ar fi existat niciodată. Rhinann strecură nepreţuitul artefact în vestonul său, închise dulapul şi îl reintroduse în nişa sa. Apoi ordonă oprirea afişajului. Înainte ca nervii să-i cedeze, ieşi din magazie şi se îndreptă, cu picioarele înţepenite, spre *conapt*.

Înainte să ajungă acolo, comunicatorul său sună. Îl activă cu un sentiment de groază.

— Vino, Rhinann, spuse vocea Lordului Vader. Avem o călătorie de făcut.

---

[25] Orichalc – metal asemănător aurului minat pe Naboo.

Capitolul 38

După ce Laranth rosti cuvintele la care se gândeau cu toții, se aşternu liniştea pentru un moment lung. Fu spartă de Den, care spuse:

— Putem pleca acum?

Jax Pavan scutură din cap cu încăpățânare.

— Trebuie să termin misiunea Maestrului Piell...

— Ultima misiune, ştim. Den îşi ridică brațele într-un gest amestecat de dezgust şi exasperare. Tu, prietene, eşti un Jedi nebun. Ca să nu mai spun sinucigaş. Eu sunt doar un reporter, dar mă gândesc că tuturor celor din imediata vecinătate le-ar fi mult mai bine dacă cineva ți-ar lua sabia şi orice altceva tăios şi ascuțit...

— Destul, Den.

Den se opri înmărmurit. Pentru că nu Laranth sau Pavan vorbiseră. Ci I-5. Tocmai fusese admonestat de prietenul său, care, din câte îşi amintea Den, nu mai ridicase niciodată vocea în semn de furie față de nimeni, nici măcar față de forme de viață mari şi neprietenoase, hotărâte să le facă un rău serios celor doi. În orice caz, nu în prezența lui Den şi cu siguranță nu lui Den. Simți o cascadă de emoții: durere, jenă şi – trebuia să recunoască – furie. Furie şi indignare pentru că fusese cenzurat de un droid. Sângele fierbinte îi străbătu fața, până la urechi.

Se holbă la I-5, care se întorsese la Pavan.

— În cazul ăsta, spuse el, ar fi bine să ne apucăm de treabă. Dacă există droizi sălbatici – şi se pare că există dovezi în acest sens, adăugă el, uitându-se la *carnagiul* electronic împrăştiat peste tot, acesta pare un loc în care s-ar putea întoarce.

Pavan aprobă din cap.

— I-5, tu şi Laranth în spate, în timp ce Nick şi cu mine... Se uită în jur, nedumerit. Unde este Nick?

Toată lumea se uită în jur. I-5 îşi ridică fotoreceptorii la luminozitate maximă, sondând umbrele. Nick Rostu nu era nicăieri de văzut.

— L-a prins ceva, spuse Den.

Laranth şi Pavan clătinară amândoi din cap.

— Nu, spuse cel din urmă. Laranth sau eu am fi simțit.

— Jax are dreptate, spuse Laranth. A plecat de bunăvoie.

— Da? Pentru a merge unde?

Den tremură şi, în ciuda ambivalenței sale, se apropie de I-5.

— Bună întrebare, spuse Laranth. Să meargă unde – şi să facă ce?

— Nu contează ce plănuieşte, spuse Den. Va ajunge în meniul localnicilor – dacă nu a ajuns deja.

— Nu a ajuns încă. Aşa că hai să-l găsim înainte să se întâmple. Pavan închise ochii pentru o clipă. Îl simt, spuse el. Pe acolo.

Arătă spre una dintre uşile întunecate. I-5 se întoarse spre ea, fotoreceptorii săi fiind la maxim. Chiar şi aşa, ei nu luminară întunericul decât pe o scurtă distanță.

Laranth făcu un gest către Den.

— Eu voi veni în spate. Tu eşti mai în siguranță în mijloc.

E plăcut să ştii că îi pasă cuiva, gândi Den în timp ce venea în spatele lui Pavan

şi I-5.

Dezavantajul unui droid conştient de sine, îşi dădea seama Den, era că conştiinţa de sine presupunea – *necesita* – defecte de care trebuia să fie conştient. Nu era nevoie ca o fiinţă perfectă să se cunoască pe sine. Doar în imperfecţiune exista loc pentru a creşte. *Lumea face greşeli. I-5 face greşeli. Prin urmare…*

Den pufni. *Silogisme.*

* * *

Kaird gândi repede şi bine. Căzuse într-un cuib spinos, nu se putea nega asta. Falleenul avea un blaster îndreptat spre el. În sine, ăsta nu era un motiv de îngrijorare – cu excepţia blestematelor de cătuşe energetice. În trecut, Kaird găsise modalităţi de a învinge adversari la fel de prudenţi şi pricepuţi ca Xizor. Dar nu avea nicio şansă să facă asta cu încheieturile legate, mai ales că trebuia să ţină cont şi de droid. Kaird nu ştia cât de mult control avea Xizor asupra lui 10-4TO prin acea frază criptică, dar nu era nerăbdător să afle. Va trebui să aştepte până când mâinile îi vor fi eliberate şi să spere că nu va fi prea târziu până atunci pentru a face ceva.

Xizor îi ţinea în mişcare cu o viteză constantă. În scurt timp, trecură de un colţ şi găsiră un set de uşi duble. Xizor ridică o mână în faţa unui panou de identificare. Uşile se deschiseră, dezvăluind interiorul. Xizor se dădu înapoi, pielea schimbându-i-se într-un portocaliu intens de şoc şi furie. Laboratorul mare din interior era o ruină. Echipamentele – electronice, medicale şi chimice – fuseseră distruse cu un abandon sălbatic şi împrăştiate prin cameră. Kaird vedea pahare şi eprubete sparte, rezervoare bacta distruse, diagnostice răsturnate şi alte distrugeri peste tot unde se uita.

Dar asta nu era ce era mai rău. Existau şi distrugeri organice. Echipa de doctori şi savanţi a lui Xizor primise acelaşi tratament. Pereţii fuseseră pictaţi cu sângele diferitelor specii, inclusiv cu roşul hemoglobinei umane şi cu albastrul-verzui al hemocianinei[26] Aqualish. Kaird se uită în jos la capul aproape intact al unui Drall. Faţa lui blănoasă avea o expresie de groază.

Era destul de evident că astăzi nu avea loc nicio spălare a creierului – cu excepţia cazului în care termenul includea curăţarea materiei cenuşii stropite pe pereţi şi pe podea. Xizor era clar furios.

— Droizii, îl auzi Kaird mormăind. Blestemaţii de droizi sălbatici. Salissienii mi-au spus că toţi au fost…

— Vine cineva, spuse 10-4TO.

Xizor se încordă uşor şi îşi duse mâna la blasterul din toc. Se auzeau paşi, care se apropiau. O clipă mai târziu, un om de sex masculin apăru de după un colţ. Kaird îl cântări: slab, îmbrăcat ca un astronaut, dar cu aura inconfundabilă a militarilor.

Se opri când îi văzu şi, după un moment de surprindere, zâmbi plăcut, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu toţii la o plimbare liniştită.

— Ei bine, spuse el. Prinţul Xizor. Se uită la droid. Şi faimosul 10-4TO, alias *Ochi de Gândac*. Vai, vai, vai… care erau şansele?

---

[26] Hemocianina – proteină respiratorie care conţine doi atomi de cupru, care se leagă reversibil cu o moleculă de oxigen. Hemocianina dezoxigenată este incoloră, iar prezenţa oxigenului îi conferă o culoare albastră. Ea transportă oxigenul în hemolimfa (sângele nevertebratelor) unor moluşte şi la majoritatea artropodelor. Spre deosebire de hemoglobina vertebratelor care este inclusă în eritrocite, hemocianina este dizolvată în hemolimfă.

* * *

Rhinann spera să nu pară la fel de înspăimântat pe cât se simțea.

Şi cine, cu adevărat, l-ar putea învinui dacă ar face-o? Convocat de Vader practic fără preaviz, pentru a-l însoți pe Lordul Sith într-o călătorie misterioasă cale de jumătate de planetă, într-o zonă evitată şi legendară… Putea fi ceva mai amenințător?

Iar nervii lui nu erau ajutați nici de faptul că îi însoțea o mică cohortă de soldați. Deşi, având în vedere tot ce auzise despre *Districtul Fabricilor*, era fără îndoială mai bine să îi aibă alături. Rhinann nu avea nicio problemă cu asta; avea o problemă cu faptul că el mergea cu ei. Doar pentru că îi plăceau poveştile despre aventuri, nu însemna că avea vreo dorință de a participa la ele. Era genul de persoană care se bucura doar indirect când venea vorba de astfel de lucruri. Şi totuşi, iată-l aici, stând pe puntea de comandă a transportorului Lordului Vader, privind cum planeta se prăbuşeşte sub picioarele lui. Vader decisese să nu mai aştepte semnalul lui Rostu şi pur şi simplu urmărea baliza subcutanată a Maiorului. Ca principal ajutor al Lordului Sith, nu era neobişnuit ca Rhinann să-l însoțească pe Lordul Vader în călătorii, dar acest fapt nu-l liniştise deloc. Nu-l ajuta deloc faptul că nu avusese timp să lase holocronul la *conapt*, aşa că încă îl purta cu el. Îl simțea în buzunarul vestonului.

Nu ştia nimic despre holocron în afară de faptul că era vechi şi de origine Sith, judecând după inscripții. Era în posesia lui pentru că cedase unui act de disperare irațională. El, Haninum Tyk Rhinann, care se mândrea cu faptul că nu acționează niciodată în urma unei judecăți necugetate sau pripite, făcuse ceea ce era de neconceput pentru un Elomin: fusese pripit. Furase holocronul în speranța pur ilogică că ar putea exista în el cunoştințe care l-ar putea proteja cumva de Darth Vader.

Era o prostie din toate punctele de vedere, iar el ştia asta. Doar pentru că holocronul putea fi de origine Sith nu însemna că putea conține ceva ce putea fi folosit împotriva lui Vader. Da, omul era Sith, dar, din câte ştia Rhinann, ultimul reprezentant al acelui Ordin străvechi trăise cu mii de ani în urmă – nu exista niciun motiv real să presupună că orice date pe care le conținea holocronul ar fi fost relevante acum.

Din câte ştia el, ar fi putut să nu conțină nimic mai mult decât o listă de rețete de mult uitate – şi asta dacă, după atâta timp, conținutul ar fi rămas intact. Nici măcar nu era sigur că putea accesa orice informație ar mai fi putut fi conținută în el.

El ştia toate astea. Şi totuşi, o făcuse; furase proprietatea Imperială, ceea ce în sine era o abrogare şocantă a standardelor sale personale.

Nu, nu exista niciun fel de scuză pentru acțiunea sa, cu excepția fricii. Iar simplul fapt că era atât de disperat îl supăra aproape la fel de mult ca disperarea în sine.

Capitolul 39

— Vine ceva, spuse Laranth.

Den îşi roti ochii spre tavan.

— Este cineva cu adevărat surprins de asta? Nu contează, adăugă el. Întrebare retorică.

— Îi simt, spuse Pavan.

— Şi ce sunt? întrebă Den. *Cthoni? Stratti? Stratti* mari, mutanţi, cu patru braţe şi colţi enormi?

— Nu este organic, răspunse Jediul. E un droid. Cam asta e tot ce pot obţine în acest moment.

— Mai mult de unul, îl corectă I-5. Detectez vibraţii ale benzilor de rulare, emisii sonice şi alte indicii. Pe baza imaginilor, aş spune că sunt droizi de construcţie, de întreţinere sau muncitori. Estimez că sunt cel puţin patru, poate mai mulţi.

Den se uită în jur prin centrul de operaţiuni.

— Se pare că au fost destul de nervoşi când au distrus locul ăsta, spuse el. Aş spune că sunt şanse mari ca starea lor de spirit să nu se fi îmbunătăţit deloc.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse Laranth.

— Cred că e prea târziu pentru asta, spuse I-5. Senzorii mei indică faptul că au blocat ieşirile.

Den putu auzi sunetul a ceva – o uşă sau un perete – fiind dărâmat. Judecând după reacţia lor, ceilalţi auziseră şi ei.

— Orice am avea de gând să facem, spuse I-5, sugerez să ne grăbim.

Se auzi un alt zgomot de prăbuşire, mai aproape. Laranth îşi scoase blasterele, ţintindu-le spre uşă. I-5 îi urmă exemplul cu laserele din degete. Pavan îşi aprinse sabia. Se uită la Den, apoi scoase un vibrocuţit de la centură şi i-l înmână.

Den se ghemui, încercând să se protejeze cât mai mult posibil în spatele unui dulap răsturnat. Se uită la arma din mâna lui. *Grozav,* gândi el. Avea aproximativ doisprezece centimetri lungime, cu o lamă care vibra suficient de repede pentru a estompa muchia atunci când era activată. O armă vicioasă şi mortală, dacă te confruntai cu un inamic organic. Împotriva unei haite de maşini nebune, însă...

Poate îmi pot tăia singur capul înainte să aibă ocazia unul dintre ei.

Se uită la I-5. Reproşul anterior al droidului încă îl ustura, dar nu era momentul să aibă resentimente. Nu voia să moară supărat pe cel mai bun prieten al său.

Droidul se uită la el. Den reuşi să zâmbească.

— Nu m-am gândit niciodată că voi face aşa ceva – împotriva unei grămezi de droizi nebuni, spuse el. Aşteptă un moment, apoi spuse poanta: Întotdeauna am crezut că va fi doar un singur droid nebun.

I-5 proiectă ceea ce Den ştia că era unul dintre rarele sale zâmbete.

— Unul nu e suficient în cazul tău, Den.

Nu fu cea mai reconfortantă despărţire de pe câmpul de luptă de care auzise vreodată, dar nu mai era timp pentru nimic altceva. Ceva se izbi de uşă, suficient de tare încât să zguduie camera. Apoi veni o altă izbitură, mai puternică, şi uşa zbură într-o ploaie de fragmente.

* * *

Deşi nu fusese un şoc prea mare să dea peste Prinţul Xizor şi droid – şi peste omul-pasăre, care fusese inconştient ultima dată când Nick îl văzuse – era totuşi o surpriză, şi nu una tocmai plăcută. Nick îşi ţinu atât ochii, cât şi Forţa concentrată asupra lui Xizor. Droidul nu făcea nimic dacă nu i se spunea, gândi el, iar omul-pasăre era o persoană necunoscută – deşi, având în vedere că era încătuşat şi cu căluş, probabil că nu reprezenta o mare ameninţare. Falleenul era, de departe, cel mai periculos dintre cei trei. Se zvonea că era afiliat *Soarelui Negru*. Mai exact, ţinea un blaster în mână şi, din câte auzise Nick, era un maestru al diferitelor forme de luptă fără arme. Nu numai asta, dar el controla droidul – asta fusese evident la cuibul Ugnaught. Luând toate astea în considerare, Prinţul Xizor era cu siguranţă o persoană în preajma căreia trebuia să mergi cu grijă.

Desigur, Nick ştia fraza de control care l-ar fi pus pe *Ochi de Gândac* în echipa lui, dar mai ştia şi că, în momentul în care ar fi lătrat-o şi ar fi adăugat vreo instrucţiune de genul *Dezarmează-l!* Xizor i-ar fi putut smulge intestinul gros şi l-ar fi strangulat cu el. De departe, era mai bine să se poarte calm.

— Cine eşti? mârâi Xizor. De unde ştii cine sunt eu? Locul ăsta e pustiu – cum ai...?

— Nu sunt de pe aici – la fel ca tine, spuse Nick, afişând ceea ce spera să fie un aer de nonşalanţă, în timp ce creierul îi zvâcnea frenetic în interiorul craniului, încercând să găsească o modalitate de evita să fie ucis suficient de mult timp pentru a veni cu un plan.

Încă nu activase baliza care îl chema pe Vader. Ar putea Xizor să fie cumva folosit ca aliat împotriva Lordului Întunecat? O modalitate de a salva viaţa lui Jax – şi pe a sa – prin distragerea atenţiei lui Vader? Puţin probabil; şi chiar dacă ar fi fost posibil, dacă se termina altfel decât cu moartea lui Vader, încă exista pericolul ca o parte din Haruun Kal să fie decimată. Nick îşi dădu seama că mai avea cam zece secunde până când Xizor îşi pierdea răbdarea şi îl împuşca. Deschise gura fără să ştie ce va spune, doar că trebuia să spună ceva. Ce ieşi a fost:

— Sunt aici ca să te avertizez. Lordul Vader a trimis o poteră după tine. Te urmăresc şi te vor găsi foarte curând.

Prinţul Xizor păru precaut.

— Te referi la acei nebuni care au intrat cu capul înainte în puşca droidului meu? Nu credeam că mai pot sta în picioare, cu atât mai puţin să mă urmărească prin jumătate de lume.

— Nu-i neglija, spuse Nick. Doi dintre ei sunt răufăcători Jedi şi folosesc Forţa ca să te urmărească.

— Din nou – de ce? Ce vrea Darth Vader cu...

Xizor se uită la 10-4TO şi tăcu.

— Da, spuse Nick. Vrea datele pe care le transportă droidul.

— Şi tu ai venit să mă avertizezi. Tonul Falleenului fu cel puţin sceptic. Ce ai de câştigat?

Nick nu avea nevoie de Forţă pentru a-şi da seama că Xizor nu-l credea. Totuşi, nu avea cum să dea înapoi acum.

— *Soarele Negru* m-a trimis.

Suna absurd, chiar şi pentru urechile lui, dar era tot la ce se putuse gândi.

— Ah, spuse Xizor, vocea părând aproape că toarce. Atunci vei fi, fără îndoială, în stare să-mi spui fraza de recunoaştere.

Nick simţi cum diverse părţi ale anatomiei sale se răceau şi se micşorau. Dacă exista o astfel de frază, el nu avea cum să o ghicească. Exista doar o mică şansă acum – puse tot ce avea într-o sondă a Forţei, încercând să citească starea emoţională a lui Xizor şi să extrapoleze de acolo. Nu era uşor; Prinţul îşi ţinea sentimentele şi reacţiile bine păzite. Totuşi, Nick putu să simtă suficient din starea lui de spirit pentru a se simţi destul de încrezător în răspunsul său.

— Frază? Ce frază?

Urmă un moment lung de tăcere; apoi, spre nemăsurata lui uşurare, Nick simţi cum suspiciunea lui Xizor se diminua uşor.

— Foarte bine, spuse Xizor. Înţelegi de ce trebuie să fiu în gardă.

— Desigur.

— Unde sunt aceşti Jedi răufăcători? Dacă plănuiesc o ambuscadă, atunci e evident că vrem să fim primii acolo.

— Te duc eu la ei, spuse Nick, simţindu-se uşurat.

Porniră înapoi pe coridorul întunecat – Nick în frunte, Xizor direct în spatele lui. Nick nu avea nevoie să se uite ca să-şi dea seama că blasterul lui Xizor era îndreptat spre spatele său. Până acum, gândi Nick, lucrurile nu mergeau rău deloc, având în vedere că juca totul la cacealma. Totuşi, începea să se contureze un plan. Dacă reuşea să se întoarcă la Jax şi la ceilalţi şi să-l alerteze pe Jax prin Forţă că se apropie pericolul, ar fi putut să-l prindă pe Xizor. Ar fi avut droidul şi datele sale, cel puţin, iar Jax şi-ar fi îndeplinit obligaţia faţă de Maestrul Piell. Apoi, simţea el, i-ar fi putut spune lui Jax cum îl recrutase Vader sub ameninţarea distrugerii lumii sale natale.

Lucrând împreună, ar fi putut găsi o cale de ieşire din toate astea...

Dar pe măsură ce mergea pe holul întunecat, Nick, oarecum spre surprinderea sa, începu să găsească mai puţin atrăgătoare ideea de a-l înfrunta pe Xizor. În schimb, se gândi că poate ar fi mai logic pentru ei să găsească o cale de a-şi uni forţele cu Xizor. La urma urmei, Prinţul Falleen ar putea fi un aliat puternic – şi, la urma urmei, era vorba de a face cele mai puternice alianţe, nu-i aşa?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât Nick era mai uimit, şi oarecum enervat, că nu înţelesese toate astea până acum. Era perfect logic. Era în interesul tuturor ca el să îl aducă pe Xizor la ceilalţi – dar nu pentru a-l supune pe Xizor.

Prinţul putea să-l protejeze atât pe el, cât şi *ghôshul* său împotriva lui Vader – şi un Gungan bătut de soare putea vedea asta. Şi, fără îndoială, îl putea ajuta şi pe Jax să se ascundă de Vader. Nick simţi un val de uşurare în timp ce aceste revelaţii îi treceau prin cap. Slavă Domnului că îşi dăduse seama la timp pentru a se împiedica să facă o gafă teribilă. Se uită înapoi la Prinţul Xizor. Ar fi fost un aliat bun şi puternic, fără îndoială. Numai gândul la asta îl făcu să se simtă mai în siguranţă. Chiar în timp ce sentimentul îl străbătea, Nick observă că pielea Falleenului, care înainte era verde, se schimbase într-o nuanţă foarte plăcută de roz.

* * *

Trei droizi de muncă, cu un design cu care Jax nu era familiar, intrară în camera de control. Aveau cam doi metri înălţime, laţi şi grei, cu braţe standard extensibile

terminate în cleşti cu trei vârfuri.

— BXL-99, murmură I-5.

Nu părea încântat.

Droizii înaintară. Clicăiau, bipăiau şi fluierau cu toții în limbajul binar. Jax habar n-avea ce spuneau, dar suna cumva greşit. Mai era ceva ciudat la ei: deşi erau acelaşi model, cei trei droizi nu arătau la fel. În primul rând, păreau să fie acoperiți cu pete de rugină. Apoi, pe măsură ce se apropiau, Jax văzu că fuseseră modificați în moduri bizare. Unuia îi şerpuiau tuburi de plasticene de-a lungul pieptului, prin care circulau fluide de diferite culori. Altul avea lumini intermitente care urcau pe ambele brațe în modele neregulate. Al treilea avea pe cap două antene înalte şi subțiri, între care urcau descărcări electrice de înaltă tensiune. Toți trei aveau diferite piese arhaice de echipamente electronice, cum ar fi plăci de circuite şi tuburi vidate, lipite pe cap şi pe partea superioară a torsului, aparent la întâmplare.

Văzu toate astea în decurs de doar câteva secunde. Apoi Jax sări în Forță, firele prinzându-l într-un ham invizibil, manipulându-l ca pe o marionetă, astfel încât execută o răsturnare prin aer care îl ateriză în spatele droidului cu antenele. Înainte ca acesta să înceapă să se întoarcă, Jax îşi azvârli arma la intersecția fără gât dintre capul şi umerii lui.

Dar, în loc să-l decapiteze, lama energetică deveni foarte strălucitoare pentru o clipă, scoase un sunet ca o sută de dinamuri gigantice supraîncărcate şi dispăru, lăsând doar mânerul mort şi un miros de ozon. Jax se uită şocat la arma sa dezactivată, realizând prea târziu că droidul cu lumini intermitente se îndrepta spre el. Explozii gemene de particule şi raze laser, perfect țintite, loviră droidul cu antene şi droidul cu lumini în ansamblurile de circuite, deconectând corpurile robotice de la procesoarele lor. Cei doi droizi erau efectiv paralizați. Jax îşi reactivă sabia şi o înfipse direct în subprocesorul toracic al celui de-al treilea droid. Într-o ploaie de scântei, ultimul BXL-99 fu dezactivat. În timp ce scotea sabia din secțiunea mediană a droidului, Jax se uită cu atenție la şasiu. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure.

Petele pe care le crezuse rugină nu erau rugină. Erau sânge.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de impactul a ceva foarte fierbinte şi foarte rapid în fereastra din oțel transparent. Crăpătura din mijloc ieşi în afară.

Laranth păşi cu precauție până unde putu vedea pe fereastră, cu blasterele pregătite. Când vorbi, vocea ei era mai aspră decât de obicei.

— Sunt o jumătate de duzină de droizi acolo, pe podeaua liniei de asamblare, poate mai mulți, spuse ea. Se tot învârt pe acolo, aşa că e greu să-i numeri. Dar, adăugă ea, cu siguranță ne depăşesc numeric.

O altă minge de lumină portocalie lovi fereastra imensă, împingând-o înapoi.

— Şi, adăugă ea, unul dintre ei are o armă cu plasmă.

— Grozav, spuse Dhur.

Capitolul 40

Jax îşi apucă sabia şi se întinse încă o dată după liniile familiare ale Forței. Încă o rafală de plasmă avea să distrugă panoul din oțel transparent, iar apoi aveau să aibă nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau obține pentru a-i învinge pe...

Nu, gândi el. *Nu din nou.* Aşa cum se întâmplase şi înainte, apăru ceea ce părea a fi o ezitare, o bâlbâială, în ceea ce în mod normal era o conexiune lină, aproape fără efort. O nesiguranță, un gol în locul unde de obicei era obişnuitul val al Forței, sentimentul de putere şi încredere care îl umpluse întotdeauna înainte.

Nu e acolo! Jax se luptă cu panica. Era absurd, acea legătură pâlpâitoare. Folosise Forța ca să sară peste droizii de muncă cu nici cinci minute în urmă şi totul mersese bine atunci. *Ei bine, acum nu mai funcționează.*

Un alt fulger de plasmă lovi panoul, care explodă în fragmente pe jumătate topite care se împrăştiară prin cameră. Laranth le devie, dar şrapnelul era ultima dintre grijile lor. Jax se întoarse la fereastră la timp ca să vadă un alt droid, evident la fel de nebun ca şi cei dinainte, cățărându-se pe margine. Era un operator de topire 8D8, un droid umanoid slăbuț conceput pentru a rezista căldurii arzătoare a furnalelor şi a puțurilor de topire. Exocadrul său era făcut dintr-un aliaj de duroțel care putea rezista expunerii îndelungate la temperaturi extrem de ridicate. În mod normal, modelul era neînarmat, dar în cazul acestuia, pe umărul stâng îi fusese montat un blaster pivotant de mare putere. Şi, dintr-un motiv cunoscut doar de propriul său procesor psihotic, o bandă de metal îi fusese fixată în jurul capului ca un căluş grosolan, acoperindu-i vocabulatorul.

Blasterul începu să tragă, măturând camera, imediat ce partea superioară a corpului lui 8D8 depăşi marginea. Jax ştia că avea doar câteva secunde în care să acționeze. Nu putea avea încredere în capacitatea sa de a anticipa şi bloca loviturile, aşa că plonjă în față, făcând surfing printre fragmentele de oțel transparent ascuțite ca briciul, cu sabia de lumină întinsă în fața lui. Înainte ca droidul 8D8 înnebunit să se poată adapta, Jax era în fața lui. Învârti lama energetică într-un arc scurt, decupând cu grijă blasterul din suportul său. Lama ezită în dreptul gâtului droidului, dar numai pentru o clipă; lama fără fricțiune nu trebui să ardă coloana de duroțel pentru a o tăia.

Din cauza poziției sale ciudate, Jax nu îşi putu folosi forța şi viteza normale în lovitură. Ca urmare, în loc să taie curat capul, lama incandescentă resigilă o parte din conductele interioare în timp ce trecea prin ele, iar impactul întoarse capul parțial pe dos. Capul lui 8D8 rămase sudat de gâtul său, doar că era orientat mai mult sau mai puțin spre spate. Droidul se răsturnă, doborând alți doi pe drum.

Cu toate astea, mai erau doi care urcau: o dronă Roche J9 şi un droid asp. Jax se ridică în picioare, o parte a minții sale comentând ironic asocierea ciudată dintre cei doi; J9 era un droid extrem de inteligent, deşi oarecum morocănos şi greu de stăpânit, în timp ce asp-ul nu era decât un calculator ambulant. Cu toate astea, ambii păreau uniți de acelaşi scop. Ambii aveau microcipuri, bolțuri limitatoare dezactivate şi alte impedimente ataşate peste tot pe ele. Amândoi trăncăneau în acelaşi limbaj binar neîntrerupt folosit de primii trei. Doar 8D8 cel cu *căluş* era tăcut.

Jax se îndepărtă cu grijă, cu sabia în mână. Transpirația îi picura în ochi; cel

puțin, credea că era transpirație. Când clipi, își dădu seama după vâscozitate că era sânge. Fragmentele ascuțite ale panoului ferestrei îi lăsaseră o mulțime de tăieturi pe față și pe mâini. Sângele de pe mâinile sale sfâșiate îi îngreuna și prinderea mânerului armei sale.

Păstrează-ți calmul, își porunci el furios. *Ești Jedi; prietenii tăi sunt în grija ta. Nu-i poți dezamăgi!*

Dar cum îi putea salva? Fără o legătură cu Forța, era orb, surd și șchiop. Abilitățile sale de luptă erau slăbite, reflexele îi erau amorțite... fără Forță, el nu era...

Chiar și fără Forță, tot ești un Jedi. Amintirea îl lovi aproape ca o lovitură fizică. Era ceva ce Maestrul Piell îi spusese cu câteva luni în urmă, pe vremea când era încă Padawan. Inima lui Jax făcu un salt. În mijlocul haosului care se petrecea în jurul lui – Laranth trăgând rece cu blasterele ei, I-5 folosindu-și la fel de rece laserele din degete – era greu de crezut că o voce atât de mică și liniștită din capul lui putea fi auzită, cu atât mai puțin că se auzea atât de clar. Dar era acolo. Își amintea perfect conversația, care avusese loc în camera de antrenament a Templului:

— Forța ajută puterea unui Jedi, îi spusese Maestrul Piell. Ea completează pregătirea unui Jedi. Dar nu Forța face un Jedi. Asta vine dintr-un loc mai adânc.

— Dar Forța ne diferențiază, ne face unici, se bâlbâise el. Fără ea, cum sunt Jedii diferiți?

Răspunsul Lannikului fusese tipic acerb:

— Ce, vorbesc singur aici? Fii atent! Forța te ajută. Nu te definește. Înainte de a te revendica, erai cine ești acum; altfel, nu te-ar fi ales ca recipient al ei. Înțelegi?

O umbră căzu peste Jax din spate; se întoarse să vadă un alt droid care se apropia. Nici măcar nu era sigur ce fel de droid era acesta; avea doar impresia că era plin de mașinării, cu mâini cu două degete și cranii rânjite de diferite specii, acoperindu-l peste tot. Evită prima lovitură, apoi se învârti și îl lovi cu lama. Servomotoarele se blocară și începură să trosnească, iar droidul se împiedică de fereastră și căzu prin ea, luându-i cu el pe J9 și asp-ul. Fără să se gândească, reacționând pur și simplu, Jax se învârti din nou și își ridică sabia peste el. Cele două jumătăți ale unui droid de întreținere, cu celulele sale energetice interioare scânteind și fumegând, se prăbușiră la picioarele sale. Simți un moment de triumf, de exaltare – și apoi fu prins într-o strânsoare puternică din spate și ridicat de pe picioare. Un alt braț articulat și extensibil îi prinse brațul drept, ținându-l nemișcat, la fel și sabia lui.

Strânsoarea din jurul gâtului său începu să se accentueze. O rază laser străpunse toracele droidului sălbatic. Acesta îngheță, iar strânsoarea de pe gâtul și brațul lui Jax se relaxară. Tânărul căzu și se întoarse pentru a-l vedea pe I-5 la un metru distanță, cu degetul arătător întins.

În tăcerea bruscă, răsunătoare, Jax își masă gâtul.

— În anumite circumstanțe, spuse el, aș putea să-i mulțumesc computerului meu de navigație.

I-5 aprobă din cap.

— Poate face călătoria să fie mai sigură.

Jax se uită în jur. Podeaua era plină de droizi și componente de droizi care încă fumegau. Laranth și Den stăteau în apropiere. Paladina își băgase blasterele în toc, iar Sullustanul dezactivase cu grijă vibrolama pe care, evident, o folosise cu efecte considerabile.

— Ce spuneau? îl întrebă Jax pe I-5.

Droidul scutură din cap.

— Doar prostii incoerente. Salată de cuvinte.

— Crezi că ăştia sunt toţi? întrebă Dhur.

— Pentru moment, răspunse Laranth obosită.

Apoi se crispă brusc, alarmată. Întinse din nou mâna după arme, dar, înainte să-şi poată termina gestul, un foc albastru rece îi învălui pe toţi.

Capitolul 41

Kaird ştiuse ce avea să se întâmple de îndată ce omul îşi deschisese gura aia moale şi cărnoasă şi scuipase balivernele alea despre venirea din partea *Soarelui Negru* pentru a-l avertiza pe Xizor. Chiar şi fără ca Xizor să ştie că Stăpânul Suprem Perhi, care îl trimisese pe Kaird să-l ucidă pe Prinț, nu ar fi fost prea preocupat de bunăstarea lui Xizor, omul pur şi simplu nu se potrivea rolului. Era dur, da, fără îndoială, dar nu era nemilos, nu avea acel tip de protecție emoțională, care să marcheze un membru al elitei criminale. Nu era nevoie de o conexiune la Forță, nici măcar de o empatie marginală, pentru a vedea asta. Acest om nu era cineva căruia îi plăcea să ucidă, aşa cum făceau majoritatea executanților, în special cei umani. Erau şi excepții, desigur – lui Kaird îi plăcea să creadă că el era una dintre ele. Dar el nu era om.

Şi totul decursese exact aşa cum se aşteptase Kaird: Xizor se prefăcuse că este de acord cu el şi, în timp ce omul îi conducea înapoi la ceilalți, el începuse subtil, atât de subtil, să-şi folosească arsenalul endocrin pentru a-l influența. Deşi Kaird mergea în spatele lui Xizor, putea să vadă cum pielea Falleenului îşi schimba nuanța pe măsură ce el vărsa feromoni. Şi nu îi luă deloc mult omului să-i cadă sub vrajă; schimbarea limbajului său corporal era evidentă, chiar şi pentru un non-uman.

Kaird rămăsese neafectat de ceața moleculară care altera mintea.

Nedijiul nu ştia dacă fiziologia lui era suficient de diferită în acest caz pentru a-l proteja, sau dacă Prințul Xizor pur şi simplu nu-l țintise la fel de bine. Dacă se gândea bine, de ce nu-l hipnotizase Xizor în mahalaua Ugnaught, în loc să pună droidul să-l ucidă? Poate că Xizor prefera uşurința relativă a folosirii cătuşelor în loc să fie nevoit în permanență să verse feromoni pentru a-l ține pe Kaird sub control. Dar Kaird credea că motivul era mult mai simplu. Lui Xizor îi plăcuse să-l vadă suferind şi voia ca aviarul să fie în toate mințile pentru a aprecia pe deplin acest lucru.

Prințul Xizor avea acum doi pioni – sau cel puțin, un automat şi pe cineva dispus în mod favorabil față de el – iar Kaird nu avea niciunul. Şansele nu arătau prea bine. Nu îi luă prea mult omului să îi conducă înapoi la restul grupului său. Înainte să ajungă în raza lor vizuală, Xizor le ceru să se oprească. Se întoarse spre droid şi îi spuse, cu o voce joasă pe care Kaird ştia că auzul slab al omului nu o va detecta:

— Mergi singur. Când ajungi în raza de acțiune, paralizează-i pe cât de mulți poți. Nu-i ucide.

Kaird înțelegea logica din spatele acestei afirmații. După toate probabilitățile, Jedii nu ar fi fost în stare să simtă apropierea pe furiş a unui droid până nu ar fi fost prea târziu.

În timp ce 10-4TO se îndrepta spre curba coridorului, omul spuse:

— De ce ai trimis droidul înainte?

Tonul său era unul de interes nedumerit şi politicos, dar nu mai mult. Transpirația hipnotizantă a lui Xizor îşi făcuse bine treaba.

Oricât de mult îl detesta Kaird pe Falleen, trebuia să îl admire pe Xizor, cel puțin la un anumit nivel. Prințul gândea mereu, lucra mereu la şanse. Chiar şi fără acele substanțe chimice care controlau corpul, era un adversar formidabil.

Aşa cum Jedii aveau să descopere în curând.

Droidul dispăru după o cotitură a coridorului. Urmară câteva clipe de tăcere, urmate de sunetul armei montate pe braț care trăgea. Omul clipi la auzul sunetului, iar Kaird putu vedea cum îi revine rațiunea în expresie.

— Hei! strigă el. Ce naiba...!

Se întoarse să alerge pe coridor după droid, dar nu ajunse prea departe, din cauza salvei paralizante a armei lui Xizor care îl lovi direct între omoplați.

* * *

Atacul fusese brusc şi devastator. Den auzise vâjâitul unui blaster, sau ceva asemănător, iar apoi agonia de culoarea amurgului îi lovise fiecare celulă din corp. Nu ştia sigur cât timp stătuse inconştient, dar fuseseră mai mult decât câteva minute, având în vedere cât de bine fusese legat. Oricine o făcuse trebuia să fi crezut că Sullustanii erau la fel de puternici ca Wookiee. Laranth zăcea la vreo doi metri distanță, de asemenea încătuşată şi încă inconştientă.

Den auzi voci. Se uită în jur, localiză sursa lor – şi simți cum interiorul se duce în cădere liberă. De cealaltă parte a camerei, la vreo şase metri distanță, se afla Prințul Xizor, împreună cu omul-pasăre, care era încă încătuşat. Erau de asemenea prezenți droidul care tocmai îi nimerise pe toți atât de bine – cel puțin aşa îşi imaginase Den – şi Nick Rostu. Droidul – şi judecând după mărimea fotoreceptorilor săi, trebuia să fie *Ochi de Gândac* – îl ținea pe Nick strâns de brațe. Toate acestea erau foarte rele, dar îngrijorarea imediată a lui Den fu pentru Jax, care stătea în picioare, cu mâinile încătuşate, în fața lui Xizor. Den îşi înăbuşi un oftat când Jediul îşi ridică capul ca răspuns la una dintre întrebările lui Xizor, oferindu-i lui Den o privire bună asupra feței lui. Era presărată cu multe tăieturi, dintre care unele încă sângerau, de la cioburile de oțel transparent prin care plonjase în timpul luptei cu droizii sălbatici.

Xizor ținea sabia lui Jax. În timp ce Den privea, Falleenul o activă. Lama albastră strălucitoare se întinse. Den avu sentimentul că Jax avea să primească foarte curând partea cea mai periculoasă a lamei. *De ce nu foloseşte Forța?* Den nu putea decât să presupună că tot *mopakul* prin care trecuse Jax în ultimele câteva ore îl cam secase. Oricare ar fi fost motivul, era evident că Jediul nu mai avea putere de muncă.

Îl putea salva. Sau, mai exact, I-5 putea. În timpul urmăririi lui Xizor, I-5 făcuse aluzie la *alte modificări* pe care le făcuse, cu ajutorul lui Den. Una dintre ele fusese o schimbare de programare a modulului de dezactivare. În majoritatea unităților de protocol, comutatorul de activare se afla pe spatele gâtului droidului, ceea ce făcea uşor pentru aproape oricine mai înalt decât el să pornească sau să oprească unitatea.

În cazul lui I-5 şi al altor modele din linia sa, comutatorul nu putea fi îndepărtat complet – era conectat la procesorul său ca o măsură de siguranță. Dar reuşiseră să ocolească circuitele şi să adauge o parolă care putea să-l reactiveze verbal. Trebuia să fie rostită cu vocea lui Den; odată ce receptorii audio ai lui I-5 o înregistrau, CPU-ul său se reactiva. Dacă spunea parola acum, I-5 s-ar fi trezit la timp pentru a opri orice soartă pe care Xizor o avea în minte pentru Jax. Den ştia că dacă cineva putea face asta, droidul era acela. Nu era un lucru sigur, dar, fără îndoială, putea paria pe asta.

Totuşi – dacă mai aştepta, chiar şi numai câteva secunde, existau şanse şi mai mari ca Jax Pavan să dispară din viața lui pentru totdeauna. I-5 ar fi jelit, dar jalea moare în cele din urmă. Iar Den îşi va avea prietenul înapoi.

Nu ezită. Se aplecă mai aproape de droidul prăbuşit şi şopti: *Bota.* Fotoreceptorii

lui I-5 se luminară uşor. Se uită la Xizor, care era întors cu spatele. Prinţul ridică sabia deasupra capului său. I-5 se ridică în picioare. Îşi dădu seama ce avea de gând să facă droidul şi avu suficient timp să realizeze şi că nu-şi putea vârî degetele legate în urechi.

Asta o să doară, gândi el.

Chiar duru.

* * *

Stând lângă Xizor şi Jax, cu *Ochi de Gândac* ţinându-l în strânsoarea sa de nezdruncinat, Nick Rostu îşi dădu seama că fusese jucat magistral. Auzise despre influenţa pe care Falleenii o puteau exercita asupra altor specii, despre cum puteau influenţa emoţiile, manipula sentimentele, dar uitase momentan de asta. Era de înţeles, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimele zile, iar Xizor profitase din plin de neatenţia lui. Dar nu avea rost să-l blesteme pe Xizor acum; important era că declanşatoarele chimice hipnotizante dispăruseră, fără îndoială datorită concentrării lui Xizor asupra lui Jax.

— Nu e nimic personal, înţelegi, îi spunea Xizor lui Jax. Dar am căutat o cale de a stabili o alianţă cu Lordul Vader. Informaţiile din acest droid par să fie cheia şi trebuie să mă asigur că nu există încurcături care să-mi împiedice planul. Prietenul tău de aici – arătă din cap spre Nick – a fost destul de amabil să ne conducă la tine.

Nick îl văzu pe Jax ridicându-şi ochii şi uitându-se la el, iar privirea îl tăie la inimă – nu furie, nici măcar dispreţ; doar oboseală.

Trebuia să facă ceva. Dar ce să facă? Nick era soldat instruit şi nu se îndoia de capacitatea lui de a doborî unul, chiar doi sau trei adversari. Dar Xizor era Falleen, antrenat în artele marţiale şi, pe moment, înarmat cu o sabie. Ca să nu mai vorbim de faptul că avea toată chestia cu feromonii, precum şi pe *Ochi de Gândac*, înarmat şi gata să lovească pe oricine nu se supunea. Nick încă mai avea blasterul în toc la şold, dar cu droidul ţinându-l de braţe, nu avea să-i folosească la prea mare lucru. De fapt, chiar dacă ar fi reuşit să se elibereze din strânsoarea droidului, se părea că singurul avantaj pe care Nick l-ar fi putut avea ar fi fost dacă Xizor ar fi fost paralizat momentan de faptul că trebuia să aleagă, dintre atâtea opţiuni, în ce fel să-l scoată din joc.

Scârţâitul sabiei îi sună lui Nick ca freamătul unui cablu încordat, care vibrează. Prinţul ridică lama strălucitoare deasupra capului lui Jax.

— Nu e nimic personal, spuse el din nou. Sunt doar afaceri.

Nu mai era timp să aştepte un miracol şi, oricum, miracolele nu se întâmplau prea des în viaţa lui Nick. Se încordă. Îi mai rămăsese o carte de jucat, un pic de cunoştinţe pe care Xizor nu ştia că le are şi o şansă rezonabilă de a le pune în aplicare înainte ca Falleenul să-i ia, la propriu, capul. Dacă îl putea surprinde pe Xizor pentru doar o secundă, ar fi putut să îl întârzie suficient de mult pentru ca restul planului său să funcţioneze. Se îndoia că va avea mai mult timp decât atât; Falleenii erau mult mai puternici decât oamenii, iar reflexele lor erau mult mai rapide.

Ei bine, nimeni nu a spus că va fi uşor.

— *Zu woohama*, îi spuse el încet droidului care îl ţinea. Şi apoi: Eliberează-mă.

Presiunea pe care 10-4TO o exercita asupra braţelor lui Nick dispăru. Deşi vorbise încet, era evident că Prinţul îl auzise, chiar şi peste şuieratul şi pocnetul sabiei. Nick nu ezită; sări spre Falleenul uimit, ţinta sa fiind mâna ridicată care ţinea sabia. În timp ce făcea asta, strigă către *Ochi de Gândac*:

— Eliberează-l pe Jedi!

Nu ştia cât de aproape fusese de a apuca mânerul armei, dar nu fusese suficient de aproape. Chiar dacă fusese luat prin surprindere, Xizor reuşi să-l respingă pe Nick, aruncându-l prin cameră şi izbindu-l de peretele îndepărtat. Simți o durere arzătoare în piept când căzu - şi apoi, spre uimirea lui, avu loc un miracol.

Din păcate, şi acesta fu foarte dureros.

* * *

Kaird nu era sigur de ce fusese lăsat în viață. Se gândise la o speranță de viață de vreo zece minute după ce Xizor îşi dăduse seama că laboratorul şi personalul său fuseseră distruşi – de ce, Kaird nu ştia şi nici nu voia să ştie. Xizor murmurase ceva despre droizi, dar cum puteau fi droizii responsabili pentru asemenea atrocități? Chiar şi droizii de luptă erau programați să ucidă rapid, curat – nu atât din motive umanitare, cât din simplă oportunitate. Orice îi omorâse pe acei savanți şi pe asistenții lor nu se grăbise; o făcuseră cu plăcere.

Se cutremură. Dacă ceea ce făcuse asta era încă la pândă, atunci singura direcție sigură pentru ei era drept în sus. Dar lui Xizor nu părea să-i pese. Toată atenția lui era concentrată pe Jedi.

— Nu e nimic personal, înțelegi, îi spunea Xizor Jediului în timp ce ridica sabia acestuia din urmă.

Blasterul Prințului era încă în toc; în mod evident, Xizor preferase propria armă a Jediului pentru execuție. Falleenul fusese întotdeauna adeptul gesturilor dramatice.

Nu e nimic personal. Kaird aproape că zâmbi. Când luai viața altei ființe, era întotdeauna ceva personal. Se uitase în ochii prea multor ființe cărora le curmase existența în slujba *afacerii* altcuiva ca să ştie diferența.

Gândurile lui fură întrerupte de ceva surprinzător: două cuvinte, rostite cu voce joasă de omul care încercase să se dea drept agentul *Soarelui Negru.* Două cuvinte pe care le auzise rostite pentru prima dată abia recent, de Prințul Xizor, către 10-T40.

— *Zu woohama.* Fraza de cod pentru a controla droidul, urmată de o comandă rapidă şi silențioasă: Eliberează-mă.

Evident, influența lui Xizor asupra omului scăzuse. Bineînțeles că nu avea nicio şansă de reuşită, dar, eventual, distragerea atenției i-ar fi dat lui Kaird o şansă. Picioarele nu-i erau legate; putea să alerge, să se piardă în labirintul de coridoare…

Şi să se rătăcească, fără îndoială. Şi apoi ce? Să se plimbe cu brațele încătuşate până când l-ar fi găsit ceea ce a devastase laboratorul ca un *rancor*? Încheieturile îi erau încătuşate; nu erau legate cu o frânghie sau cu un cablu de plastic pe care l-ar fi putut tăia cu o bucată de metal zimțată. Singurul lucru care le-ar fi putut deschide era cheia, iar cheia era la Xizor.

Kaird strânse din dinți. Nu avea de ales; dacă nu se întâmpla un miracol, cea mai bună opțiune a lui era să aştepte şi să spere că Xizor îi va oferi o ocazie după ce îi vor fi scoase cătuşele. Iar el ştia din experiență că miracolele nu existau.

Având în vedere acest lucru, fu foarte fericit să i se dovedească contrariul – chiar şi cu durerea pe care i-o aduse miracolul.

Capitolul 42

— Sunt doar afaceri, spuse Xizor ridicând sabia.

Apoi Nick Rostu rosti fraza criptică care îl controla pe *Ochi de Gândac*, ordonând *Eliberează-l pe Jedi!* în timp ce sărea spre Xizor. Prinţul, deşi fu luat prin surprindere, era totuşi suficient de rapid pentru a bloca atacul lui Nick şi a-l îndepărta ca pe o insectă enervantă. În acelaşi timp, I-5, despre care Jax crezuse că fusese dezactivat de Xizor, se ridică în picioare şi scoase din vocabulatorul său un ţipăt asurzitor, care îi luă pe toţi complet prin surprindere. Era incredibil de dureros; Jax nu ştia cât de tare era, dar cu siguranţă avea un ton mult mai ridicat decât pragul de durere al majorităţii organismelor sensibile. Desigur, nu avu niciun efect asupra celuilalt droid. *Ochi de Gândac* se îndreptă rapid spre Jax, cu intenţia de a executa ordinul lui Nick de a-l elibera, dar, înainte de a putea, Xizor strigă: *Zu woohama!*

10-T40 se opri în loc. Xizor, evident la fel de îndurerat ca şi ceilalţi, reuşi totuşi să arate spre I-5. Sensul era clar, chiar şi pentru un droid: *Opreşte-l!*

Ochi de Gândac se întoarse, îndreptându-şi tunul braţului spre I-5. Trase, dar I-5, ţipând în continuare, îşi îndreptă degetul arătător drept spre celălalt, ţintind cu o precizie pe care numai un droid o avea. Fasciculul de lumină de mare intensitate întâlni fasciculul de particule în aer. Deşi stările cuantice ale celor două raze erau oarecum diferite, exista totuşi o suprapunere considerabilă. Energiile intense se luptară pentru o clipă, umplând camera cu scântei pirotehnice orbitoare.

Jax tresări înapoi, orbit momentan. Printre petele orbitoare, îl văzu pe Xizor, evident încă îndurerat de strigătul droidului. Falleenul îşi duse ambele mâini la urechi, lăsând să-i cadă sabia, şi îngenunche. Evident, apăsase mai devreme butonul de blocare, pentru că lama nu dispăru când mânerul îi părăsi mâna. Arma ricoşă o dată, tăie colţul unui dulap metalic şi se opri cu mânerul sprijinit de o altă bucată de resturi. Lama era îndreptată în sus la patruzeci şi cinci de grade, bâzâind ciclic.

În acel moment, raza de particule mai puternică străpunse raza de lumină coerentă şi îl lovi pe I-5 în plin piept. Droidul fu aruncat înapoi, suficient de tare încât să se lovească de perete. Ţipătul din vocabulatorului său se opri în timp ce el se prăbuşea pe podea.

— *Cinci!* strigă Sullustanul, luptându-se cu legăturile sale, pe care nu avea nicio şansă să le rupă.

Jax abia putu auzi strigătul. Aerul din încăpere încă părea să fie străbătut de undele sonore. Se întrebă dacă nu cumva îi sângerau urechile. Şovăi spre sabia sa şi se ghemui în faţa ei, cu faţa în direcţia opusă lamei. Cu prudenţă, concentrându-şi toată voinţa pentru a-şi menţine echilibrul, îşi întinse braţele în spatele lui, cu încheieturile cât mai depărtate. Sabia ar fi putut rupe legătura energetică care îi lega încheieturile. Sau ar fi putut să rezoneze cu cătuşele şi să-l prăjească mai repede decât fulgerul. Singura modalitate de a şti era...

Se auzi un şuierat aproape la fel de puternic ca ţipătul droidului, o descărcare statică care îi făcu părul măciucă, iar el fu aruncat de lângă sabie şi ateriză prăbuşit la câţiva metri distanţă. Mâinile îi erau libere. Cât putu de bine, având în vedere durerea reverberantă din cap, evaluă situaţia. I-5 începea să se ridice în picioare.

Laranth şi Den erau încă legați şi întinşi lângă peretele îndepărtat, deşi doar Den era treaz. Apoi îl văzu pe 10-4TO întorcându-se spre el şi pregătindu-şi ținta.

Jax se împinse în picioare şi întinse ambele mâini, sperând cu disperare că Forța va fi acolo. Nu era. Plonjă şi se rostogoli în picioare în spatele unei piese mari de echipament, în timp ce raza de energie pârjolea podeaua în locul în care se aflase. Droidul se întoarse să tragă din nou. Jax era momentan în siguranță în spatele bucății de metal şi circuite, dar pentru cât timp?

Încă o dată căută Forța şi încă o dată fu refuzat. Droidul înaintă. Acesta apucă şi aruncă la o parte bancul de control distrus în spatele căreia se ascundea Jax.

Iar Jax se aruncă în față, cu o mână întinsă pe sub brațul cu tunul al droidului. Înfipse pumnalul mic pe care îl scosese din teaca ascunsă între omoplați în spațiul dintre plăcile toracică şi ventrală. *Ochi de Gândac* se clătină înapoi, iar Jax zări scântei apărând în mănunchiul de fire şi circuite care îi constituiau măruntaiele. Un picior lovi o bucată de resturi, iar droidul căzu în fereastra din oțel transparent. Materialul, deja sfărâmat şi slăbi, cedă, iar 10-4TO căzu prin ea, dispărând din peisaj. O clipă mai târziu, un sunet de prăbuşire răsună de jos.

Jax se ridică şi se întoarse, intenționând să se întoarcă şi să ia mânerul sabiei sale; lama fusese stinsă, împreună cu cătuşele. Dar mânerul nu mai zăcea pe podea. Disperat, Jax se repezi să-l caute.

— Cauți asta?

Vocea mătăsoasă a Falleenului veni din spatele lui. Jax se întoarse şi văzu că sabia era în mâna lui Xizor. În timp ce Jax privea, lama se generă din nou singură, cu un zumzet amenințător. Xizor, rânjind, porni spre Jediul neînarmat. Pielea îi strălucea la limita dintre verde şi portocaliu. Evident, îşi revenise mult mai repede decât Jax din efectele barajului sonor. Jax îşi împinse mâna dreaptă înainte, cu palma deschisă, sperând să arunce Forța asupra lui Xizor. Dar nu văzu decât un gol lăuntric, Forța refuzându-l din nou. Xizor se opri precaut când Jax mimă lovitura; apoi zâmbi şi îşi continuă înaintarea. Totuşi, înainte să se fi deplasat mai mult de câțiva paşi, un laser lovi aproape de picioarele lui, iar un altul îi sclipi chiar pe deasupra capului. Se întoarse cu un strigăt speriat, căutând sursa noului atac.

I-5 se afla în apropiere, îndreptând ambele degete spre Prinț.

— Te rog să opreşti sabia, Înălțimea ta, spuse droidul. Şi aruncă şi blasterele alea deoparte.

Xizor mârâi, cu pielea arzând de furie. Ținta lui I-5 nu se clinti.

— Sunt sigur că eşti destul de rapid, Prințe Xizor, dar nu la fel de rapid ca lumina. Droidul ridică din umeri. Legea universală şi toate alea.

Falleenul ezită, apoi dezactivă arma energetică şi se descotorosi de ambele blastere. Jax porni înainte, cu intenția de a-i lua sabia – dar apoi îl văzu pe Nick Rostu, întins pe spate lângă un perete, cu o bucată însângerată de oțel transparent ieşindu-i din piept.

* * *

Nick zăcea acolo unde îl aruncase lovitura lui Xizor, cu capul sprijinit de resturi. Vedea fragmentul de metal transparent ieşind chiar de sub cutia toracică şi aproape că zâmbea, pentru că sub cămaşă ştia că ciobul despărțise vechea cicatrice pe care o căpătase pe Haruun Kal. Rana proaspătă care o despărțise pe cea anterioară îi marcase

fără îndoială un X pe mijlocul pieptului – nu că ar fi avut nevoie de un semn atât de evident pentru a-i spune că era terminat. Se miră că nu simțea nicio durere.

Sunt multe de spus despre şoc.

Îşi dădu seama că cineva era aplecat peste el. Era Jax. Nick încercă să îi spună că îi pare rău, că Vader îl şantajase şi că Xizor îl manipulase. Nu era sigur dacă reuşise să spună toate astea sau, de fapt, nimic din toate astea, dar Jax părea că înțelesese.

Mai era un lucru… ce era? Era greu de ținut minte, ca şi cum mintea i se scurgea odată cu sângele. Dintr-o dată părea teribil de important să-i spună ceva lui Jax. Din nou, nu fu sigur dacă a înțeles sau nu, dar Jax aprobă din cap, zâmbind prin crusta de sânge de pe fața lui. Spuse şi el ceva, dar auzul lui Nick era la fel de inutil ca picioarele lui după solo-ul vocal al lui I-5. Îl putea vedea pe Jax umblându-i prin buzunarele paltonului, căutând ceea ce Nick îi spusese că se află acolo, dar nu simțea nimic. Spera să nu fie sânge pe uniforma lui. Un soldat – mai ales un ofițer – ar trebui să încerce să arate prezentabil, cel puțin. Totuşi, Nick se simțea mulțumit; reuşise să treacă de interogatoriu. Foarte important; era un război în desfăşurare, iar el îşi făcuse partea lui. Acum, în sfârşit, se putea odihni, ceea ce era bine, pentru că era prea obosit pentru a mai încerca să vorbească.

Şi oricum, tipul care stătea acolo – cine era? Era greu să-i vadă fața, cu atâta lumină – se îndepărtase pentru a se confrunta cu o altă siluetă. Acum, cei doi dansau unul în jurul celuilalt cu încetinitorul, şi se auzeau lumini intermitente şi bâzâituri slabe, îndepărtate. Era unul dintre ei Mace Windu? Nick nu ştia. Chiar nu mai conta. Era timpul să plece. Noua lui navă îl aştepta, cu hipermotorul pornit, gata să facă praf această lume. Urma să se ridice în doar un minut sau cam aşa ceva.

Imediat ce îşi va recăpăta respirația. Doar o clipă, să se odihnească. Cel puțin câştigase clipa asta. Războiul se terminase în sfârşit. Era timpul să se retragă.

Pe Nick îl dureau ochii de la lumină, aşa că îi închise.

* * *

Jax se ridică şi se îndepărtă de trupul lui Nick. Xizor stătea la câtiva metri distanță, ținând încă mânerul sabiei. Jax ținea şi el un mâner; unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese Nick, într-o şoaptă abia audibilă, fusese despre dispozitivul enigmatic pe care Korunnaiul îl găsise în *Far Ranger*. Era evident o armă; singura problemă era că Jax habar nu avea ce fel de armă era. Părea să fie ceva asemănător cu o sabie de lumină, dar era mai uşoară şi construită pentru o singură mână.

Nick nu avusese ocazia să o încerce, iar Jax nici măcar nu ştia dacă ar fi funcționat. Nu-i păsa. Nu-i păsa că Xizor avea sabia lui, sau că Prințul Falleen era un maestru al *teräs käsi*, o artă marțială concepută cu secole în urmă şi rafinată de-a lungul veacurilor pentru a fi deosebit de eficientă împotriva Jedilor. Nu-i păsa că, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, legătura lui cu Forța devenise sporadică.

Nimic din toate astea nu mai conta acum. Erau în trecut. Nici viitorul nu era preocuparea lui. Ceea ce conta era prezentul. Ce conta era *acum*.

Jax se uită la ceilalți. Aviarul şi Laranth erau încă încătuşați, ca şi Den Dhur. Laranth era fie moartă, fie inconştientă, dar faptul că era încătuşată pleda pentru ultima. Singurul liber era I-5, care încă se afla la mică distanță, formând al treilea punct al unui triunghi format din el, Jax şi Xizor. Droidul încă îl ţintea pe Xizor.

— Nu este împotriva programării mele de bază să dezactivez grav duşmanul

prietenului meu, îi spuse el lui Jax. Dacă vrei să o fac, asta e.

— Ceea ce vreau, spuse Jax, este să vezi ce s-a întâmplat cu celălalt droid. Încă mai are datele vitale stocate în el.

— Dar…

— Fără niciun *dar*. Prințul Xizor şi cu mine vom rezolva asta între noi.

I-5 ezită, arătând îngrijorare, apoi aprobă din cap. Traversă până la fereastra din oțel transparent, sări agil prin ea şi dispăru.

În timpul schimbului de replici cu I-5, Jax rămăsese cu un ochi pe Xizor.

Cu un zâmbet, Falleenul îşi ridică mâna liberă, cu palma în sus, şi îi făcu semn.

— Să vedem ce ai, spuse el.

Jax apăsă butonul de declanşare.

Capitolul 43

Din mânerul armei răsări un fir subțire de metal suplu, urmat imediat de unda în arc a unui câmp energetic, acesta urmând lungimea firului metalic flexibil. Era un bici energetic. Jax îi lăsă lungimea de un verde strălucitor să se desfăşoare, apoi îşi roti încheietura mâinii. Ca răspuns, capătul biciului de lumină arse un cerc mai mare, neregulat, în podea. Îl amuci experimental, trimițând o undă continuă pe lungimea lui. Vârful scoase un pocnet satisfăcător, mai puternic decât bâzâitul său tremurător, când sparse bariera sunetului. Jax nici nu-şi putu imagina complexitatea circuitelor de modulare din mâner.

Ca parte a antrenamentului său, exersase cu biciurile de lumină, dar nu la fel de des cum folosise sabia. Nu era la fel de priceput cu un bici ca şi cu o sabie. Şi nu s-ar fi obişnuit cu el nici în cele mai bune condiții.

— Foarte impresionant, spuse Xizor. Dar cred că lama bate biciul. În orice caz, sunt sigur că mă vei ierta că nu sunt suficient de cavaler să te las să exersezi puțin.

Cu asta, Xizor aduse sabia în fața lui, îşi puse cealaltă mână peste mâner şi îndreptă vârful lamei spre ochiul stâng al lui Jax în timp ce ataca.

Jax se dădu înapoi, încercând să câştige cât mai mult timp pentru a se familiariza cu noua armă. Nu era la fel de elegantă ca o sabie, nici la fel de puternică sau capabilă să taie la fel de bine. Avea totuşi avantajul lungimii – de două ori mai mare decât cea a lamei sabiei sale, la extensie maximă. Lungimea miezului metalic era, de asemenea, elastică, constată el, într-o măsură limitată.

Falleenul întoarse lama şi o coborî în jos, în încercarea de a-i tăia încheietura Jediului, dar Jax blocă lovitura cu partea groasă a biciului, aproape de mâner. Xizor îşi reveni, învârtind sabia în jurul încheieturii. Jax scutură din nou biciul, trimițând o undă călătoare pe lungimea lui, pocnind vârful cu un alt sunet supersonic care îl avertiză pe Xizor să păstreze distanța. *Nu contează cât de versat este Falleenul cu sabia*, îşi spuse el. Niciun umanoid obişnuit nu se putea confrunta cu un Jedi față în față şi să se aştepte să câştige. Chiar şi un adevărat adept al *teräs käsi*, stăpânindu-şi propria energie interioară şi bazându-se pe zeci de ani de îndemânare, putea spera, în cel mai bun caz, la o remiză, şi nu existau mai mult de o mână de astfel de persoane în toată galaxia.

Prințul se apropie, încolăcindu-se spre dreapta, păstrând sabia în fața lui. Jax se întoarse uşor, căutând Forța… Şi, din nou, nu găsi nimic. Îşi păstră fața inexpresivă, dar îşi dădea seama, după ferocitatea zâmbetului lui Xizor, că Prințul îi simțise cumva îngrijorarea; cel mai probabil, îi mirosise transpirația de frică. Şi în acea clipă Jax îşi dădu seama care era măcar o parte din problemă. Toate lunile de ascundere, de vigilență constantă pentru a evita conectarea la Forță într-un mod activ, pentru a evita posibilitatea de a-l alerta pe Vader de prezența sa, deveniseră o a doua natură. Şi acum, în virtutea nevoii sale, descoperea că nu se mai putea conecta.

De-a lungul lunilor scurse, ajunsese să-i privească pe slujitorii Împăratului, în special pe Vader, ca pe nişte păsări hoitare, care se învârteau mereu deasupra, cu vederea lor ascuțită şi rece, prinzând cea mai mică mişcare de dedesubt. Apelând la Forță, unul dintre ei ar fi ştiut, ar fi coborât în picaj şi l-ar fi smuls pe Jax din mulțime,

ca pe un singur *fleek* dintr-o mulțime imensă. Chiar dacă se înşela, chiar dacă Vader şi ciracii lui nu erau atât de vigilenți, efectul era acelaşi. Oricare ar fi fost motivul, nu putea lăsa incapacitatea să îl distrugă acum.

Jax îşi alunecă piciorul stâng înapoi şi se întoarse aproape la nouăzeci de grade înclinat spre Xizor. Îşi ridică brațul şi îşi roti încheietura, învârtind biciul de lumină deasupra capului într-un model circular. Xizor aprobă din cap, ca şi cum ar fi recunoscut mişcarea. Se întoarse puțin spre stânga şi începu să rotească sabia deasupra încheieturii, schimbând agil mâinile la intervale neregulate în timp ce înainta. Jax era încordat, aşteptând momentul inevitabil în care adversarul său să se clatine, când va putea rupe panglica de energie în față şi să smulgă lama din...

Deodată, Xizor încetă mişcarea aproape hipnotică a lamei şi sări peste el, întorcându-se prin aer în timp ce tăia în jos. Jax n-ar fi crezut că altcineva în afară de un Jedi ar putea face o asemenea cascadorie. Frenetic, lovi în sus din modelul circular, înfăşurând panglica energetică în jurul sabiei. Undele de arc albastru şi verde scânteiară şi cântară în conflict, arzând chiar atomii aerului din jurul lor şi umplându-i nările cu miros de ozon. Dar, înainte de a putea continua şi de a smulge sabia din mâna lui Xizor, prințul opri lama. Biciul luminos căzu, iar Jax trebui să se ferească pentru a evita el însuşi unda mortală.

Xizor ateriză şi reactivă lama. Din poziția ghemuită, Jax îşi învârti brațul înapoi într-un arc de cerc, apoi înapoi în sus şi peste umăr. Biciul de lumină cântă prin aer şi se înfăşură din nou în jurul lamei. Înainte ca Xizor să poată dezactiva din nou sabia, Jax trase cât de tare putu, dezechilibrându-l pe Prinț. Tracțiunea bruscă fu suficientă pentru a-l încetini pe Xizor, dar nu suficient pentru a-i rupe strânsoarea cu o singură mână. Se năpusti asupra lui Jax în timp ce biciul de lumină se desprindea de sabie, aruncând mai multe scântei. Jax se feri, lăsând lama de lumină să-i fluiere pe deasupra capului, apoi plonjă în rostogolire când Xizor tăie din nou, ratându-l la un deget. Se ridică, se întoarse pe jumătate şi, în timp ce încă se mişca, îşi îndreptă mâna spre Xizor. Biciul incandescent îl străpunse pe Falleen, aproape ca şi cum ar fi fost o suliță aruncată.

Xizor se feri şi se învârti într-un cerc complet, lăsând lama la nivelul pieptului în timp ce se mişca, încercând să-l taie în două pe Jax. Dar Jediul fu prea rapid – era deja în plină retragere, pocnind din biciul de lumină pentru a-şi acoperi retragerea. Xizor fu nevoit să pareze linia de energie pentru a împiedica vârful să-i smulgă un braț.

Încă o dată, Jax apelă la Forță şi încă o dată găsi doar vid rece. Evident, înțelegerea problemei nu era acelaşi lucru cu rezolvarea ei. Iar aceasta era cea mai proastă situație posibilă în care să încerce o reconectare: în mijlocul luptei, îngrijorat şi suprasolicitat. Nu ar fi trebuit să fie atât de nesăbuit încât să îl provoace pe Prințul Xizor. Ar fi trebuit pur şi simplu să-l pună pe I-5 să-l elimine; Falleenul era mai puternic decât Jax, dar nu se putea măsura cu laserele unui droid. Acum începea să pară că postura lui de *macho* i-ar putea condamna pe toți. I-5 era ocupat cu 10-4TO, iar Laranth era încă scoasă din joc.

Auzi un zgomot ciudat în spatele lui, dar nu-şi putu permite să-şi ia ochii de la Xizor, care se plimba chiar în afara razei de acțiune a biciului luminos. Zgomotul deveni tot mai puternic; un pocnet, un sunet sfâşietor, pe care Jax îl recunoscu prea târziu ca fiind ruperea zăvoarelor din plasteel armat de pe celălalt set de uşi. Se învârti la timp ca să vadă un droid de întreținere montat pe roți care se rostogolea spre el, cu bucăți de fier vechi zimțate sudate pe piept, ieşind ca nişte cuțite. Bolborosea în

limbajul binar, într-o cacofonie neîntreruptă de clicuri, ciripituri, fluierături şi triluri, în timp ce venea direct spre el. Jax păşi într-o parte şi ridică biciul de lumină deasupra capului şi în afară. Panglica de energie lovi cupola rotundă a procesorului droidului şi sfârâi prin el. Frânele se blocară, iar Jax simţi mirosul de silicon ars în timp ce benzile de rulare se blocară şi alunecară pe podea, giroscoapele tânguindu-se să-l ţină drept, dar era prea puţin, prea târziu. Panglica incandescentă străpunse capul şi corpul droidului în unghi şi, cu o explozie de scântei şi descărcări electrice, droidul se prăbuşi, căzând în două bucăţi.

Jax se lăsă pe podeaua murdară şi, după doar o clipă, lama energetică bâzâi prin locul în care tocmai stătuse. Se rostogoli pe spate şi se ridică, biciul descriind un cerc rapid în faţa lui. Dezavantajul biciului era că avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi reveni după o lovitură angajată. Jax trebuia să fie atent ca nu cumva Xizor să-l vadă lăsând o deschidere. Respiră adânc şi lăsă să iasă jumătate din aer. O conexiune cu Forţa i-ar fi fost cu siguranţă de folos acum...

— Jax! Fereşte-te! strigă Den.

Se întoarse pe jumătate, încercă să se ferească, dar prea târziu. O bucată de moloz, aruncată de încă un droid sălbatic care intrase pe uşa distrusă, îl lovi fulgerător în cap. Momentan ameţit, scăpă biciul luminos, care se stinse imediat ce îi părăsi mâna. Se clătină în spate şi zări droidul: un astromec, cu o catapultă improvizată fixată pe cupola sa, care arunca bucăţi de metal şi duracretă de mărimea unui pumn.

Jax era un om mort. Xizor îl avea; Jax ştia asta, iar Prinţul ştia că el ştia asta. Biciul de lumină nu-i mai era la îndemână, iar Xizor se înălţa deasupra lui, cu pielea înroşită de aşteptarea uciderii. Jax acceptă faptul. Acum se va alătura Forţei şi poate că toate acele întrebări fără răspuns vor fi...

Ca şi cum ar fi fost manevrat de un păpuşar necunoscut, mâna lui dreaptă ieşi, cu palma în faţă. Xizor fu aruncat înapoi ca şi cum ar fi fost lovit de o undă de repulsor, pentru a se izbi de peretele aflat la trei metri distanţă.

Jax simţi Forţa înfăşurându-se în jurul lui, simţi firele familiare ataşându-se din nou de el. Le lăsă să îl mişte şi să îl manipuleze. Se ridică în picioare ca şi cum ar fi levitat. Încă un gest, iar astromecul care arunca pietre zbură şi el în perete, suficient de tare încât să-şi rupă carcasa. Zburară scântei şi ţâşni ulei. Ciripeala sa binară se topi în distorsiuni joase în timp ce se oprea.

Xizor se ridică în picioare, şocul de pe faţa lui transformându-se în furie.

Jax întinse mâna, iar sabia zbură în mâna lui din locul în care o scăpase Xizor. În timp ce o activa, invocă biciul luminos cu mâna stângă.

În spatele lui, îl auzi pe Den Dhur spunând:

— Asta numesc eu o revenire.

Jax înţelese ce se întâmplase. Acceptându-şi moartea iminentă, revenise la nivelul de seninătate necesar pentru a fi una cu Forţa. Nu fusese vorba de pierderea legăturii sale cu Forţa; fusese vorba de faptul că Forţa îl alesese din nou ca recipient.

Pielea lui Xizor începu să se schimbe, revenind la o nuanţă caldă de portocaliu, iar Jax ghici că Falleenul îşi activa feromonii. Jax gesticulă, simţi cum firele de Forţă din jurul lui se extind, conducând curenţii de aer înapoi spre Xizor.

Expresia Prinţului deveni una de surpriză.

— Predă-te, spuse Jax.

Xizor nu avea de ales; Jax avea ambele arme şi Forţa. Dar Falleenul râse.

Sări, acoperind cu uşurinţă distanţa dintre ei. Mişcarea fu rapidă, foarte rapidă.

Zbură spre Jax cu picioarele înainte, luându-l aproape complet prin surprindere. Chiar şi cu conexiunea sa redeşteptată cu Forța, îi fu greu să ghicească scopul lui Xizor. Mintea Prințului era puternică, capabilă să-şi ascundă intențiile până în ultima secundă înainte de a acționa. Reflexele lui erau mult mai rapide decât ale unui om, iar muşchii lui erau suficient de puternici pentru a-l propulsa aproape la fel de departe precum îl putea propulsa Forța pe Jax. Jediul se feri, apoi se întoarse rapid, cu biciul şi lama pregătite să ucidă, dacă era nevoie.

Xizor e nebun, gândi el. *Nu mai are nicio speranță de victorie acum...*

Falleenul ateriză agil pe ambele picioare, iar Jax îşi dădu seama de intenția sa – un moment prea târziu. Pe podea, în apropiere, zăcea trupul lui Nick Rostu – şi, la îndemâna lui Xizor, blasterul Maiorului. Xizor îl ridică, se învârti şi trase în Jax dintr-o singură mişcare lină. Jax blocă proiectilul cu sabia sa. Strălucirea celor două câmpuri energetice care se ciocniseră se termină aproape instantaneu, dar în aceeaşi clipă urmaşul Casei Sizhran dispăruse în întunericul coridorului.

Jax nu simți nevoia să îl urmeze. Prințul Xizor dispăruse; acum trebuia să-l găsească pe 10-4TO şi să se asigure că datele erau intacte. Se întoarse şi porni spre fereastra spartă unde căzuse droidul.

Brusc, simți o furnicătură care făcu să vibreze liniile Forței – o pulsație care îi spuse că un nou jucător se apropia de peisajul distrus al *Districtului Fabricilor*. Cineva extrem de puternic în Forță – mai puternic decât orice întâlnise vreodată până atunci. Asta putea însemna un singur lucru.

Venea Darth Vader.

Capitolul 44

Jax simți că se răceşte de groază. Simți un alt tremur în Forță, unul mai cald, prietenos, şi îşi dădu seama, chiar înainte să se uite pentru a confirma, că Laranth era trează. După expresia ei, văzu că şi ea simțise vibrația din Forță. Poate că nu putea să o identifice la fel de repede sau de sigur ca el, dar ştia că erau veşti proaste.

— Ridicați-vă, le spuse el lui Den şi Laranth, trecând pe lângă ei.

Îşi aduse sabia într-o lovitură rapidă şi scurtă, rupând cătuşele care o legau pe Laranth. De data asta, fu pregătit pentru reculul de energie care scurtcircuită atât cătuşele, cât şi lama, aşa că, în loc să-l arunce la pământ, îl împinse doar câțiva paşi înapoi. Cu toate astea, lovitura avu un impact considerabil. Laranth se împletici înapoi, apoi îşi reveni, frecându-şi brațele.

— Au, spuse ea.

— Îmi pare rău, răspunse Jax. Xizor avea singura cheie şi nu cred că ar putea fi convins să renunțe la ea, chiar dacă l-am putea găsi.

Îşi reaprinse sabia şi se întoarse spre Den.

— E rândul tău.

— Hei, stai puțin, spuse Sullustanul. Hai să nu ne grăbim. Sunt sigur că există o altă cale de a... uau!

Ciocnirea celor două câmpuri îl trânti pe Den pe spate. Se ridică încet, aruncând o privire supărată spre Jax.

— Dacă mai am vreodată ocazia să scriu la vreun ziar, tu, prietene, o să ai parte de o terfeleală serioasă.

Jax se întoarse, prinzând mânerul armei la curea.

— Hei, spuse aviarul. Cum rămâne cu mine?

— Poți să rămâi încătuşat, răspunse Jax, până când ajungem să te cunoaştem un pic mai bine.

Avianul păru pe cale să protesteze, apoi îşi închise gura ca un cioc cu un clic enervat.

— Un spectacol destul de uimitor, spuse Den, frecându-şi posteriorul. Totuşi, nu pot spune că m-am bucurat prea mult să fiu lângă ring...

Înainte ca altcineva să poată spune ceva, Jax, alertat de vederea periferică, se uită spre oțelul transparentul sfărâmat. I-5 urca de jos.

— Veşti bune şi veşti proaste, spuse el, înainte ca cineva să poată vorbi. Căderea l-a imobilizat evident pe 10-4TO, care a fost apoi atacat – presupun – de droizi sălbatici. A fost lipsit de apendice şi de CPU.

Jax deveni rece.

— Dar asta înseamnă că datele sunt...

— Mă tem că nu mai sunt în posesia lui 10-4TO.

Urmă tăcerea pentru o clipă. Apoi Den întrebă:

— Şi vestea bună?

— Asta este vestea bună. Vestea proastă este că senzorii mei indică faptul că nivelul de radiații este mai ridicat. Voi, organicii, trebuie să plecați, iar eu nu rămân aici de unul singur.

— E şi mai bine, spuse Jax. Vine Vader. S-ar putea să fie deja aici.

Urmă o clipă de tăcere şocată, apoi aviarul spuse:

— Acum, poate cineva să-mi scoată cătuşele astea nenorocite?

Jax desfăcu din nou mânerul sabiei. Trebuiau să aibă încredere în omul-pasăre – aveau nevoie de toată viteza şi abilitățile lor, iar firele de Forță care emanau din el, deşi dure şi nemiloase, nu aveau întrețesute fire de posibilă trădare.

Simțea cum îl cuprinde un val de oboseală. Chiar dacă scăpau, nu exista nicio garanție că Vader ar fi renunțat. Din câte ştia Jax, Lordul Sith l-ar fi urmărit prin toată galaxia. Ajunsese deja la jumătatea drumului în jurul planetei. Deşi Jax nu avea nicio idee de ce îl căuta Vader, părea destul de clar că nu va renunța până când nu îl va avea pe Jax sau dovada morții sale.

Jax îl eliberă pe aviar – numele lui era Kaird, spuse el – şi îşi porni din nou arma. Se uită la lama strălucitoare, aprobă din cap în sinea lui, apoi se întoarse spre I-5.

— Avem nevoie de ceva mare pentru a ne acoperi evadarea, spuse el. Şi cred că ştiu de unde putem face rost de aşa ceva.

Îi explică rapid droidului planul său, iar I-5 proiectă surpriza.

— Eşti dispus să renunți la arma ta pentru a face asta?

— Nu sunt încântat de asta, dar nu văd altă soluție, răspunse Jax. Singurele citiri de forme de viață pe care le-au detectat scanerele cargobotului pe o rază de cinci sute de kilometri au fost cele ale lui Xizor şi Kaird. Nu mă deranjează să trimit o grămadă de droizi sălbatici la fier vechi, şi poate şi pe Vader. Senzorii tăi sunt pregătiți pentru asta?

— Nu este o problemă – semnătura radiațiilor este destul de detectabilă.

Jax aprobă din cap, ezită, apoi îi înmână sabia lui I-5. Droidul o luă şi începu să se plimbe încet prin camera plină de dărâmături. Părea să caute ceva. Den şi aviarul se alăturară lui Jax şi Laranth, privindu-l pe droid cu o oarecare perplexitate.

— Ce faci, *Cinci*? întrebă Den. Trebuie să plecăm de aici.

— De acord, răspunse droidul. Dar, aşa cum a subliniat Jax, simpla plecare nu-l va îndepărta pe Vader de pe urmele noastre. Avem nevoie de o diversiune – o diversiune majoră. Dacă Vader nu este convins că Jax este mort, nu va înceta niciodată să-l vâneze. Ah. Aici este.

I-5 stătea lângă rămăşițele unuia dintre droizii sălbatici distruşi. Blocă butonul de declanşare al sabiei şi o ținu la lungimea brațului, între două degete, cu lama energetică îndreptată drept în jos. Apoi o scăpă. Sabia lovi podeaua, cu vârful înainte. Lama fără fricțiune, suficient de fierbinte încât să topească o uşă blindată de douăzeci de centimetri, abia încetini când lovi duracreta. Sunetul pe care îl scoase coborî într-un registru puțin mai grav, dar asta fu tot. În câteva secunde dispăru în puțul pe care îl topise. I-Cinci se întoarse şi merse repede înapoi la ceilalți.

— Să plecăm, spuse el.

Den Dhur se holbă la el.

— Ți-ai sucit cipul? Despre ce a fost vorba?

— Este vorba despre crearea unei distrageri majore a atenției, aşa cum a spus-o deja, răspunse Jax. Nu da vina pe I-5; a fost ideea mea.

— A fost una bună. Voi fi fericit să te ajut să găseşti o nouă sabie – dacă scăpăm cu viață de aici.

— Cum rămâne cu cadavrul lui Rostu? întrebă Den.

Jax se întoarse şi se uită înapoi la forma nemişcată a lui Nick. Simți un fior de

regret; Nick Rostu murise curajos, încercând să-şi salveze prietenii şi misiunea Maestrului Piell. Merita o înmormântare decentă, cel puțin.

— I-5, poți să-l aduci? întrebă el încet. Îl putem elibera pe orbită – cred că i-ar fi plăcut asta.

I-5 se apleca asupra lui Nick, începu să-l ridice – apoi se opri. Rămase nemişcat o clipă; apoi spuse:

— E încă în viață.

— Ce?

Jax, Laranth şi Den vorbiră simultan. Doar Kaird tăcu, deşi părea la fel de uimit ca şi ei.

— Fragmentul de oțel transparent care l-a străpuns a trecut prin cavitatea abdominală inferioară. În timp ce I-5 vorbea, îşi folosea degetul cu laser pentru a arde fragmentul aproape de locul în care acesta intrase în spatele lui Nick. A ratat coloana vertebrală şi rinichii. Detectez o hemoragie internă şi un început de infecție sistemică şi peritonită – dar cred că este ceva reversibil dacă e tratat în douăzeci şi patru de ore.

Jax simți un val de uşurare.

— Ar trebui să fie o trusă medicală pe cargobot. Grăbeşte-te!

Îl văzu pe droid ridicându-l cu grijă pe Nick, apoi se întoarse şi se îndreptă spre coridor, urmat de ceilalți.

— Încă trebuie să trecem de transportorul lui Vader ca să ajungem la al nostru, sublinie Kaird. Aveți vreo idee despre cum să facem asta?

— Una sau două, zise Jax. Hai să ne facem mai întâi griji cu plecarea de aici.

— Vrea să-mi spună cineva de ce fugim? întrebă Den în timp ce se grăbea să țină pasul cu ceilalți.

— La aproximativ zece metri sub picioarele noastre se află unitatea de reținere a reactorului, spuse I-5. Am menționat mai devreme că e instabilă – de fapt, expunerea pe termen lung la scurgeri de radiații ar putea fi ceea ce i-a scos din minți pe droizi. În orice caz, estimez că avem mai puțin de douăzeci şi cinci de minute înainte ca sabia să-şi croiască drum prin scut şi...

— Te-am înțeles, spuse Den.

Îşi dublă viteza, trecând pe lângă ceilalți.

S-ar putea să meargă, îşi spuse Jax. Explozia ar fi fost cu siguranță suficientă pentru ca Darth Vader să dispară definitiv din viața lui ca problemă. Chiar dacă Vader ar fi supraviețuit cumva, probabil că ar fi fost convins că Jax nu supraviețuise. Oricum ar fi fost, era o şansă bună de a scăpa de umbra amenințătoare a Lordului Sith – dacă nu pentru totdeauna, atunci cel puțin pentru o perioadă considerabilă de timp.

Se grăbiră prin coridoarele întunecate, I-5 purtându-l pe Nick Rostu şi luminând drumul. *Se pare că am un droid*, gândi Jax. Nu ca proprietate, ci ca prieten. Un concept ciudat, dar cu care începea să se obişnuiască.

Era bine să ai un prieten.

Capitolul 45

Lordul Vader privea monitorul punții, care era concentrat pe intrare. Rhinann privea şi el, încercând să ghicească gândurile insesizabile care se petreceau în spatele căştii şi, ca de obicei, eşuând.

Incluzând transportorul lui Vader, erau acum trei nave care se odihneau în fața clădirilor degradate. Una era cargobotul Corellian care îi fusese dat lui Rostu. Cealaltă era o navă de asalt, grațioasă şi elegantă. Rhinann era de acord cu aspectul. Se întrebă cui aparținea.

Vader îi vorbi Căpitanului Tanna.

— Când vor ieşi, luați-l pe Pavan viu. Ucideți pe oricine este cu el. Nu riscați; Forța este puternică în el.

— Da, Stăpâne. Căpitanul Tanna salută. Dar cum rămâne cu droidul? Nu el a fost motivul acestei călătorii?

Vader flutură dispreţuitor o mână.

— Nu-ți face griji pentru droid. Pavan este mai important.

— Am înțeles, spuse Căpitanul Tanna. Se uită la monitor şi reacționă surprins. Stăpâne... cred că veți dori să vedeți asta.

Lordul Întunecat se mişcă pentru a se uita la monitorul din față. Mişcarea îi oferi lui Rhinann o imagine de moment a ceea ce vedeau Căpitanul şi Vader: o siluetă singuratică păşind rapid de la intrarea în fabrică spre nava de asalt din apropiere. Rhinann recunoscu imediat identitatea ființei, iar surpriza pe care o simți fu aproape suficientă pentru a-l face să uite, pentru o clipă, de frica sa. Pentru că, în mod sigur, una dintre ultimele persoane pe care s-ar fi aşteptat să le vadă în acest loc pustiu era Prințul Xizor al Casei Sizhran.

Camera exterioară îl urmărea pe Prinț în timp ce traversa peisajul plin de dărâmături spre nava de asalt din apropiere.

— Să-l rețin, Stăpâne?

— Nu, Căpitane Tanna, spuse Vader. Ca membru al regalității Falleene, Prințul Xizor se bucură de imunitate diplomatică. Părea uşor amuzat. Fără îndoială că vom înțelege mai bine prezența sa aici după ce îl vom interoga pe Pavan.

Rhinann îl privi pe Prințul Xizor intrând în nava de asalt. Prințul nu aruncă nici măcar o privire spre marea navetă din clasa *Lambda*, deşi nu se putea să nu fi văzut blazonul Imperial de pe fuselajul acesteia.

După câteva clipe, repulsoarele porniră şi nava elegantă se desprinse de sol, ridicându-se rapid până când se pierdu din vedere printre stele.

Un Locotenent tânăr, cu fața cenuşie, îşi ridică privirea de la postul său.

— Lord Vader... Domnule Căpitan Tanna... Senzorii detectează o acumulare intensă de căldură şi radioactivitate direct sub uzina de droizi. Există o singură explicație posibilă...

— Miezul reactorului este supraîncărcat, spuse Vader, calm. Păşi spre panoul consolei şi calibră câteva instrumente, apoi examină afişajele rezultate. Paisprezece minute până la detonare.

Nu mai putea fi vorba să-l ia pe Pavan în viață. Păcat că nu va exista posibilitatea

unei a doua şanse. Se întoarse spre Căpitanul Tanna.

— Du-ne sus, Căpitane. Când suntem în afara pericolului, distruge cargobotul.

— Stăpâne, Jediul Pavan a ieşit din clădire, împreună cu droidul şi alte câteva persoane.

— Excelent. Vader îşi îndreptă din nou atenția către monitor. Trebuie să lovim rapid, cât timp avem elementul surpriză. Câteva focuri de avertisment ar trebui să-i țină ocupați până când îi prind trupele noastre. Privi mai atent. Pregăteşte opt soldați, Căpitane – ar trebui să fie de ajuns.

Căpitanul Tanna părea îngrijorat.

— Stăpâne, rosti el, ați uitat de reactor?

Vader îşi întoarse chipul inexpresiv spre Tanna. Rhinann tresări; ştia cum e să priveşti în acele globuri negre.

— Nu uit nimic, Căpitane – inclusiv insubordonarea. Ne-am înțeles?

Căpitanul Tanna înghiți în sec şi încuviință din cap.

* * *

Kaird se simțea considerabil mai optimist. Şi de ce nu? La urma urmei, perspectivele lui pentru viitor se îmbunătățiseră incomensurabil în ultimele două ore. Trecuse de la statutul de prizonier la libertate, şi se părea că se înhăitase cu un grup de nemulțumiți care, dacă nu erau chiar prietenoşi cu el, cel puțin nu erau foarte dispuşi să-l lase să moară. Ceea ce era în regulă pentru Kaird; nu trebuiau să fie toți *frați de cuib*. Tot ce le cerea era să-l lase să vină cu ei până când ajungea la un avanpost al civilizației; de acolo putea să-şi găsească singur drumul, fără probleme.

Totuşi, nu avea nicio intenție să se întoarcă la *Sala Miezului Nopții*. Terminase cu *Soarele Negru*. Niciodată nu ar fi avut o şansă mai bună de a disparea din vizorul lor decât acum – presupunând, desigur, că el şi compania actuală puteau scăpa de iminenta explozie termonucleară. Chiar dacă Xizor supraviețuia şi el cumva, nu ar fi avut niciun motiv să-l caute pe Kaird, deoarece nu ar fi vrut să se afle nimic despre planul său de a-l înlocui pe Stăpânul Suprem Perhi cu o replică droidă.

Totuşi, toate astea se petreceau în viitor, care era un loc şi mai riscant de locuit decât trecutul. Kaird ştia că, dacă nu voia ca penele cozii sale să fie arse într-un foc foarte fierbinte, cel mai bine era să se uite la situația sa actuală.

Trecură de un colț şi, spre uşurarea lui Kaird, văzură intrarea în fața lor.

— Cât timp a mai rămas? îl întrebă el pe droid.

— Douăsprezece minute şi paisprezece secunde.

— Nu pari fericit, oftă Sullustanul, alergând din greu să țină pasul.

— Timpul de pregătire pentru ridicarea navei este de cel puțin cinci minute şi, chiar şi la viteza atmosferică maximă, ne va lua încă patru sau cinci pentru a atinge distanța minimă de siguranță, spuse I-5. Suntem foarte la limită.

Poate prea la limită, gândi Kaird cu tristețe. Dar iată, în sfârşit, ieşirea.

Ieşiră din fabrică – şi Kaird se trezi privind fix în gura unui tun blaster, montat pe partea inferioară a unei navete de clasă *Lambda*, la nici douăzeci de metri distanță.

Jax văzu naveta uriaşă ridicându-se deasupra lor, văzu unul dintre tunurile blaster rotindu-se spre ei. Fără îndoială, Vader credea că învinsese; nu ştia că în câteva minute aveau să fie cu toții praf incandescent, sau ar fi plecat până acum.

— Laranth! I-5! Câştigați-ne nişte timp! strigă el.

I-5 îi înmână aviarului trupul lui Nick şi laserele lui şi blasterele Paladinei începură imediat să tragă în rețeaua de țintire. Jax ştia că astfel aveau să câştige doar câteva secunde înainte să implementeze în computere vectorii diferiți. Spera să fie suficient.

Sări, lăsându-se purtat de Forță peste spațiul dintre intrarea în fabrică şi navetă. Ateriză sub fuselajul din față şi, în momentul în care picioarele îi atinseră solul, avea biciul laser în mână. Sări în sus, întinzând panglica energizată la lungimea maximă şi tăind paletele din față ale repulsorului.

Unul dintre tunurile laser din față se îndreptă spre el, dar o rază de particule de la blasterul lui Laranth topi țeava în zgură topită.

— Îndreptați-vă spre cargobot! le strigă el celorlalți.

Nu fu nevoie să le spună asta; alergau deja cu toată viteza. Laranth şi I-5 continuară să asigure focul de acoperire în timp ce fugeau. Jax se întoarse să îi urmeze – şi se trezi față în față cu o siluetă înaltă, întunecată, îmbrăcată într-o mantie neagră.

Vader!

* * *

— A dezactivat paletele frontale! strigă Căpitanul Tanna. Nu ne putem ridica!

E timpul să plecăm, decise Rhinann. Această navetă era condamnată, iar cealaltă navă reprezenta singura lui şansă de supraviețuire. Habar nu avea ce soartă l-ar fi aşteptat dacă ar fi părăsit naveta pentru cargobot. Nici măcar nu ştia dacă Pavan şi acoliții lui vor reuşi să ajungă la cargobot sau dacă îl vor lăsa să urce la bord. Dar, încă o dată, făcu un lucru care nu-i era caracteristic: acționă din instinct. Aşa că, în timp ce Vader şi Căpitanul erau ocupați cu urgența bruscă, Elominul se grăbi să părăsească puntea şi să coboare pe coridoare până la rampa de aterizare.

Ştia că ar fi durat prea mult să coboare rampa. Din fericire, existau şi patru tuburi de evacuare de urgență pe fiecare parte. Trase de maneta roşie de eliberare şi intră în cel mai apropiat tub. Căderea fu de numai zece metri; aterizarea, datorită pernei repulsorului, abia dacă fu suficient de dură pentru a o observa. Rhinann ieşi afară. Ştia că avea o singură şansă de supraviețuire, şi aceea era să-l convingă pe Jax Pavan că nu era un inamic. Îşi strânse veşmintele, pregătindu-se să pornească în fugă spre cealaltă navă – şi, spre surprinderea lui, se trezi chiar în fața celui pe care îl căuta.

* * *

Nu e Vader, îşi dădu seama Jax, după o clipă de şoc. Nu era sigur cine era; recunoscuse specia ca fiind un Elomin, dar asta era tot.

— Ascultă-mă, spuse Elominul pe un ton urgent. Trebuie să mă iei cu tine! Am ceva...

— Spune-mi mai târziu, spuse Jax.

Îl apucă de braț pe celălalt şi fugi spre cargobot, pe jumătate târându-l cu el pe surprinsul Elomin. Ajunseră la navă şi urcară în fugă rampa. Sus era sasul principal depresurizat. Jax ridică rampa, privind-o cum urcă cu o încetineală chinuitoare. În cele din urmă se închise, iar el apăsă pe comutatorul de comunicații şi strigă:

— Ridicați nava!

Auzi gâlgâitul înăbuşit al motoarelor repulsoare şi simți o forță g care aproape

că îl îngenunche înainte ca gravitația navei să-şi facă efectul. Alergă prin coridoarele care duceau la carlingă, fără să se uite să vadă dacă Elominul îl urma.

Cockpitul era aglomerat. I-5 pilota, cu Paladina pe scaunul copilotului. Den stătea în spatele lor, privind încordat. Aviarul şi Nick Rostu nu erau nicăieri de văzut. În afara carlingii era cerul nopții, cu una dintre lunile mai mici la vedere. Jax aruncă o privire peste umerii droidului.

— Timpul? întrebă el.

— Estimăm un minut şi patruzeci şi opt de secunde până la distanța minimă de siguranță, răspunse I-5. Aproximativ două minute până la detonare.

Jax se agăță de spătarul scaunului droidului. Încă mai puteau reuşi...

Nava urca într-un unghi abrupt. Jax studie monitorul retrovizorului, care arăta o imagine mărită a *Districtului Fabricilor*. Naveta *Lambda* încă se clătina în timp ce Căpitanul şi echipajul încercau frenetic să ocolească paletele avariate. Dar era deja prea târziu. Se uită la cronometrul de lângă monitor.

Cinci... patru... trei... doi... unu...

Monitorul deveni alb. După o clipă, filtrele de polarizare interveniră, iar luminozitatea scăzu. Sub ei era un nor ciupercă, care se extindea şi se desfăşura prin culori de verde, violet şi portocaliu. O clipă mai târziu, unda de şoc îi lovi. *Far Ranger* se clătină, imaginea mingii de foc oscilând nebuneşte pentru o clipă.

Câmpul gravitațional menținu stabil mediul intern, iar ei erau deja prea sus pentru ca cargobotul să fie aruncat în afara cursului. I-5 verifică afişajele.

— Randamentul exploziei a fost de aproximativ douăsprezece kilotone. Niciun semn de deteriorare a fuzelajului; nivelul radiațiilor este minim; scuturile rezistă.

— Am reuşit, spuse Laranth. Cu zece secunde avantaj.

— Întotdeauna trebuie să o faci atât de la limită, *Cinci*? comentă Den.

— Tu nu ai deloc simțul dramei?

Intră Kaird.

— Prietenul tău este în cabinele echipajului, îi spuse el lui Jax. Încă respiră, încă e inconştient.

I-5 se ridică.

— Voi face tot ce pot să-l stabilizez. Dacă vreunul dintre voi cunoaşte pe cineva care are acces la un rezervor de bacta, acum ar fi un moment bun să ceară o favoare când ajungem acolo unde mergem.

Jax se strecură în scaunul pilotului pe care tocmai îl eliberase I-5.

— Sper că ştie suficiente proceduri medicale pentru a-l ajuta pe Nick.

— Ştie, spuse Den. A petrecut şase luni într-un *Rimsoo* şi învață repede, după cum probabil ai observat.

— De asemenea, a ridicat un punct important, spuse Jax. Unde ne îndreptăm? Nivelul de jos? La nivel superior? Sau în afara lumii?

Urmă un moment de tăcere în timp ce ceilalți digerară cele spuse. Era adevărat; nu exista niciun motiv real pentru a se întoarce în Sectorul Yaam. Eşuase în misiunea Maestrului Piell: nu recuperase datele pe care le transportase 10-4TO.

Laranth se uită la citirea unui senzor.

— Explozia a făcut un crater de aproximativ optzeci de metri, zise ea. Cred că putem presupune că Vader este mort.

Jax scutură din cap.

— Nu, spuse el. Nu este.

Capitolul 46

În cele din urmă, deciseră să se îndrepte spre un refugiu sigur pe care îl ştia omul-pasăre: un loc folosit ocazional de *Soarele Negru* pentru a ascunde ființe față de care alte ființe nutreau rea-voință. Zborul dura câteva ore, din cauza deciziei de a evita o traiectorie suborbitală în favoarea unui zbor jos şi camuflat. Den nu se plânse; era recunoscător pentru şansa de a se odihni. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră o adevărată cursă – la fel de intensă ca tot ce experimentase în Războiul Clonelor.

Aveau doi pasageri noi: Nedijiul Kaird şi pe Haninum Tyk Rhinann, un Elomin. Acesta din urmă nu spunea mare lucru, preferând să stea singur, oarecum departe de ceilalți. Nici Jax, nici Laranth nu simțeau în el vreun motiv *clandestin*, aşa că nu exista niciun motiv să nu-i creadă povestea că dezertase de pe nava lui Vader în ultimul moment pentru a scăpa de explozia reactorului.

Ah, da, Vader. La început, nimeni nu crezuse convingerea lui Jax că Lordul Sith trăia; explozia miezului reactorului redusese o parte considerabilă a *Districtului Fabricilor* la moloz radioactiv. Dar Jax văzuse înregistrarea ultimelor câteva momente dinaintea exploziei, aşa cum fusese înregistrată de camera din spate a navei. Chiar în momentul în care *Far Ranger* decolase, se putea vedea imaginea neclară a unei navete de salvare care se ejecta din spatele navetei *Lambda*, îndreptându-se în direcția opusă cargobotului.

— E în viață, spuse Jax. Sunt sigur de asta.

Lui Den îi păruse rău să audă asta. Dar marea întrebare, în ceea ce-l privea pe el, nu era atât *Ce facem cu Darth Vader?* cât mai degrabă *Când plecăm în spațiu?*

Pentru că singura cale care avea vreun sens pentru el era să adune cât mai mulți parseci între ei şi Lumile Nucleului. Omul pasăre, Kaird, înțelegea asta. Argumentul lui, cu care Den era de acord, era că nici măcar nu trebuiau să se deranjeze cu casa sigură; ar trebui să întoarcă manşa chiar acum. Den era dispus să aştepte suficient de mult pentru a fi siguri că Rostu va supraviețui, dar după aceea votul său era pentru aceeaşi acțiune, chiar dacă I-5 atrăgea atenția că astfel de planuri de zbor neautorizate aveau tendința de a perturba traficul aerian şi spațial, ceea ce la rândul său avea tendința de a aduce poliția sistemului, şi de obicei nu erau în cel mai vesel mod.

Elominul era, de asemenea, nerăbdător să părăsească Coruscantul. Spera că Jax îl putea ajuta cumva să realizeze acest lucru. În acest scop, îi dăduse Jediului ceva ce credea că i-ar putea fi de folos în vreun fel, dacă Vader chiar scăpase de explozia reactorului. I-l prezentase lui Jax cu puțin timp în urmă...

* * *

Jax se uită la holocronul din mâna lui, pe care Rhinann tocmai i-l dăduse. Recunoscu imediat modelele care îl marcau.

— Un holocron Sith. Foarte vechi şi valoros.

— Şi, poate, foarte util pentru tine, dacă Vader trăieşte, spuse Rhinann.

I-5 îl luă şi îl examină. Fotoreceptorii lui se luminară surprinşi.

— Dacă nu pentru altceva, spuse el, poate servi ca amintire.

Jax se uită la el.

— Amintire?

— E acelaşi holocron pe care tatăl tău a încercat să-l cumpere de la Toydarianul Zippa, spuse I-5. Îl recunosc.

— Haide, spuse Den sceptic. Au trecut douăzeci de ani, mai mult sau mai puțin…

I-5 doar se uită la el, iar Den făcu un gest de înfrângere.

— Corect, eşti un droid.

Droidul continuă:

— Se presupune că ar conține multe secrete pierdute ale Sithului. Nu aveam cum să aflăm, desigur, deoarece poate fi deschis doar de cineva care poate folosi Forța.

Jax se uită mai atent la el, îl întoarse, dar nu făcu nicio încercare de a-l deschide. Se uită la Rhinann.

— Şi de ce mi-l dai mie?

Elominul ezită.

— Pentru că, spuse el în cele din urmă, ştiu că Vader, indiferent de ceea ce spune public despre faptul că Jedii nu mai sunt o problemă, chiar te vrea. A spus că are *probleme* cu tine. Nu ştiu nimic mai mult despre asta. Şansa, totuşi, îi favorizează întotdeauna pe cei pregătiți. Aşa cum ați spus, doar cel care poate atinge Forța îl poate deschide. Asta mă lasă pe mine pe dinafară.

Elominul părea surprinzător de morocănos.

— Nu fi atât de trist, îi spuse Den lui Jax. Eşti în viață, iar Vader cel mai probabil crede că eşti mort. Mie mi se pare un final destul de fericit.

— Ar putea fi – cu excepția faptului că nu am reuşit să îndeplinesc ultima cerere a Maestrului Piell, spuse Jax. Nu am luat datele de la 10-4TO.

— Nu erau date, spuse Rhinann.

Jax se întoarse încet şi se uită la Elomin.

— Ce?

— Nu ştiu totul despre planul lui Vader, spuse Rhinann. Mi s-a spus doar ce era necesar. Dar ştiu că datele care se presupune că erau atât de vitale erau, de fapt, fără valoare. Droidul a fost doar o momeală.

— Maestrul Piell a spus…

— Lannikul ți-a spus ce credea el că este adevărat. Totul fusese aranjat de Vader cu un singur scop.

— Să mă scoată din joc? Nu poți vorbi serios.

— Vader ştia că vestea morții Maestrului Piell va ajunge în cele din urmă la tine prin *Whiplash*. Faptul că prietenul tău Rostu a fost acolo când a murit şi ți-a adus vestea a fost o pură coincidență.

La început părea absurd; şi totuşi, cu cât Jax se gândea mai mult la asta, cu atât totul se potrivea mai bine. Intervenția Prințului Xizor şi a aviarului Kaird fusese, fără îndoială, de asemenea neprevăzută şi, evident, îi provocase lui Vader un moment de îngrijorare. Aşa că subordonase pe cineva care era deja marginal în joc: Nick Rostu. O parte din mărturisirea pe care Nick i-o şoptise lui Jax fusese despre sabia pe care Vader o ținea asupra lui era adevărată – amenințarea cu distrugerea casei poporului său de pe Haruun Kal.

— Ei bine, spuse Den, dacă aş fi în locul tău, nu aş vrea să mă aflu la mai puțin de zece *dimensiuni* de orice are legătură cu Sithul. Poate îl poți vinde după ce plecăm de pe planetă.

Jax îşi închise mâna în jurul holocronului şi îl vârî într-un buzunar. Poate că va avea nevoie de date într-o zi. Spera să nu fie niciodată nevoit să le pună la încercare, pentru că spera să nu-l mai întâlnească niciodată pe Darth Vader.

Cu doar puţin mai mult de două zile în urmă, fusese pe deplin pregătit să plece – să ia loc în Mag-Lev-ul subteran şi să-şi ia adio de la Coruscant. Nimeni nu l-ar fi privit cu suspiciune, pentru că meritase. Îşi riscase viața de zeci de ori, salvase refugiați prin evadări la limită, îi urcase la bordul unor cargoboturi, transportoare şi alte nave, abia la timp pentru ca aceştia să-şi ia rămas bun de la centrul luminos al galaxiei, plecând adesea cu puțin mai mult decât hainele de pe ei.

Dar acum, cumva, era diferit. Îşi ridică privirea.

— Îmi pare rău, Den, spuse el. Eu nu plec.

— Ha-ha, spuse Den nervos. Ce glumeț, nu?

Îl lovi pe Rhinann cu cotul în coaste – sau încercă, sfârşind prin a-i zgâria genunchiul Elominului.

I-5 se uită la Jax.

— De ce?

Jax îşi luă timp să răspundă.

— Sunt Jedi, spuse el în cele din urmă. Am jurat să-i ajut pe cei în nevoie, să respect Codul Jedi. Imperiul mi-a decimat Ordinul – dar nu au învins şi nu vor învinge atâta timp cât rămâne cel puțin un Jedi. M-au alungat din Templu, dar nu mă vor alunga de pe planetă. Dacă Vader crede că sunt mort, totul bine şi frumos. Cu siguranță nu mă voi strădui să-i atrag atenția. Dar dacă el crede altceva, şi este dispus să cheltuiască atât de mult timp şi energie pentru a mă găsi – atunci cumva, într-un fel, sunt o amenințare pentru el. Şi nu am de gând să aflu de ce sau cum sunt, sau cum să folosesc asta împotriva lui, ascunzându-mă undeva pe Inelul Exterior.

— Dacă ai de gând să rămâi aici, spuse I-5, stau cu tine. Droidul se uită la Den, punându-i o mână pe umăr. Dar oricât de mult aş vrea să rămân, o voi face doar dacă Den este de acord să rămână şi el. El şi cu mine am trecut prin prea multe ca să-l abandonez acum.

— Nu, spuse Den. Îşi strânse capul cu ambele mâini. Nu, nu, nu, asta nu se va întâmpla! Îi privi pe ceilalți. Ştiu că am întrebat asta atât de des încât abia mai poate fi considerată retorică, dar… v-ați pierdut cu toții mințile? Adică, avem o navă, fraților – nu arată prea bine, dar are hiperpropulsie şi asta e tot ce avem nevoie…

Se holbă la ei, apoi suspină şi îşi întinse brațele într-un gest de înfrângere.

— Renunț, spuse el. Bine, *Cinci*, dacă eşti destul de nebun să rămâi aici, cred că va trebui să fiu destul de nebun să stau cu tine. Scutură din cap. Dar de acum înainte o să fie *bloodrat* prăjit şi *rankweed*, pentru că nu mai am nimic de vândut.

— În privința asta, spuse Kaird, s-ar putea să vă pot ajuta. Nu sunt lipsit de fonduri – cele mai multe dintre ele obținute pe căi ilicite, dar chiar şi aşa… am nevoie doar de atât cât să cumpăr un bilet de întoarcere pe Nedij.

— Ai face asta? întrebă I-5. S-ar putea să ai nevoie de ele, într-o zi…

— Banii Imperiului nu sunt buni pe lumea mea. Sunt ai tăi dacă îi vrei. Va dura o zi sau două până voi *spăla* fondurile, dar… Aviarul ridică din umeri. Am aşteptat atât de mult; una sau două zile în plus nu vor face mare diferență.

Den strâmbă din nas.

— Nu spune lucruri de genul ăsta. Nu faci decât să cauți necazuri.

Jax stătea în scaunul pilotului şi privea peisajul întunecat al oraşului trecând

în viteză pe sub *Far Ranger*. I-5 stătea lângă el. Trecură pe lângă forma gigantică, ca o cutie, a unei monade, cu miile ei de lumini sclipitoare, fiecare o fereastră, strălucind pe suprafața întunecată a structurii.

— Atât de multe ființe, medită Jax. Fac bine că rămân aici? Sau am doar iluzii, crezând că pot face vreo diferență?

— Filosoful Twi'lek Gar Gratius a spus: *Chiar şi cea mai umilă ființă conține în sine un univers de o diversitate şi o minune infinite. Prin urmare, atunci când oferi ajutor şi alinare unei singure ființe, eşti, pentru acel moment, divinitatea unui întreg cosmos.*

Jax se uită la I-5. Droidul privea fix prin scutul de oțel-cristal al carlingii. Fotoreceptorii lui erau luminoşi, aproape strălucitori.

Se gândi la sentimentul de împlinire şi mândrie pe care îl avusese când primise mantia de Cavaler Jedi, îşi crease şi îşi reglase prima sabie, plecase în prima sa misiune solo, în ultimele zile ale Războiului Clonelor. Fusese şi ultima lui misiune; la câteva săptămâni după aceea, Templul fusese atacat şi Jedii rămaşi, inclusiv el, fuseseră puşi pe fugă.

Îşi schimbă poziția, iar ceva din unul dintre buzunarele hainei i se înfipse în coaste. Scoase relicvariul, îl deschise şi se uită la bijuteria din interior. Expusă încă o dată la lumină, începu să strălucească, trecând de la negru prin tot spectrul până la albul cel mai pur. Kaird observă efluviile şi se uită peste umărul lui Jax.

— *Pyronium*. Nu am mai văzut până acum o mostră atât de mare şi fără defecte. De unde ai luat-o?

— Este un cadou, spuse Jax. Primit cu ani în urmă, de la un coleg Padawan. Anakin Skywalker.

Se holbă la elementul strălucitor, apoi închise recipientul şi îl puse înapoi în buzunar. Anakin, împreună cu aproape toți ceilalți Jedi, dispăruse acum. Ordinul Cavalerilor Jedi, cândva un far al speranței şi al dreptății, fusese aproape stins, cu excepția câtorva scântei care se stingeau.

Dar cel puțin una dintre acele scântei mai putea fi stârnită.

Nu există emoție, doar pace.
Nu există ignoranță, doar cunoaştere.
Nu există pasiune, doar seninătate.
Nu există moarte, doar Forța.

Se străduise din răsputeri să adere la aceste principii, să le facă ghidul vieții sale. Să fie cel mai bun Jedi care putea fi. În acest scop, renunțase la orice dorință de a şti ceva despre originile sale sau despre părinții săi. La urma urmei, renunțaseră la el; îl dăduseră Jedilor. El, la rândul său, înăbuşise în sine orice dorință de a afla cine fuseseră ei – ce fuseseră. Dar negarea amintirii lor însemna negarea lui însuşi.

Jax putea vedea asta clar acum. Deşi Jedii îl modelaseră şi îl forjaseră, materia primă fusese furnizată de Lorn şi Siena Pavan.

Sub ei, întinderea nesfârşită a oraşului planetar prindea viață. Straturile de trafic începeau să se construiască; turnurile şi zgârie-norii străluceau de lumină, iar milioane şi milioane de ființe – fiecare fiind propriul lui cosmos privat – îşi începeau rutina zilnică. Marea majoritate a acelor ființe erau respectabile şi cinstite. Dar mai adânc, în crăpăturile şi fisurile întunecate, cei care nu erau nici una nici alta îşi făceau şi ei meseria.

Cineva trebuia să îi ajute pe cei care sufereau. Cineva trebuia să-i găsească pe

cei care se pierduseră. Cineva trebuia să stea şi să lupte, pentru cei care nu se puteau apăra singuri. Oare munca unui Jedi ar fi putut fi vreodată mai clară?

Jax ridică privirea. Văzu o licărire aurie la orizont; *Far Ranger* se îndrepta spre zori.

— Tatăl tău nu se considera un om mare, zise I-5. Totuşi, când a apărut situaţia în care a trebuit să se ridice, a făcut-o. Aş vrea să-ţi pot spune că a reuşit. A fost o soartă crudă şi insensibilă care şi-a bătut joc de misiunea lui. Dar a încercat. Asta e tot ce contează, în ultimă instanţă.

Jax privi la zorii care se apropiau.

— Vorbeşte-mi despre tatăl meu, spuse el.

SFÂRŞIT



Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost

înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

